

Tienduizenden
gezinnen kijken naar
dit vakje. Het is
beschikbaar
voor fraaie
reclame.

*

Inlichtingen bij
WERFKRACHT
Instituut voor
Commercieele propaganda
Mauritskade 39 te
's-GRAVENHAGE

DE STAD

AMSTERDAM

WEEKBLAD VOOR AMSTERDAM EN OMGEVING

HOOFDREDACTEUR ARTHUR TERVOOREN

Uw
advertentie
kan hier staan en
rijke vruchten
voor uw zaak
afwerpen.

*

Inlichtingen bij
WERFKRACHT
Instituut voor
Commercieele propaganda
Mauritskade 39 te
's-GRAVENHAGE

H.M. de Koningin-Moeder heeft Maandag een bezoek gebracht aan de Fransche tentoonstelling in het Stedelijk Museum.
Voor den ingang van het Museum werd H.M. ontvangen door burgemeester de Vlugt.

HAUST ONTBIJTKOEK

*Hoeveel
zijn Uw tanden
waard?*

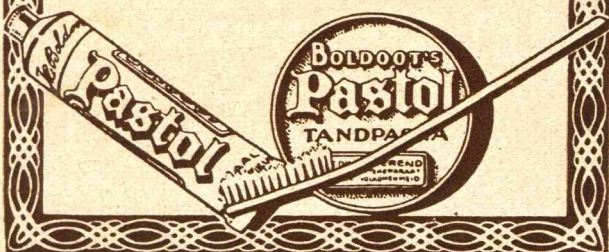
Voor hoeveel wilt U
ze afstaan? Voor geen
geld immers, U kunt
ze niet missen.

Verzorgt ze dus regel-
matig, zodat ze gaaf
en gezond blijven.

TANDPASTA
Pastol
voor blanke tanden

kan hierbij goede diensten
bewijzen.

J.C. BOLDOOT

N.V. MEUBELTRANSPORT
V.H. **HULST**
VAN
ALEXANDERPLEIN 1
TEL. 13052. DEN HAAG
VERHUIZINGEN
OVER LAND EN ZEE
BEHANGERIJ
STOFFEERDERIJ
GARDE • MEUBLES

VOORSCHOTTEN

aan Ambtenaren
en Beambten.
Geen rente, noch
kosten vooruit.

Coulante voorwaarden
CENTR. CREDIET-
EN SPAARBANK
te Amsterdam,
Keizersgracht 302-304

MAISON MARCEL - OVERTOOM 369

KNIPPEN 30 cent

Kaart 10 x f 2.50

6 DAMESSALONS

ONDULEEREN 60 ct.

Kaart 10 x f 5.-

6 DAMESSALONS

Een foto van een gecostumeerd bal, door in Oakland, Californië wonende Nederlanders gegeven.

* * *

Hiernaast:
Zondag j.l. was
het de laatste
dag van het Con-
cours, ter ge-
legenheid van het
30-jarig bestaan
van het fanfare-
corps „Onder-
ling Genoegen”
te Krommenie,
gehouden. Op
het schoolplein
waren eenige
honderden kin-
deren verza-
meld, die daar
met hun houten
instrumenten
(klapperhout-
jes) den klep-
permarsch be-
geleidden, wat
een aardig effect
maakte.

* * *

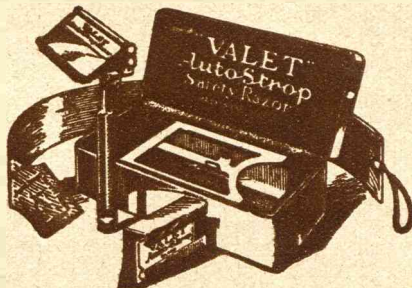
Een glad
gezicht is Uw
beste introductie.
Scheer U daar-
om elken morgen.

Wanneer U een mes
gebruikt, dat altijd even
scherp is, scheert U zich
elken morgen opnieuw
met plezier. Koop
vandaag nog een Valet-
Veiligheidsscheermes,
dat zijn eigen mesjes
aanzet.

“VALET” Veiligheidsscheermes

VALET-Apparaat No. C-55, verpakt in
fraai gepolijst nikkel etui met veer-
sluiting, wordt geleverd met drie mesjes
en een aanzetrem van goede kwaliteit.
Dit prima apparaat is zwaar vernikkeld
en kost slechts F. 4.- compleet. “Het
luxe apparaat voor bescheiden beurzen.”

Indien Uw leverancier de Valet niet
verkoopt, geef ons dan zijn naam op en
wij zullen zorgen, dat hij of een ander
U een apparaat leveren kan.

Importeurs: **Firma B. MEINDERSMA - DEN HAAG.**

*Meer dan
een
lekkernij*

- ook Uw gezond-
heid wordt door
WRIGLEY'S Pe-
permunt Kauw-
bonbons bevorderd.

WRIGLEY'S P.K.
komt op plaatsen
die de tandborstel niet be-
reikt, verwijdert de zich daar
bevindende spijsresten en
voorkomt zodoende tand-
bederf.

WRIGLEY'S „Na elken maal-
tijd” bevordert de speeksel-
afscheiding en daardoor weer
de spijsvertering.

H.G. 9

WRIGLEY'S
Pepermunt-Kauwbonbons

SPIEGELS

Direct van fabriek
op f 1.- per week.

Brieven onder Motto „Spiegels”
bureau van dit blad
Keizersgracht 234 - Amsterdam.

Al onze abonne's zijn GRATIS verzekerd tegen ongelukken f 2000, f 600, 300, f 60, f 30). Niet alleen bij ongelukken, die voortvloeien uit een ongeval met eenig vervoermiddel, doch bij ALLE ongelukken VAN WELKEN AARD OOK, vermeld in onze voor alle abonne's bindende polisvoorwaarden, die op aanvraag gratis worden toegezonden.

ABONNEMENTSPRIJS:

Per week 12½ cent; Per kwartaal f 1.62½ bij vooruitbetaling (per post f 1.75). Voor het buitenland: porto extra. Losse nummers 15 cent. VOOR ADVERTENTIËN wende men zich tot „Werfkracht”, instituut voor commerciële propaganda, Mauritskade 39, Den Haag, of tot de administratie van dit blad.

REDACTIE EN ADMINISTRATIE-ADRES: KEIZERSGRACHT 234 - TELEFOON 43304

Strijd tegen eigen Hart

VRIJ NAAR HET DUITSCH VAN KUNO BACH

Zie voor korten inhoud van het verhaal tot nu toe vorig en volgend nummer

En als ik die belofte nu eens zou geven?" vroeg het jonge meisje zacht. Zijn teedere, eenigszins angstige toon had haar een tot dusver ongekeend gevoel van onderwerping ingeboezemd. Haar gewone zucht tot tegenspraak liet haar op dat oogenblik geheel in den steek, en nog nimmer was zij zoozeer geneigd geweest, een man als heer en meester te erkennen.

Toen zij die halve toestemming had gegeven, stiet Charles een kreet van aangename verrassing uit en legde zijn arm om haar schouders. Zij hief haar hand op om hem af te weren, maar hij greep die en bracht ze aan zijn lippen.

Met een zucht, die te kennen moest geven, hoe tyranniek zij zijn handelwijze vond, liet zij hem begaan.

Eenige oogenblikken zwegen zij beiden, en toen vroeg Charles op teederen toon: „Wanneer zou ik begonnen zijn je lief te hebben, Frances? Kun jij je dat nog herinneren? Of is er nooit 'n begin geweest? Het schijnt mij toe, dat ik je altijd heb lief gehad."

„O neen, ik herinner mij het begin nog heel goed," antwoordde Frances, in een oogenblikkelijken aanval van haar vroegere overmoedigheid.

Zoo?" zeide hij lachend. „Vertel mij dat dan eens!"

„Ik zal misschien achttien, en jij ruim twintig jaar geweest zijn; wij waren met een clubje van zes of acht jongelui bij elkaar in den moestuin. Je maakte mij toen boos door een onvergeeflijke grofheid, en toen heb ik je 'n paar stevige oorvijsen gegeven. Weet je dat niet meer? Ben je dat vergeten?"

Trevanion lachte hartelijk. „Neen, hoe zou ik dat ook kunnen vergeten?" zeide hij.

„Zoo zie je, dat je het aan jezelf te wijten hebt. Ik zal nooit de uitdrukking vergeten, die ik op je gezicht zag, toen mijn hand niet bepaald zachtjes op je hoofd neerkwam. Verbazing, respect en bewondering... het was een prachtig mengelmoeis! Je had niet gedacht, dat ik zulk een moed zou bezitten... en toen ben je verliefd op mij geworden."

„En aan die liefde ben ik geen oogenblik sindsdien ontrouw geworden," vulde Charles aan. „Zulk een trouwe volharding verdient dan ook echter een belooning, vind je niet, Frances?" vroeg hij zacht. „Zou je mij nu niet willen zeggen, wat ik nog nooit van je heb mogen hooren, namelijk, dat jijo ok 'n beetje van mij houdt?"

„Hoe kan ik dat nu!" antwoordde zij plagend. „Je hebt mij nog nooit een oorveeg gegeven, en bovendien... Maar enfin, als het je gelukkig kan maken, dan..."

Buiten in de gang weerklonken voetstappen, en de jongelui hoorden duidelijk Eddie's vroolijken lach.

Frances schrok en wilde haastig heengaan, maar Charles hield haar stevig vast. Hij boog zijn blonden kop diep over haar hoofdje; het beslissende oogenblik was er... reeds naderden de voetstappen. Nog één seconde aarzelde Frances... en toen gaf Charles haar den verlovingskus.

Een oogenblik later trad Eddie binnen. „Zoo heelemaal alleen, Charley?" vroeg hij.

„Zooals je ziet," antwoordde zijn broer. Hij was in zichtbaar opgewekte stemming!

TWAALFDE HOOFDSTUK.

Eindelijk was dan de dag aangebroken, op den avond waarvan de voorstelling der levende beelden zou plaats hebben. In de kleedkamers van het kasteel Kings Abbot heerschte verwarring en een onbeschrijflijke opwinding, en in de harten der spelers en speelsters streden onrust omtrent den goeden afloop en het genoegen in het spel om den voorrang.

De gasten waren reeds in de groote ontvangzaal bijeen gekomen en hielden met zichtbare belangstelling en nieuwsgierigheid den blik gericht op het gordijn, dat den toegang verborg van 't kleine vertrek daarachter, hetwelk was ingericht tot tooneel. Eenige van de jongere gasten werden reeds ongeduldig, toen gelukkig het belletje ging en het gordijn werd opgehaald. Mildred verscheen op het tooneel als Margaretha.

Denzil, die dringend verzocht had, hem geen rol te geven, nadat Mildred had geweigerd, met hem de rol van den „Zwartten Brunswijker" te spelen, — een verzoek, dat door Mabel en Frances evenwel met de grootst mogelijke beslistheid was afgewezen — stelde Faust voor, lord Lyndon op den achtergrond Mephisto. Mildred met haar prachtige, lange, blonde vlechten, de onvermijdelijke bloem in de hand en een onschuldig lachje om de lippen, bood een werkelijk betoverenden aanblik. Dat was tenminste de meening van alle toeschouwers zonder uitzondering, toen zij na afloop van die voorstelling door een luid en hartelijk applaus hun instemming te kennen gaven.

Daarna volgden Frances en Charley in de voorstelling van den Zwarten Prins, Mabel en Roy Blount als Lancelot en Elaine. Alles liep vlot van stapel en telkens was het applaus spontaan en algemeen. Een tooneel slechts, dat namelijk waarin lord Lyndon optrad, viel vrijwel in het water. Hij kwam op het tooneel als Geraint, en men had het oogenblik gekozen, waarop Enid voor hem staat in haar ouderwetsche, maar bekoorlijke kleederdracht. In plaats van ontsteld en teleurgesteld de verbleekte zijde te bekijken, brak hij in een luiden schaterlach uit. Eddie, die zeer behoorlijk verkleed, met zijn rug naar het publiek stond en met zijn langen, witten baard een heel goede voorstelling van den vader gaf, had hem „aan 't lachen gemaakt".

Na dit tooneel werd „Het Vereenigd Koninkrijk" voorgesteld, waarbij Frances Sylverton als „Ierland" den meesten bijval oogstte.

De voorstellingen eindigden met een tooneel uit den tijd van den Franschen koning Lodewijk den Veertienden. Het was uitstekend geregeld en zou ongetwijfeld het best van alle zijn geslaagd, als Sonny, die zich verlaat had en op het uiterste nippertje buiten adem en bezweet kwam aanloopen, niet een domme vergissing had begaan. Hij zette namelijk zijn pruik verkeerd op en verscheen zoo op het tooneel! Zelf had hij er geen erg in, en hij speelde zijn rol met den noodigen ernst en zonder eenige fout, terwijl de toeschouwers moeite hadden, hun lachen in te houden.

Na afloop der voorstellingen volgde het bal.

Denzil was in het geheel niet in een stemming om te dansen of aan een ander genoegen deel te nemen. Hij begaf zich naar de bibliotheek en liet zich vermoeid in 'n fauteuil naast den schoorsteenmantel neervallen.

Het levendige, opgewekte gedoe om hem heen boezemde hem afkeer in, omdat hij ten prooi was aan een diepe droefheid. Zijn gedachten hielden zich uitsluitend met Mildred bezig, en zijn smart werd nog vergroot door de vrees, elk oogenblik de verloving van lord Lyndon met Mildred publiek te zullen hooren maken.

Gedurende de geheele week welke aan de voorstellingen der levende beelden voorafging, was die vrees steeds grooter geworden, omdat Denzil wal had opgemerkt, hoe genadig Mildred de attenties van den lord had toegelaten.

Denzil verweet zichzelf zijn zwakheid, die hem ertoe bracht, een meisje te beminnen, dat hem reeds verschillende malen op zeer ondubbelzinnige wijze had te kennen gegeven, welk een geringe waarde hijzelf en zijn vereering voor haar in haar oogen hadden. Hij kon dat gevoel evenwel niet meester worden. Toen hij eenigen tijd door deze gedachten was gekweld, sprong hij plotseling op en sloeg wild met de armen om zich heen, alsof hij zich met geweld van die foltering wilde bevrijden.

Een oogenblik later trad Mildred binnen. Zij trad zóó vlug op den schoorsteenmantel toe, dat zij de aanwezigheid van den jongen man eerst opmerkte, toen zij reeds tegenover hem stond. Van schrik stiet zij een lichten kreet uit.

„Ik vraag u duizendmaal om verschooning," zeide hij, „het spijt mij zeer, dat ik u heb doen schrikken."

Op hetzelfde oogenblik kwam de wanhopige gedachte in hem op, nu dadelijk een beslissing uit te lokken — uit haar eigen mond te hooren, wat hem te wachten stond.

„Ik kwam een boek halen," zeide Mildred haastig. „O, daar ligt het al. Ik had door al die drukte bijna vergeten, waar ik het gelaten had."

„Mag ik voor eenige oogenblikken uw aandacht verzoeken?" vroeg Denzil, zonder ervan bewust te zijn, wat hij eigenlijk wilde.

„Zeker," antwoordde Mildred verbaasd. „Maar vindt u het oogenblik daarvoor wel geschikt? Het is al zoo laat; over een half uur begint het bal, en ik ben bang dat ik dan niet op tijd klaar zal zijn."

„Ik zal u niet lang ophouden, in 'n paar woorden heb ik alles gezegd waarover ik wilde spreken. Het zal u wel zijn opgevallen... u zult zelf wel weten..."

„Houdt op!" riep Mildred met half verstikte stem uit. „U hebt al genoeg gezegd... geloof maar gerust..."

„Het is nu reeds te laat, om mij het zwijgen op te leggen," viel Denzil haar met bevende stem in de rede. „Ik moet voortgaan, ik moet u zeggen, waarmee mijn gedachten dag en nacht bezig zijn! U moet naar mij luisteren!"

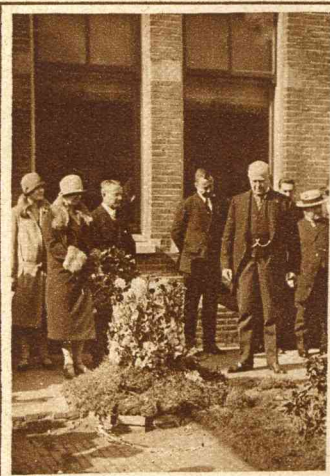
Hij zweeg eenige oogenblikken en ging toen op geheel anderen toon, zacht en smeekend, verder: „Wijs mij af... veracht mij zelfs, als u dat wilt, maar luister dan toch tenminste naar mij!"

Zij gaf geen antwoord. Als zij hem nog eens het spreken verboden had, zou hij misschien voor altijd hebben gezwegen. Met ineengevouwen handen stond zij voor hem; bijna starrend was haar blik op zijn gelaat gericht en het scheen

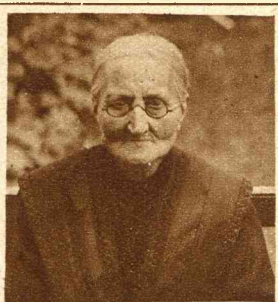
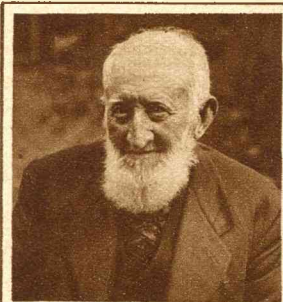

Ijverige huismoeders in den eop laten haar tijd niet nutteloos voorbijgaan, maar benutten elk vrij oogenblikje, om een steekje aan haar breiwerk te doen

No. 10

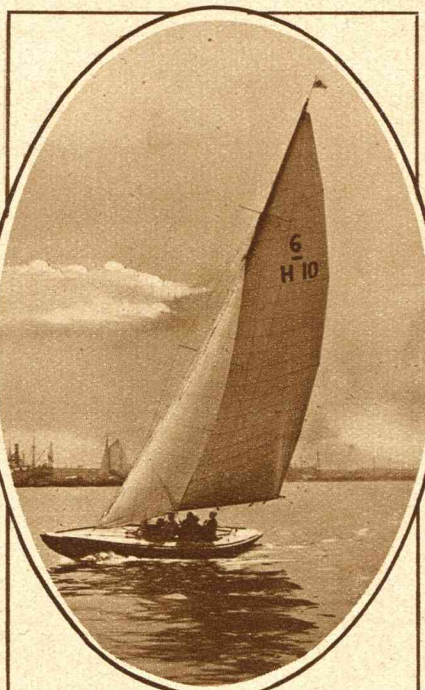
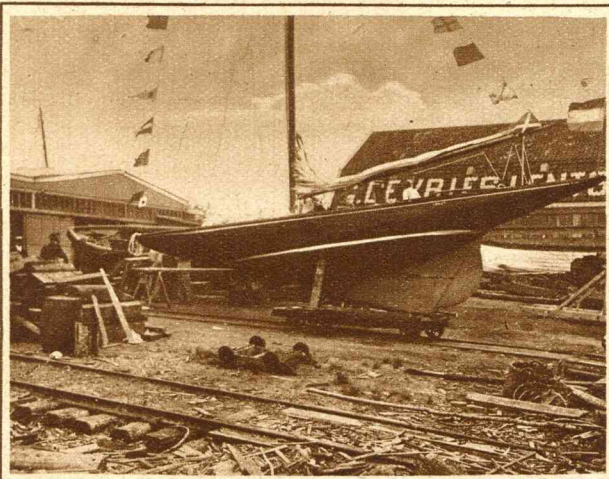

Te Uithoorn is het Waterleidingbedrijf officieel geopend. Links: Mevrouw Pont, de echtgenote van den burgemeester, draait de versierde kraan open, waardoor een fraaie fontein ontspringt. Midden: Burgemeester Mr. D. F. Pont (X) houdt na de plechtigheid een toespraak, rechts de fontein, die tijdelijk voor het Raadhuis was aangelegd. Rechts: Vóór de opening der waterleiding te Uithoorn werden door den heer Van Oldenburg de moeilijkheden uiteen gezet, waarmee men bij den aanleg der waterleiding te kampen heeft gehad.

Den 13den dezer heeft het echtpaar W. Dekker-T. Bak te Krommenie zijn 55-jarig huwelijksfeest gevierd, waarbij het niet aan belangstelling ontbrak.

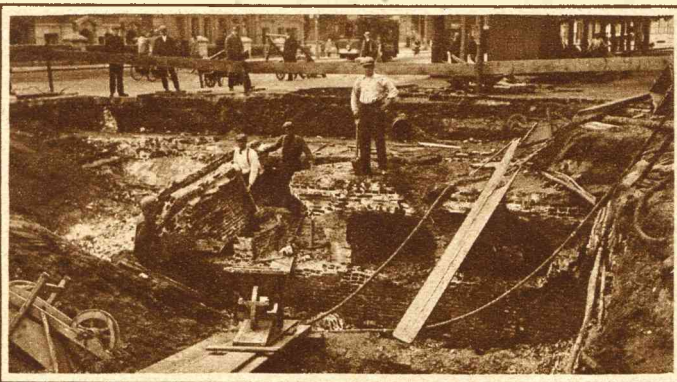
Gemengd Nieuws

Het nieuwe zes-meterjacht, gebouwd voor rekening van den heer M. de Wit op de werf van den heer De Vries Lentsch Jr is de vorige week te water gelaten. Links: Een oogenblik vóór de te waterlating. Rechts: Op het scheepje werden onmiddellijk na de te waterlating de des morgens per vliegtuig uit Londen gehaalde zeilen geheschen voor zijn eerste tochtje.

Twee kiekjes van de Hartjesdagviering, zooals we die elk jaar op den derden Maandag in Augustus kunnen bijwonen. Een heel verheffend feest is dit nu juist niet en het is dan ook niet te betreuren, dat het van jaar op jaar minder wordt en feitelijk nog maar alleen een feest is voor de kinderen.

In de Sarphatistraat bij de Hoogesluis is men bij graafwerk gestuit op zware gemetselde gewelven, die worden opgeruimd.

Zooals men weet bestaan plannen tot het stichten van een nieuwe markthal te Amsterdam. Links: Het terrein achter de Bossestraat, waar men het gebouw wil plaatsen; boven: De vaart aan de Visseringstraat, die eveneens in het project is opgenomen.

alsof zij door een magnetische kracht op die plek werd vastgehouden. Het tweetal had nog geen gelegenheid gevonden, van kleding te verwisselen, en in hun ouderwetsche costumes maakten zij een zeldzamen indruk.

Door haar zwijgen aangemoedigd, zeide Denzil eenvoudig: „Ik heb u lief. Daarmee zeg ik iets, wat u reeds lang weet, nietwaar? Mijzelf klinken die woorden koud en nietszeggend in de ooren. Is er geen hoop voor mij, Mildred?”

Zij had eenige stappen achteruit gedaan en stond nu, oogenschijnlijk volkomen kalm, bij de tafel, waarop zij met één hand leunde. Zij sprak echter geen woord. Antwoord mij,” verzocht hij.

„U had niet verder moeten gaan,” zeide zij eindelijk met moeite. „Ik heb het u immers verboden... Het was niet edel van u, mij tot luisteren als het ware te dwingen, mij te laten hooren, wat ik niet weten en niet hooren wilde.”

Geef mij dan toch antwoord,” vroeg hij opnieuw.

Welk antwoord moet ik u dan geven?” vroeg zij met een ongeduldig handgebaar. „Het is veel beter, dat u er in het geheel geen krijgt. Ik heb u immers van tevoren gewaarschuwd! Laat het nu hierbij blijven en ga heen!”

Antwoord mij!” zeide hij voor de derde maal, en thans op bijna gebiedenden toon. „Ik wil het in ieder geval uit uw eigen mond hooren!”

Nu, als u dan bepaald niet anders wilt,” riep zij uit, alle zelfbeheersching verliezend, „dan zult u ook uit mijn eigen mond „neen!” hooren!”

Nadat Mildred deze woorden op heftigen toon had uitgestoot, heerschte er geruimen tijd stilte. Denzil was doodsbleek geworden, en Mildred zelf geleek een marmeren beeld. Met zooveel kracht steunde zij op een harer handen, dat al het bloed daaruit scheen te zijn geweken.

Omdat mijn vader koopman is geweest?” vroeg Denzil langzaam.

Dat komt er nu niet op aan,” antwoordde zij koel.

Natuurlijk, daarom is het!” meende hij opgewonden. „U wilt dat wel niet toegeven, maar in het binnenste van mijn hart ben ik er vast van overtuigd, dat dit de reden is van uw weigering. Ik geloof stellig, dat een liefde zooals de mijne op den duur uwe wederliefde wel zou hebben opgewekt, als die onzalige hoogmoed niet een onoverkomelijke scheidsmuur tusschen ons vormde. Zou het dan toch waar zijn, wat men mij verteld heeft... dat u bereid zijt, u te verkoopen voor een titel? Als ik dat van u zou moeten gelooven... Mildred, is het waar?”

„Ik begrijp u niet,” antwoordde zij trotsch, „en ik wil naar uw ongepaste vragen niet langer luisteren. Laat mij gaan!”

Dan is het dus toch waar!” stiet hij op hartschotelijk-opgewonden toon uit. Hij greep haar hand, om haar tegen te houden. „U spreekt het dus niet tegen? Omwille van een ellendigen titel is u in staat, zulk een offer te brengen? Dat had ik van u niet verwacht! Wat kan men zich toch gemakkelijk vergissen in de beoordeeling van de vrouw, die men liefheeft! Gelukkig, dat mijn illusie nog juist bijtijds verstoord is! Ik ben blij, ja blij, dat u mij hebt afgewezen. Een vrouw die haar hart verkoopt, verdient niet, de echtgenoot te worden van een rechtschapen man!”

— Mildred beefde van toorn en verontwaardiging. „Nu is het genoeg! Een meer krenkende belediging hadt u mij moeilijk kunnen toevoegen!”

Met een heftigen ruk bevrijdde zij haar vingers uit zijn krachtigen greep. Door die plotselinge beweging raakte haar armband los en viel op den grond. Onwillekeurig bukte Denzil zich en raapte hem op; zij stak haar hand uit om het sieraad van hem in ontvangst te nemen, en hij maakte het weer om haar arm vast. Toen hij de fijne, blanke hand, welke hij zoo van harte gaarne zijn eigendom had willen noemen, zoo dicht voor zich zag, drukte hij er haastig 'n innigen kus op en stiet ze daarna bijna met geweld van zich af.

Met onhoorbaren tred verliet Mildred het vertrek. Welk een droevig afscheid scheen dit den jongen man te zijn!

Op de gang kwam zij Mabel tegen in haar schitterend witte baljapon... ze was een en al opgewektheid! „Wat is dat nu, Mildred, ben je nog niet gekleed voor het bal?”

„Ik kom dadelijk,” antwoordde Mildred kalm; en terstond begaf zij zich naar haar kamer, waarvan zij de deur afsloot. Voor de eerste maal in haar leven bekwam haar een gevoel van sombere verlatenheid. Nu wist zij, wat het zeggen wil alleen te zijn! Wat had zij gedaan! Zou zij hem nu voor altijd van zich hebben afgestooten? Naast haar bed liet zij zich op de knieën vallen, en terwijl zij haar hoofd in het kussen verborg, weende zij alsof het hart haar breken zou.

Het bal was reeds lang aan den gang, toen Mildred beneden kwam. Denzil bevond zich reeds geruimen tijd in de balzaal en voerde een oogenschijnlijk zeer opgewekt gesprek met lady Karoline en Dick Blount. Juist toen Mildred binnentrad lachte hij, even vroolijk en opgewekt als altijd; alleen zij, die hem van zeer nabij kenden, zagen een koortsachtigen glans in zijn oogen. Hij keek niet naar de deur en evenmin stakte zijn stem, toen Mildred binnentrad, ofschoon hij natuurlijk wel gezien had wie er binnenkwam.

„Ah, daar is Mildred eindelijk,” zeide lady Karoline. „Wat heeft ze veel tijd nodig gehad voor haar toilet, en wat ziet zij bleek! Ik hoop dat zij zich niet al te zeer zal hebben ingespannen.”

„Ik ken geen vermoeiender werk dan het voorstellen van levende beelden,” zeide Denzil op ernstigen toon, zonder den blik van lady Karoline af te wenden.

De oude heer Blount wierp hem een bewonderenden blik toe. „Wat een flinke kerel toch!” dacht hij bij zichzelf.

„Ja, het is wel prettig werk, maar inspannend,” antwoordde lady Karoline argeloos, „en Mildred is niet sterk. Nu zie ik haar, en mis ik Mabel weer! Ik heb haar reeds geruimen tijd niet meer tusschen de dansende paren gezien.” Zij zette

haar lorgnet op en zocht met moederlijk-bezorgden blik de zaal af; Mabel was echter nergens te zien.

„Waar zou ze nu toch zijn?” Door een spleet tusschen de zware gordijnen, die de openstaande deuren van een balkon vervingen, zag zij een witte japon schemeren. „Dat moet Mabel zijn,” riep lady Karoline ongeduldig uit. „Wat dwaas van haar, om in haar baljapon buiten te gaan staan; als zij kou vat, is het te laat! Wie zou er bij haar zijn?”

„Mijn neef, geloof ik,” antwoordde Blount.

„Mabel is zeer onvoorzichtig,” zeide lady Karoline op een voor haar zeer strengen toon. „Zij stelt zich bloot aan allerlei praatjes. Zie maar eens, hoe die oude lady Atherleigh door haar bril naar haar kijkt! Och m'n beste meneer Younge, wilt u Mabel even roepen? Ik moet haar dadelijk spreken.”

Maar lady Karoline, dat kunt u toch niet in ernst van mij verlangen! Het spijt mij meer dan ik u zeggen kan, maar dat genoegen kan ik u werkelijk niet doen. Denkt u zich eens goed in, wat u mij eigenlijk gevraagd hebt! Als ik zou doen wat u wenscht, namelijk mij daar indringen, wat zou dan mijn lot wel niet zijn? Ik ben er werkelijk bang voor: één onvriendelijke blik uit de oogen van „Hare Majesteit” brengt mij voor een week uit mijn gewone doen en dat zult u toch wel niet willen! Maar werkelijk, de moed en geschiktheid ontbreken mij voor zulk een moeilijke taak.”

Hij lachte opgewekt bij deze woorden. De oude heer Blount echter, die opletterend had geluisterd, bleef ernstig.

„Lady Karoline,” zeide hij veelbeteekenend, „waarom zouden we ons daarmee eigenlijk bemoeien? Die jongeman is fatsoenlijk en eerlijk, bovendien zal hij eenmaal mijn erfgenaam zijn. Laat hen maar met rust.”

En zodoende bleven Mabel en Roy ongestoord... en zij amuseerden zich uitstekend. Wat bekommerden zij zich om het oordeel der wereld? Zij waren gelukkig in elkaars bijzijn, en vergaten alles om zich heen!

Frances, die zevenmaal achter elkaar met Charles had gedanst en daardoor de

verontwaardiging van vele praatzuchtige dames had gewekt, voelde zich zoo gelukkig als zij maar zijn kon, was tevreden over zichzelf en iedereen, terwijl Mildred, mooi maar bleek, met lood in 't hart en een onrustigen geest, den halven nacht met lord Lyndon danste en na afloop van het bal ontevreden, doodmoe en diep ongelukkig naar haar kamer ging.

DE TIENDE HOOFDSTUK.

Een week later keerde de familie Younge naar haar woonplaats terug. Denzil had toegeven aan het herhaald aandringen van zijn vrienden Charles en Eddie, en zijn verblijf op Kings Abbot met vier dagen verlengd. In dien tijd zou namelijk een groote jacht worden gehouden. Ook die was weer voorbij, en de laatste avond op Kings Abbot was ook voor hem aangebroken. Gedurende den geheelen dag had hij zich door een levendige deelname aan het jachtvermaak trachten te ver-

strooien, had hij gepoogd, alle droevige gedachten van zich af te zetten. Toen echter het oogenblik van afscheid-nemen steeds meer naderde, kon hij zich niet langer verzetten tegen de gedachte, hoe smartelijk hij gedurende de eerstvolgende twee maanden het zien van Mildred's schoon gelaat met de altijd koele uitdrukking zou missen. Twee maanden, want sir George en lady Karoline hadden den jongen man dringend uitgenoodigd, tegen Kerstmis zijn bezoek te herhalen.

Er waren slechts weinig gasten bij het diner, en niet dan met moeite slaagde Denzil erin, een gesprek met Jane Deverill gaande te houden.

„Dan zullen wij elkaar daar waarschijnlijk wel ontmoeten,” meende miss Deverill. Het gesprek liep over het aanstaande seizoen in Londen, en de jongedame had er geen flauw vermoeden van, dat de gedachten van haar metgezel zich met geheel iets anders bezighielden.

Zeer waarschijnlijk. In elk geval zal het mijn schuld niet zijn, als wij elkaar niet ontmoeten, miss Deverill.”

„U kent natuurlijk ook de Sidcourts, nietwaar?” vroeg de gewoonlijk weinig spraakzame Jane, aangemoedigd door zijn laatste woorden.

„Of hij de Sidcourts kent!” wierp Charles er plagend tusschen. „Dan moet u maar eens goed informeren naar lady Ethel Sidcourt. Die naam alleen roept reeds een teedere echo in zijn hart op — als hij tenminste een hart heeft! Ik kan u verzekeren, miss Deverill, dat het werkelijk pijnlijk was, te zien hoe hij die dame het hof maakte. Hij was geen oogenblik uit het huis weg te krijgen, en de oude dame, die de zaak reeds beklonken achtte, moedigde hem op bespottelijke wijze aan. Het eind van het liedje was evenwel niet, zooals vrijwel iedereen verwachtte, een huwelijk, maar een hopelooze afwijzing.”

„Geloof maar geen woord van alles wat hij daar vertelt,” zeide Denzil lachend.

„Wou je ons soms wijsmaken, dat je niet verliefd geweest bent op lady Ethel?” vroeg Charles.

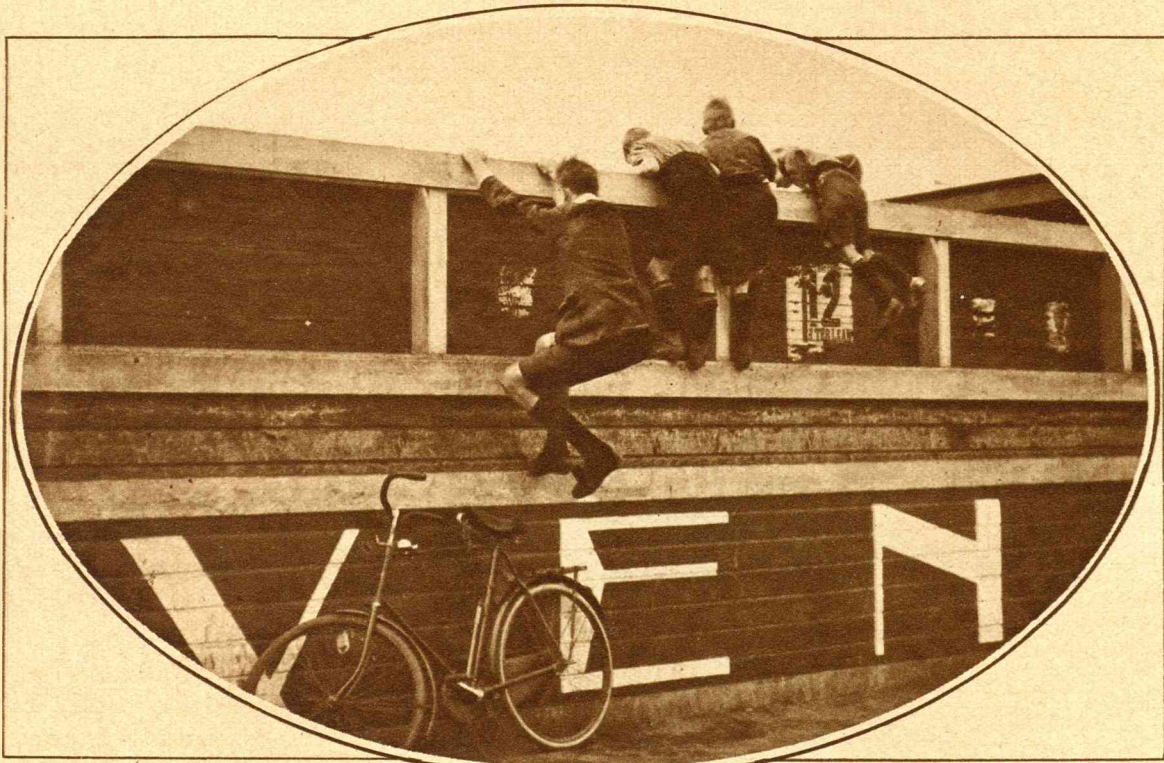
„Ja, dat beweer ik ten stelligste! Miss Deverill, ik geef u de plechtige verzekering, dat ik slechts éénmaal in mijn leven verliefd geweest ben, en dat het voorwerp mijner genegenheid niet lady Ethel Sidcourt was.”

„En wat is er van die ééne keer terecht gekomen?” vroeg Jane Deverill nieuwsgierig.

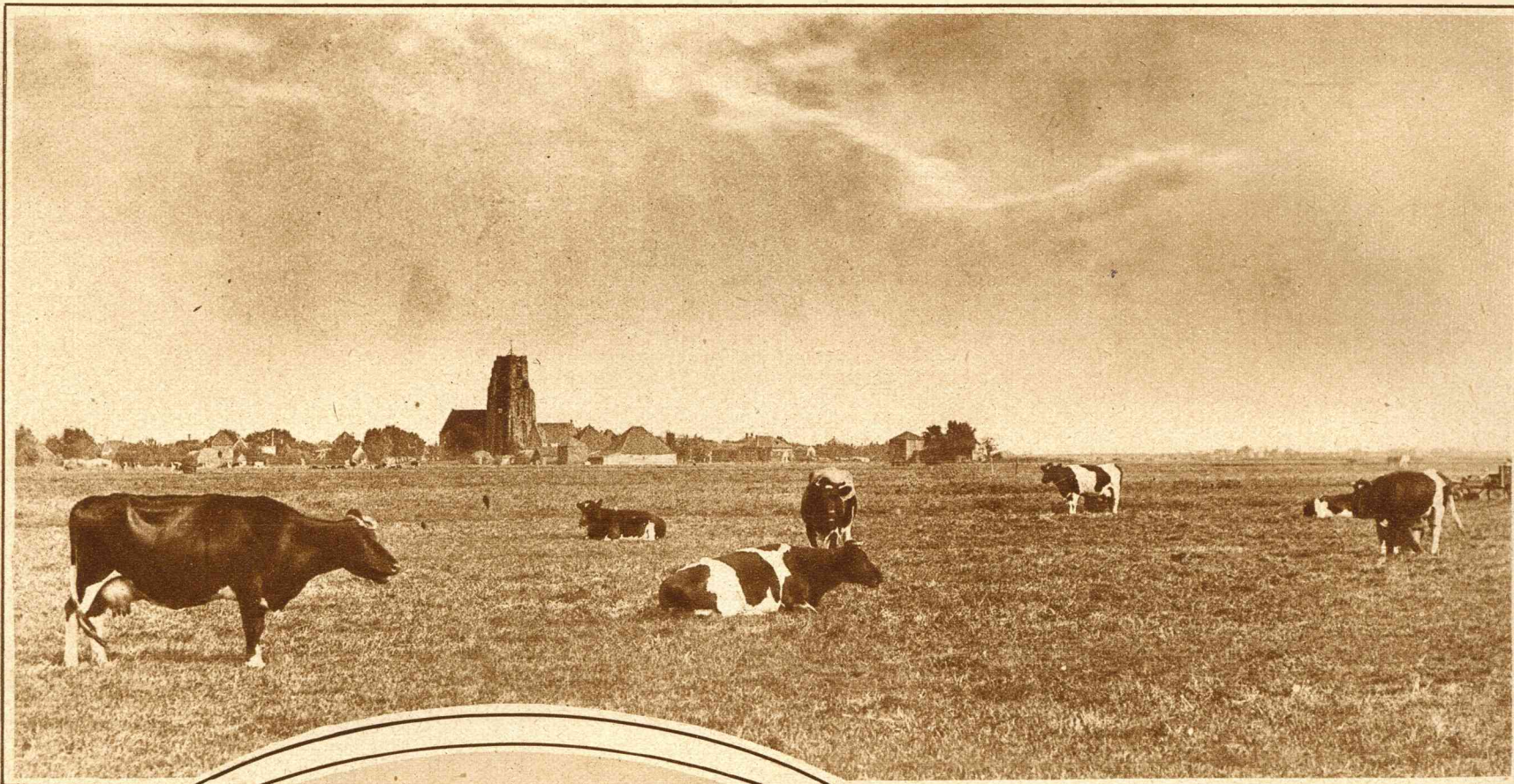
„Niets. Zij versmaadde mij omwille van een ander. De oude en toch altijd nieuwe geschiedenis!” antwoordde Denzil met een gedwongen lachje.

Mildred sloeg de oogen op en keek hem met schuwen blik aan, terwijl een licht bloesje haar wangen kleurde.

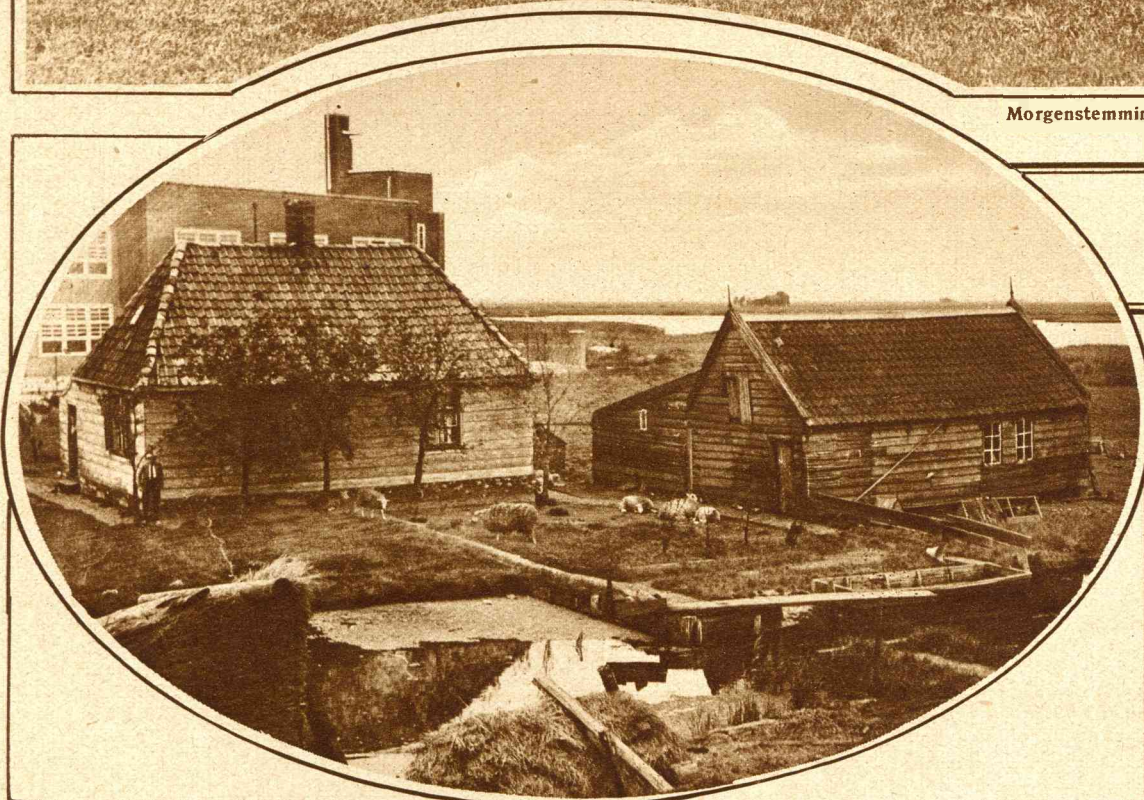
(Wordt voortgezet)

Als er wat moois of belangstellends te zien is, en ze hebben geen geld om binnen de omheining te komen, weten de jongens er altijd nog wel iets op te vinden, om er toch van te genieten.

Morgenstemming in 't weiland ten Noorden van Amsterdam. Op den achtergrond een kijkje op Ransdorp.

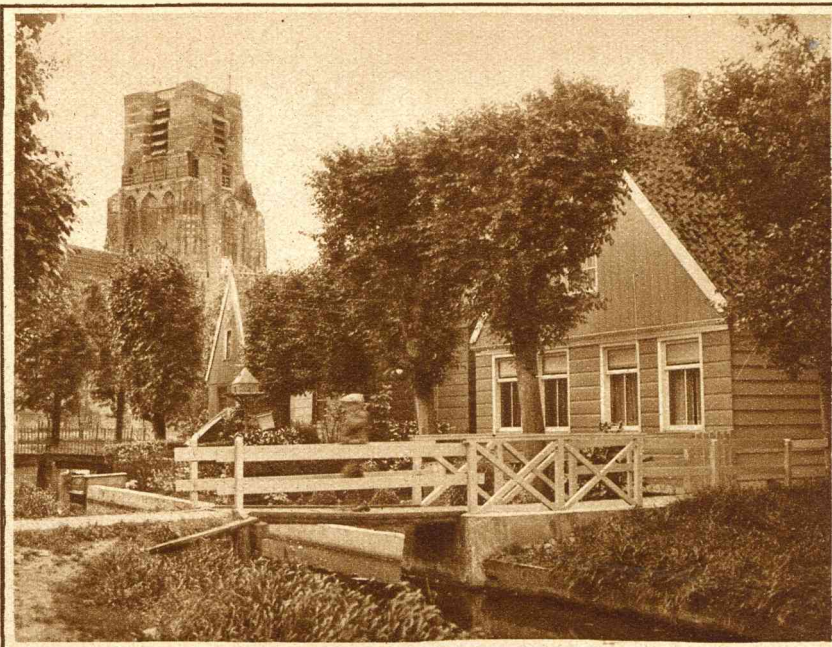
Een boerderijtje aan den Waterlandschendijk te Nieuwendam. Men ziet daarachter reeds, hoe de moderne bouw dit landelijke plekje bedreigt.

Kiekjes van den

Een tochtje naar de overzijde van 't IJ is altijd de moeite waard. Wanneer men door het N. H. laagland fietst ziet men telkens weer welk een bekoorlijk landschap dit oplevert. Vooral in den zomer wanneer alles in blad staat wordt het aspect nog verhoogd, zoodat 't alleszins begrijpelijk is dat zooveel toeristen, vooral buitenlanders, die de groote trek naar Holland zijn begonnen, genieten van dit Hollandsche landschapsveld. Een rondrit van ± 25 KM. laat ons achtereenvolgens zien.

Een kijkje in de Oranjesluizen te Schellingwoude. De laatste schutting voor de schepen de Zuiderzee opvaren.

Het rustige dorpje Ransdorp met zijn bekenden stompen toren, die reeds van verre is te zien.

Een kijkje aan den buitenkant van IJpendam. Het plaatsje, dat door vischlieffhebbers druk wordt bezocht.

Overkant van 't IJ

In ovaal :

Een kijkje vanaf den Tolhuisweg op het Buiksloterkanaal, waar de woonschepen het water aardig stoffeeren.

*

Hieronder links:

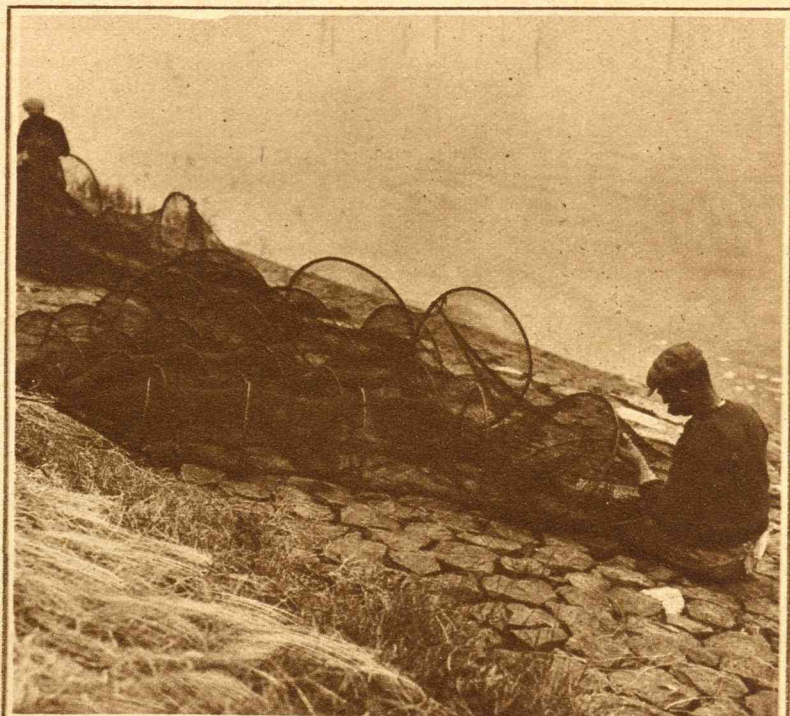
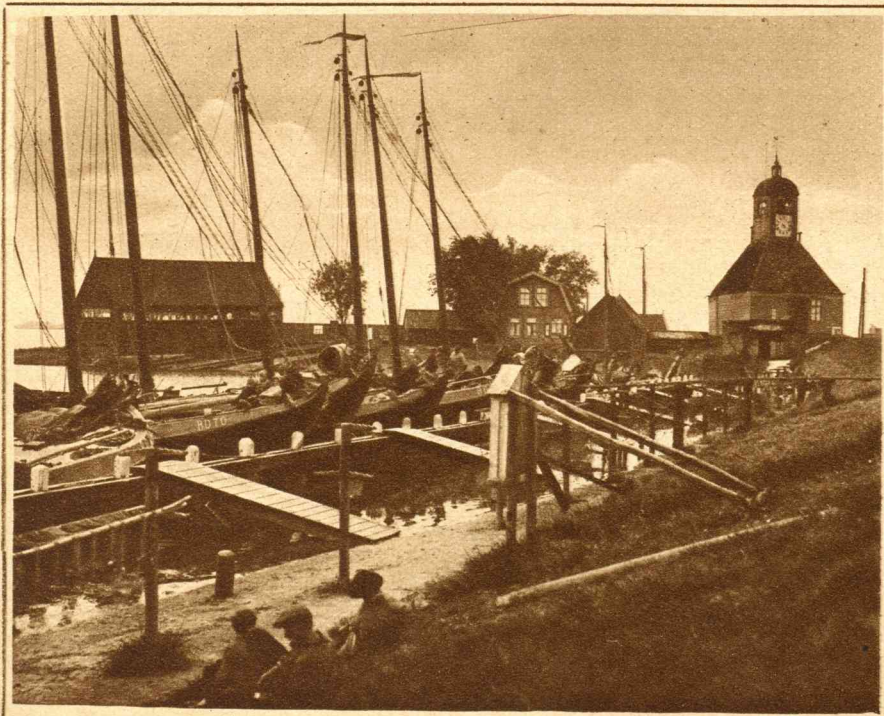
Een typisch kijkje op Durgerdam, met het havenkantoor. De botters, waarmede op de Zuiderzee gevischt wordt, zijn juist binnen.

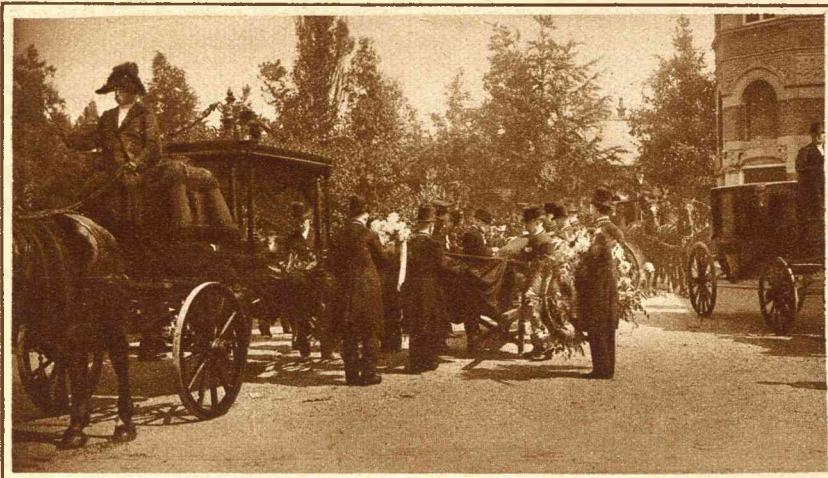
*

Hieronder rechts:

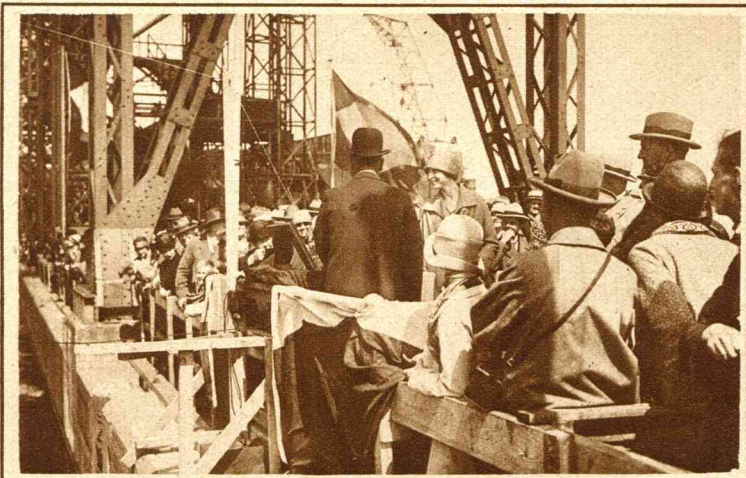
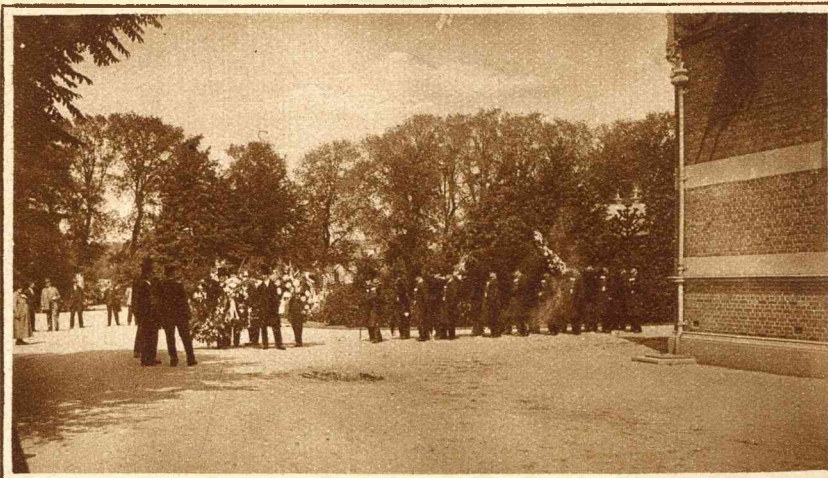
De vischnetten eischen nauwkeurig onderhoud en worden zorgvuldig bewerkt.

*

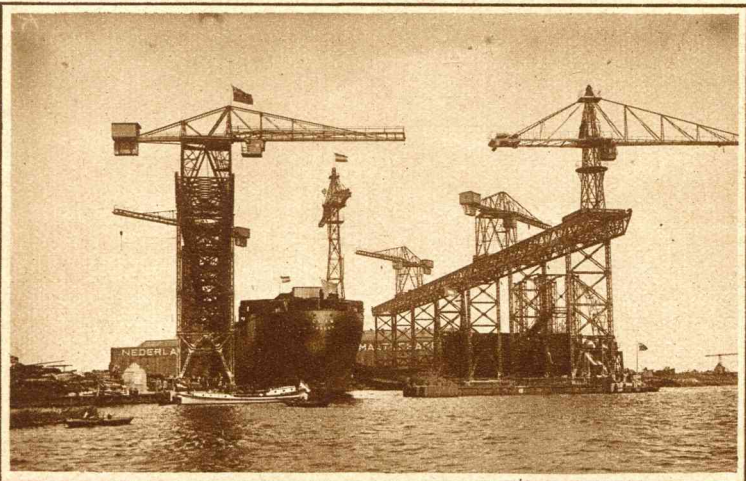

Een tweetal foto's van de begrafenis van den te Luzern overleden Amsterdamschen Gemeentesecretaris, mr. Ph. Falkenburg, op de Nieuwe Oosterbegraafplaats.

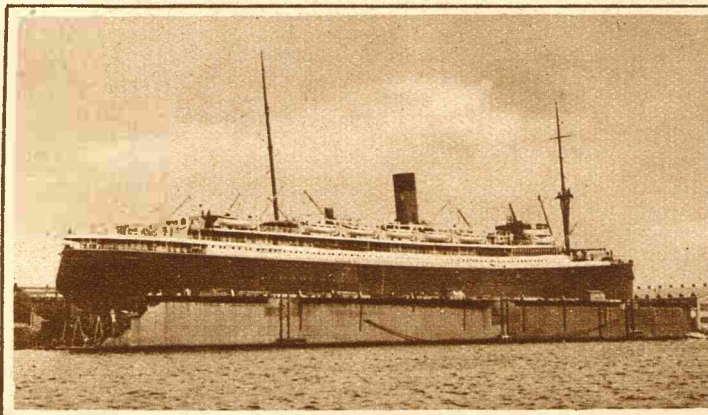

Van de werf der Ned. Scheepsbouw Maatschappij aan de overzijde van het IJ te Amsterdam is met goed gevolg te water gelaten het ongeveer 10000 ton grootte motortankschip „Clan”, gebouwd voor rekening van de „Anglo-Saxon”. Hierboven: Mej. A. Cornelissen knipt den draad door, waardoor de laatste beletselen, die het schip nog op de helling houden, worden verbroken. Hieronder: Een overzicht van de nieuwe werf, genomen op het oogenblik dat de „Clan” begint te loopen.

Wij zijn gewoon Kloris en Roosje altijd midden in den winter te zien brulofften; ditmaal heeft 't Ver. Tooneel het zoo beschikt, dat de jongelui hun feest vierden in het Openlucht theater Frankendaal. Wat zoo'n kwaad idee niet was, want bij elken boeren-brulofft hoort de open lucht. De opvoering van Kloris en Roosje, kwam dan ook in deze omgeving prachtig tot haar recht, wat op onze foto wel te zien is.

*

De P. C. Hooft, het nieuwe passagiersschip van de Mij. Nederland, in het Juliana-dok te Amsterdam.

Bij de première van „De Zwerver” op Zaterdagavond werd er vóór den ingang gevochten. Een besproken plaats af te halen was levensgevaarlijk werk. Hieruit leidt men gemakkelijk af hoe populair Else Grassau, Margie Morris en Nap de la Mar zijn.

TOONEEL FRANS

Nap de la Mar als Isidoor Leeflang.

Deze operette, die voor 'n groot deel ontstaan is uit de samenwerking van Nap de la Mar en Margie Morris en wel een heel klein beetje doorzichtig, is wat al te sterk toebereid naar het geliefkoosde recept: gemakkelijke sentimentaliteit en pittige humor. De tafereelen, die naast elkaar staan, zijn ieder op zichzelf zooals het publiek ze graag ziet. Er is een stervend kindje, dat voor $\frac{3}{4}$ op wonderdadige wijze geneest, er is een schooier (Nap de la Mar), die op spookachtige wijze millionaire wordt, er is een dood-onschuldige meisje (Else Grassau) dat verdacht wordt de ring van d'r me-

Else Grassau als Marie in „De Zwerver”. In cirkel: Jean Janssens als Jaspas.

PRAAITJE MEIJER

vrouw gestolen te hebben, er is een vader die „na vele jaren” z'n dochter weervindt en „last not least, het onschuldige meisje en de Jordaanjongen (Jean Janssens) krijgen elkaar. Daar tusschendoor wandelt de „Zwerver” Emile van Bosch, een eigenaardige agglomeratie van allerlei deugden, waar van onbeteugelde zucht naar de bosschen en de vrijheid (waar vindt je die tegenwoordig nog?) wel 't sterkste. Fijn is de herhaaldelijke botsing van het romantische idealisme van de zwerver en de botte genoeglijkheid van den tijdelijken millionaire. Dit gegeven lijkt beter te bewerken op een meer verheven wijze. Maar deze gezellige operette mag er ook zijn. In de pauze werden er zooveel bloemstukken ten tooneelegevoerd, dat we den tel zijn kwijt geraakt. Emile van Bosch kreeg van eenige vereerders een levensgroot schilderij van zijn creatie „Als ik koning was.”

Emile van Bosch als „De Zwerver”.

De gouden Plaqueette

VRIJ NAAR HET ENGELSCH DOOR M. T.

De juwelier Frans Borgers was zeer tevreden over zichzelf. Dit gebeurde niet dikwijls, want hij was een groote pessimist. Doch toen hij nu, in het kleine kamertje achter zijn winkel, de prachtige massief gouden plaqueette bekeek, welke hij dien morgen voor vijf honderd gulden gekocht had en waarvoor hij zeker het dubbele zou terugkrijgen, wreef hij toch vergenoegd zijn handen.

En even later, toen hij de plaqueette, glimmend opgepoetst, verlokkelijk midden in de etalage op een bruin fluweelen kussen had gelegd, overdacht hij zijn goede gewoonte, om altijd een flink bedrag, ongeveer de helft van zijn geheele kapitaal, in bankpapier voorhanden te hebben, ofwel bij zich in den winkel of in zijn woning in de stad. Deze gewoonte had hem al menigmaal in staat gesteld om 'n koopje voor zijn concurrenten weg te halen, daar deze niet zooals hij, onmiddellijk konden betalen.

Zoo was het immers ook nu gegaan? Die oude dame had veel beter naar een grotere juwelierszaak kunnen gaan, daar had zij ook allicht weer meer gekregen voor haar plaqueette. Maar zij had het geld natuurlijk hard nodig en wist, dat zij het bij hem dadelijk zou krijgen.

De juwelier verwachtte in het geheel niet, dat er spoedig een koper zou opdagen; zóó gemakkelijk verkocht men tegenwoordig een gouden plaqueette van duizend gulden niet! Maar ze trok toch vast de aandacht, en wie weet.

Gedurende den geheelen morgen verkocht hij ook niets anders dan een goedkoop zilveren servetring en om drie uur 's middags had hij nog geen zes gulden ontvangen. De juwelier deed het laatst ontvangen geld juist in het laadje van de toonbank, toen er een forsche, nog jonge man in de deuropening verscheen. Borgers keek op, doch hij zag eerder iemand die geld komt leenen, dan een goeden klant in den man.

„Is mijnheer Frits Barends al hier geweest, mijnheer?” vroeg hij.

„Wie is mijnheer Frits Barends?”

„Dat is mijn chef,” antwoordde de bezoeker, „en hij sprak met mij af, om drie uur hier te zijn.”

Vanmorgen vertelde hij me, dat hij hier een gouden plaqueette in de etalage had zien liggen, welke hij zou willen koopen en die zou ik dan naar zijn hotel moeten brengen. Ziet u, mijnheer Barends heeft zijn rechterarm gebroken, maar anders zou hij trouwens ook niet met een pakje willen loopen! Ik zal nu nog maar wat opwandelen, dan kom ik over een half uurtje wel terug. Wilt u dat dan tegen mijnheer Barends zeggen, als hij intusschen komt?”

Borgers knikte. Die jonge man beviel hem niet. Iemand besloot zoo gauw niet om een plaqueette van duizend gulden te koopen, die hij zoo even in het voorbijgaan gezien had! Hij vertrouwde het zaakje niet recht. En de juwelier dacht aan andere gevallen, waarin men getracht had hem op te lichten. Hij wist ook wel, dat daarvoor meestal twee personen samenwerkten, waarvan dan de eene eerst den boel ging verkennen en het zoodoende voor den ander wat gemakkelijker maakte.

Die mijnheer Frits Barends mocht wezen, wie hij wilde en hij kon nog wel een dozijn menschen meebrengen om van zijn eerlijkheid te getuigen, maar hij, Frans Borgers, zou de gouden plaqueette toch niet zijn winkel uit laten gaan, voordat hij de duizend gulden in bankpapier uitbetaald gekregen had. Van cheques moest hij niets hebben.

Het was precies half vier, toen de winkelbel weer overging en de juwelier een langen, keurig-gekleeden heer zag binnenkomen, dien hij aan diens rechterarm in een doek, dadelijk als den aangekondigden Frits Barends herkende.

„Is mijn bediende hier al geweest?” vroeg de binnengekomene.

„Jawel mijnheer,” antwoordde Borgers: „hij kwam om drie uur en toen hij zag, dat u er niet was, zei hij, dat hij over 'n half uurtje terug zou komen. U is toch zeker mijnheer Barends?”

De vreemdeling knikte. „Ik kwam vanmorgen voorbij uw winkel en zag daar die gouden plaqueette in de etalage. Hoeveel kost die?” vroeg hij.

„Duizend gulden,” antwoordde Borgers.

„Nu, dat zal zij ook wel waard zijn,” zei de ander weer glimlachend. „Ik wilde haar niet voor mezelf koopen — dat zou ik trouwens ook niet kunnen — maar ik ben penningmeester van een vereeniging en wij zochten naar iets voor een bepaalde gelegenheid. Tusschen den middag vertelde ik eenige andere leden van de plaqueette.”

„Ik weet zeker, dat zij zal voldoen,” ging Borgers er op door. Hij begon meer vertrouwen in zijn klant te krijgen, — als deze niet voor zichzelf, maar voor een vereeniging kwam koopen, immers! „Ik heb haar juist vanmorgen pas zelf gekocht van 'n oude dame

uit den hoogen stand. Zij wilde de plaqueette verkoopen, omdat zij toch geen erfgenaam had, en zij bang was voor inbrekers, wanneer zij zoo'n waardevol voorwerp nog langer in huis had, vertelde zij.”

„Juist, ik begrijp het,” zei de koper weer. „Laat ik het ding maar nemen, we hebben genoeg geld bij elkaar ervoor en zij hebben mij volmacht gegeven.”

Hij nam de plaqueette, welke de juwelier op de toonbank had gelegd op, om 't nog eens nader te bekijken en vroeg toen terloops: „Weet u soms ook, of het nog vroeg genoeg is om een chèque te innen bij de Bank?”

Deze vraag wekte Frans Borgers' achterdocht weer op. Hij voelde als het ware, dat de man heel goed wist, dat hij dit na drie uur niet meer kon doen. Maar hij zou zich niet laten beetnemen. Hij verwachtte, dat de zoogenaamde klant ermee zou aankomen, dat hij dan met een chèque zou moeten betalen. Een chèque! Hij had moeite om niet te lachen bij het idee alleen.

„Ik ben bang, dat het daarvoor te laat is, mijnheer,” zei hij, den man strak aanziende.

„Wat vervelend!” riep deze geërgerd uit. „We waren met zoo'n gezellig stelletje bij elkaar met

gen. Haar broer is directeur van een Bank en zal haar het geld wel zoolang geven. Dan stuur ik Klerks er even met een briefje heen en als hij het geld gebracht heeft, kan ik verder met u afhandelen.”

Dit bevredigde Borgers geheel en al en hij verweet zich reeds, dat hij den man niet dadelijk vertrouwd had.

„Dat is uitstekend, mijnheer,” haastte hij zich te zeggen. „Hier is papier en pen en inkt.” Hij schoof de schrijfbenoedigheden naar zijn klant toe, doch deze maakte een afwerende beweging.

„Ik kan met mijn linkerhand niet goed schrijven, mijnheer,” zei hij, „misschien zoudt u zoo goed willen wezen om even op te schrijven, wat ik u dicteeren zal naar mijn vrouw, dan zal ik er mijn initialen alleen onder zetten.”

„Met genoegen, mijnheer,” antwoordde de juwelier, de pen reeds opnemende.

„Lieve Anna,” dicteerde de ander, „heel toevallig ben ik in de gelegenheid om een buitengewoon koopje te sluiten. Een mooie gouden plaqueette is me voor duizend gulden te koop aangeboden, contante betaling; het is een buitenkansje en ik wil die kans niet voorbij laten gaan, want het is precies wat ik hebben wil. Geef daarom dadelijk duizend gulden aan bankpapier met drager dezes mee.” Hij las het briefje over, nam de pen in zijn linkerhand over en krabbelde zijn voorletters neer, waarop hij het aan zijn bediende gaf, die er onmiddellijk mee vertrok.

„Daar mijn bediende wel een uurtje noodig zal hebben, zal ik maar niet blijven wachten. U wilt intusschen wel een net pakje van de plaqueette maken, nietwaar, dan kan mijn bediende dat meteen naar mijn hotel brengen, wanneer u hem de kwitantie gegeven hebt.”

„Het zal in orde komen, mijnheer!” zei Borgers, die dit reeds den prachtigsten dag van zijn leven noemde.

Om kwart over vier lag de gouden plaqueette, zorgvuldig in zacht vloeipapier gewikkeld en van een stevig bruin papier met een net touwtje samengebonden voorzien, op de toonbank gereed en om half vijf vloeide Frans Borgers de kwitantie af, welke hij vast op naam van Frits Barends geschreven had. Om zes uur lagen de plaqueette en de kwitantie nog net zoo in den winkel en was de koper nog niet terug gekomen; doch de juwelier verwonderde zich niets daarover, en toen hij om acht uur zijn zaak sloot en de gouden plaqueette nog steeds in zijn bezit was, maakte hij zich nog niets ongerust.

Het was duidelijk, dat mevrouw Barends de chèque niet had kunnen inwisselen, en het zou ook niets bijzonders wezen, wanneer haar broer bij voorbeeld niet thuis geweest was.

En al was die man een oplichter, dan was er nog niets gebeurd: de plaqueette was nog veilig in zijn bezit.

Geheel voldaan over zichzelf kwam hij dan ook een half uur later thuis.

Daar kwam zijn vrouw hem reeds in de gang tegemoet en vroeg: „En heb je het geld in orde ontvangen, Frans?”

„Wat voor geld bedoel je?” vroeg hij verwonderd.

„Nou, die duizend gulden in bankpapier, die je om vier uur liet halen.”

De juwelier verbleekte en begon te beven, doch zijn gezond verstand zei hem, dat zijn vrouw zich moest vergissen.

„Waar heb je 't toch over, Anna,” riep hij uit, „bedoel je die vijf honderd gulden, die ik vanmorgen meenam! Ik wist niet, dat je het gemerkt hadt; ik wou je er niets van vertellen, voor ik ermee klaargekomen was met dat oude mensch.”

„Wat praat je toch voor onzin, Frans,” zei ze geërgerd. „Denk je soms, dat ik je schrift niet ken? Heb je me vanmiddag in je winkel soms niet een briefje geschreven, dat je zoo'n buitenkansje hadt en zoo'n reuzekoopje kon sluiten en dat ik daarom duizend gulden in bankpapier moest meegeven aan den man, die het kwam brengen, omdat je dadelijk moest betalen voor een of andere gouden plaqueette?”

Frans Borgers viel in den eersten den besten stoel neer. Allerlei gedachten, vermoedens en twijfelingen bestormden hem; door het waas voor zijn oogen, zag hij slechts één ding duidelijk, en dat was de figuur van Frits Barends, die hem een brief dicteerde. Hij kreeg een schok, toen hij nu pas voor het eerst bemerkte, dat de beginletters van hun beider namen hetzelfde waren: F. B. In den winkel was hem dat niet opgevallen; evenmin, dat ook z'n vrouw Anna heette, evenals de zoogenaamde vrouw van den oplichter.

„Laat mij den brief eens zien,” mompelde hij zwak, en hij las het briefje, dat hij zelf 's middags in den winkel geschreven had, wel tien maal over.

„Daar heb ik weer een nieuwen oplichters-truc ontdekt,” zei hij, doch er klonk geen voldoening in zijn stem, en nog minder, toen alle pogingen om den dief te achterhalen, en de bankbiljetten terug te bekomen mislukten, daar de geslepen oplichter handig gebruik gemaakt had van zijn voorsprong, om zichzelf uit de voeten te maken en om de bankbiljetten voor andere in te ruilen.

Zij die besproken worden!

Mr. PH. FALKENBURG †

Te Lucern is, in den ouderdom van 63 jaar overleden, mr. Ph. Falkenburg, gemeente-secretaris der hoofdstad. De overledene, die te 's-Gravenhage geboren was, studeerde te Leiden in de rechtswetenschappen en promoveerde op proefschrift: „Bijdrage tot de leer van 't Arbeidsloon”. In 1892 droeg de „Vereeniging voor de Staathuishoudkunde” hem een onderzoek op naar de armenzorg in Nederland, en als gevolg van dit onderzoek verschenen van zijn hand achtereenvolgens werken van de Armenzorg in Amsterdam (1892), Rotterdam (1895) en 's-Gravenhage (1897). In 1893 werd hij benoemd tot adjunct-commies der afdeling „Arbeid” aan het Departement van Waterstaat en in 1894 tot directeur van het Wetenschappelijk Bureau te Amsterdam (het eerste statistisch bureau in Nederland) met den rang van hoofdcommies. In 1901 werd hij tevens secretaris van het Burgerlijk Armbestuur. In 1913 volgde zijn benoeming tot referendaris der afdeling Armwezen en in 1917 benoeming tot Gemeente-secretaris. Talrijk zijn de publicaties op economisch en statistisch gebied, die van zijn hand verschenen; zijnsamen met prof. Saltet geschreven werk: „De kindersterfte in Nederland” heeft veel bijdragen tot verbetering der zuigelingen-bescherming.

koffiedrinken, dat het laat werd, zonder dat we het merkten!”

„Indien u het goed vindt,” zei de juwelier, „wil ik de plaqueette wel tot morgen in mijn safe opbergen voor u, dan kunt u morgenochtend terugkomen en het verder in orde maken.”

Het verwonderde hem niets, dat de man dit aanbod verwierp; hij had eigenlijk niet anders verwacht.

„Dat zal niet gaan,” zei hij ernstig, „ik moet de plaqueette vanavond nog meenemen.”

Borgers moest met geweld zijn lachen onderdrukken. Wat een oude truc was dat! Die zoogenaamde klant volgde nu waarachtig weer die oude, bekende methode van den juweelen-dief! En dat in de twintigste eeuw, op klaarlichten dag, midden in de stad en nog wel bij hem, die al meer dan dertig jaar ondervinding achter den rug had!

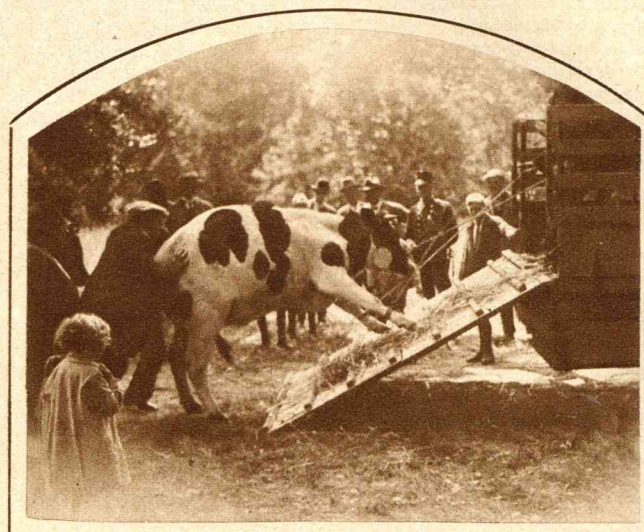
De beklemmende stilte werd verbroken door de komst van den bediende van mijnheer Barends.

„Je bent laat, Klerks,” zei deze streng, — „maar dat is nu zoo erg niet meer. Je kan me nu uit een moeilijkheid redden.” Hij wendde zich weer tot den juwelier en ging verder: „Ik begin juist te bedenken, dat mijn vrouw, die nog in het Victoria-hotel is, mij die duizend gulden in bankpapier wel kan bezor-

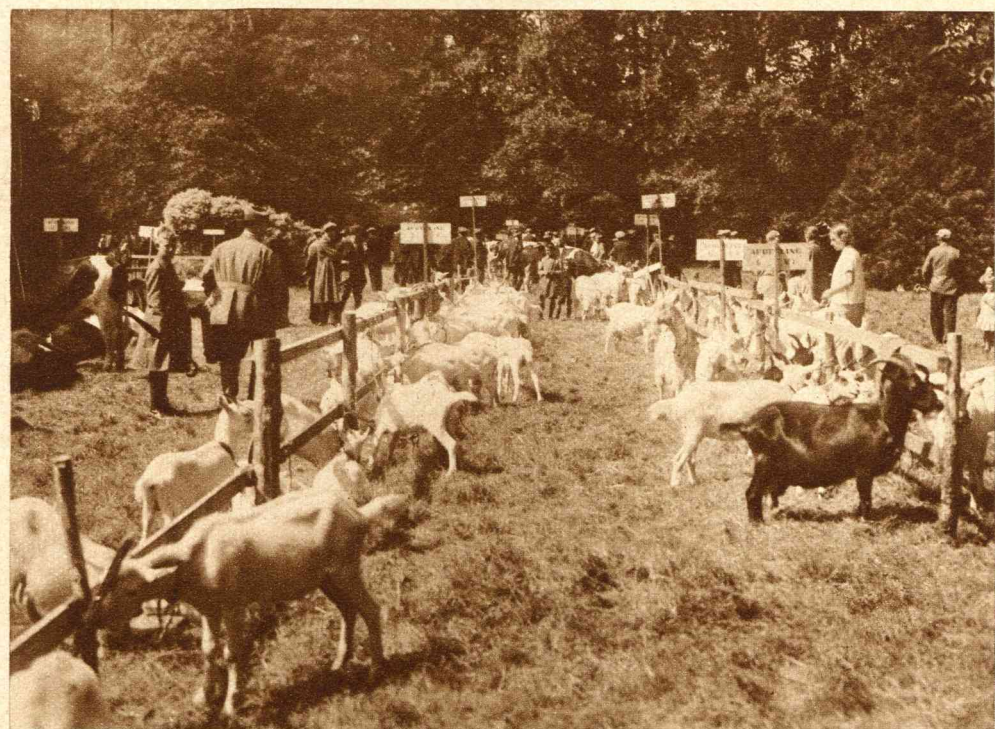

De Gooische Landbouw-tentoonstelling te Naarden—Bussum gehouden is een succes geweest. Wij geven hier allereerst een overzicht van het tentoongestelde vee.

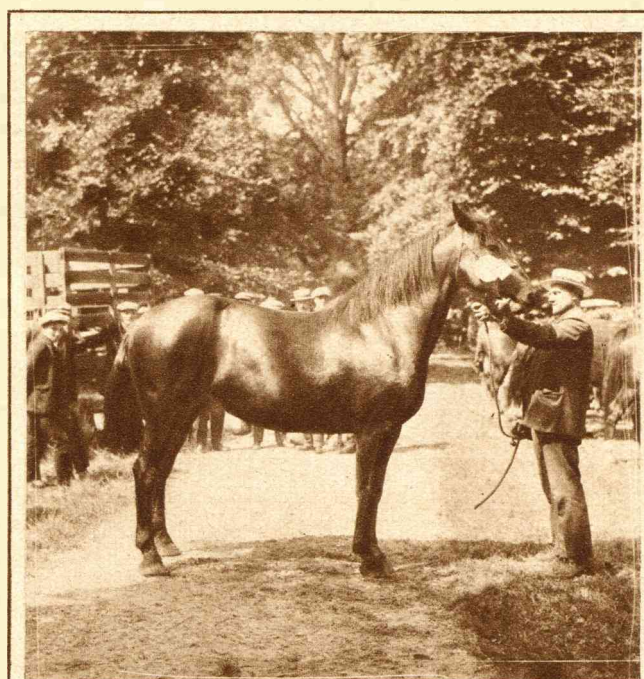
GROOTE LANDBOUW- EN VEE-TENTOONSTELLING

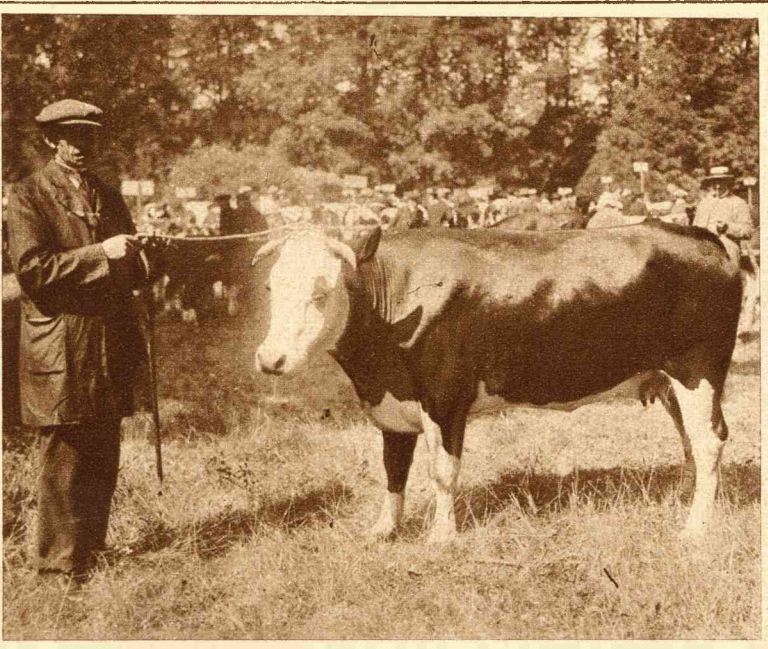
Een die het zoo prettig vond op de tentoonstelling, dat zij niet meer naar huis terug wilde.

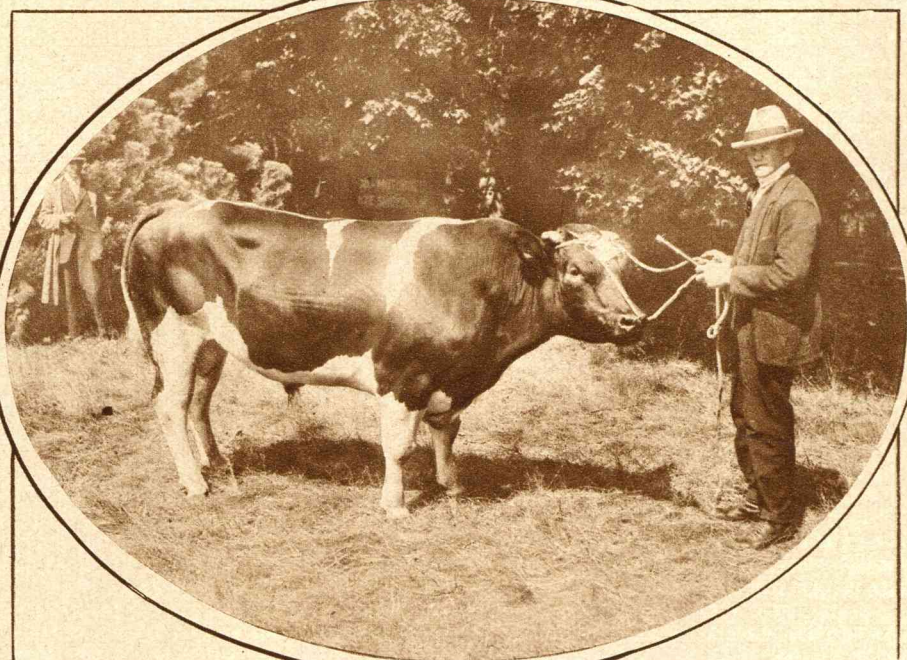
En hier een kijkje op de geiten-afdeeling.

Een vijf-jarige merrie, die een eersten en twee extra prijzen behaalde.

1e prijs vette koeien.

Een pracht exemplaar. Een der mooiste stieren op de tentoonstelling.

REIZEN PER VLIEGTUIG

DE BETEKENIS VAN HET INTERNATIONAAL LUCHTVERKEER OP NEDERLAND
EEN NATIONALE INDUSTRIE MET GROOTE PERSPECTIEVEN

*

Het reizen per luchtschip heeft nog niet die algemeenheid verkregen, dat men mag veronderstellen, dat iedereen behoorlijk op de hoogte is van hetgeen er heden ten dage op het gebied der luchtvaart plaats vindt en wat daarvan de betekenis is voor Nederland.

Het lijkt ons daarom niet ondienstig, onzen lezers een en ander hieromtrent mede te deelen, dit te meer, waar de luchtvaart in het teken der algemeene belangstelling staat.

Op uitnodiging van de directie der K. L. M. begaven wij ons dezer dagen per auto van 't bureau Leidsche plein naar 't vliegveld Schiphol, om van daar naar Rotterdam te vliegen.

Sinds wij de laatste maal Schiphol bezochten, heeft dit vliegveld belangrijke verfraaiingen en verbeteringen ondergaan: de oprit, tot voor kort een landweg, is nu verhard en verbreed, terwijl vóór de hangar een groote betonnen vloer is aangebracht.

Allereerst maken wij een rondwandeling onder de hooge overkapping der hangar, waar wij behalve de kleine Fokkers (F II en F III) met vier zitplaatsen, ook 't nieuwe type (F VII en F VIIa) met 8 à 9 zitplaatsen vertegenwoordigd zien. Aan het type F III is de wereldvermaardheid van de K. L. M. te danken. Het nieuwe type F VIIa, met een snelheid van 170 K.M., die onder gunstige omstandigheden tot ongeveer 200 K.M. per uur kan worden opgevoerd, is echter nog belangrijker beter.

De K. L. M.-vloot bestaat thans uit de volgende vliegtuigen: 2 type F II, 4 passagiers, laadvermogen 400 K.G.; 2 type F III, 5 passagiers, laadvermogen 500 K.G.; 4 type F VII, 8 passagiers, laadvermogen 800 K.G.; 6 type F VIIa, 8 à 9 passagiers, laadvermogen 1000 K.G.; 1 type FK 33, 10 passagiers, laadvermogen 1000 K.G.

Behalve 't laatstgenoemde vliegtuig, dat door den constructeur Frits Koolhoven is gebouwd, zijn alle K. L. M.-vliegtuigen Fokkervliegtuigen.

Cijfers zijn droog, maar... ze spreken en zijn noodig, om den leek een beeld te geven van den stand der luchtvaart boven eigen land.

De K. L. M. vliegt op het oogenblik de luchtlijnen Amsterdam—Rotterdam—Parijs (2 X per dag) Amsterdam—Rotterdam—Londen (2 X per dag), Rotterdam—Amsterdam—Hamburg—Kopenhagen—Malmö (1 X per dag). Deze lijnen vormen een groot geheel, aangezien de diensten naar en van Londen en Parijs te Amsterdam aansluiten op den dienst naar en van het noorden.

Het aantal vertrekkende en aankomende passagiers in de Nederlandsche luchthavens belooft per dag 80 tot 100, soms zelfs meer.

Met 1926 gaat de K. L. M. haar zevende bedrijfsjaar in. In die korte tijdsperiode — voor de luchtvaart, waarin men snel leeft, een lange — heeft deze maatschappij zich ontwikkeld tot een internationaal middelpunt der luchtvaart. Eenige cijfers ter illustratie:

De K. L. M. alleen vervoerde t/m 1925 16737 passagiers en over de eerste helft van 1926 2750 of 1000 meer dan in het eerste halfjaar van 1925. De buitenlandse maatschappijen, waarmede de K. L. M. samenwerkt vervoerden t/m 1925 7597 passagiers en over de eerste helft van 1926 1647 passagiers, dus in totaal 9244, waarmede het geheele aantal passagiers, vervoerd van en naar Nederland, 28731 bedraagt. Het totaal aantal vervoerde goederen door de K. L. M. alleen bedraagt 820.000 K.G. Dit getal samen met de goederen van de buitenlandse maatschappijen bedraagt juist 1.000.000 K.G. Het aantal K. M., dat de K. L. M. tot op heden aflegde bedraagt bijna 4½ miljoen. Dagelijks worden naar en van Nederland ca. 10.000 K.M. door de lucht afgelegd, waarvan de K. L. M. alleen 5.000 K.M. aflegt.

Van 1921 af maakten ruim 15000 personen gebruik van korte vluchten, rondvluchten of pleziervluchten, welke de K. L. M. zoowel voor Amsterdam als voor Rotterdam met veel succes organiseert.

Terwijl wij nog bezig zijn met het bezichtigen van de hangar wordt een Junker-vliegtuig gesignaleerd, dat van Berlijn komt. De landing gaat vlot en in minder dan geen tijd is het vliegtuig onder de hangar geplaatst. Merkwaardig is, dat bij dit type vliegtuig de vleugels onder het toestel zijn aangebracht, terwijl de vleugels bij de Fokker-machine boven het toestel zijn bevestigd. Voor de passagiers is dit verkiesselijker, wijl ze op die manier een vrij uitzicht naar beneden hebben. De vleugels van de Fokker-machines zijn van triplex, die van het Junker-vliegtuig van aluminium. De schroeven van de Fokker, vroeger algemeen van hout, zijn bij de jongste typen van een aluminium-legering gemaakt, 't z.g.n.

helpers in de ketelpakken zijn in volle actie, het toestel rolt over het terrein, heft zich spoedig boven den grond, stijgt... we zitten ver boven den beganen grond, alle gewone dagelijksche dingen worden in hun afmetingen bespottelijk. Koeien in het weiland hebben de grootte van een bekende dropschors in kattengestalte, huizen worden lucifersdoosjes, een wagen met twee paarden bespannen lijkt een stuk speelgoed van een kind.

Ik heb gevlogen bij rustig weer en daarom was het interessant nu eens een tocht mee te maken bij sterken wind. Steek je hand even uit de opengeschoven raamspleet en ge voelt hoe ontzettend snel de lucht zich verplaatst. De machine rijst, daalt dan weer, helt naar links. Een windstoot onder den linker-vleugel veroorzaakt een lichten schok. De piloot zit rustig in zijn hokje. Ik benijd den expeditiechef, die links van me kalm zijn formulieren zit in te vullen. Alles is een kwestie van gewoonte, blijkbaar.

De bevaren zeeman immers staat bij hooge zee nog vast, zij 't dan breedbeens, op 't schommelende dek.

We vliegen boven Aalsmeer, de Westeinderplas, 't Brassemermeer, koersen verder naar 't Zuiden. De stevige noordwesten wind is oorzaak, dat 't luchtschip naar 't Oosten afdrijft, want onder ons zien we na een poosje Alfen- a/d Rijn.

Dat fraaie uitzicht op de aarde, dat in een K. L. M.-vliegtuig, dank zij den stand der vleugels, zoo ruim en vrij is, is wel het aantrekkelijkst bij een reis door de lucht. Het lijkt alles zoo wondermooi, een luthof, enkel groen, en rivieren en vaarten, om te spelevaren en daartusschen de huizen als rustpunten.

We krijgen op dezen tocht een mooi beeld van het Zuid-Hollandsche polderland, verkaveld in kleine stukjes, de vaarten als zilveren strepen er omheen.

Ginds in de verte doemt Rotterdam op: een grijze huizenmassa. En een oogenblik later zitten we boven de stad, waar we in de geultjes, die straten heeten, de menschen als mieren zien bewegen en daar tusschen door de wagens en auto's, ter grootte van blokjes uit een speeldoos.

Hoe meer Waalhaven naderbij komt, hoe lager we gaan vliegen. Dan maakt het vliegtuig, zacht hellend, plotseling een groote zwenking, we dalen meer en meer, 't schijnt of we de huizen zullen raken.

Geen nood! De landing verloopt zonder stoornis. We staan weer op den beganen grond.

In het café-restaurant bij 't terrein gebruiken we 'n kop thee. We kunnen hier rustig de vertrekkende en aankomende vliegtuigen gadeslaan.

Daarna brengen we een bezoek aan den foto-technischen dienst, die onder de wakkere leiding van den heer Koster staat en bezichtigen er de keurige collecties foto's van uit een luchtschip met een speciaal apparaat genomen. (Op onze middenpagina reproduceeren wij er enkele, die onze lezers ongetwijfeld met veel aandacht zullen bezichtigen).

Een kort bezoek aan de reparatie-inrichting doet ons zien, hoe ernstig en nauwgezet hier gewerkt wordt. Tot de kleinste onderdeelen wordt elk vliegtuig hier onderzocht, gekeurd en beproefd.

De Fokker-vliegtuigen hebben een internationale bekendheid. Wij hebben hier een fabrikaat, dat in eigen land en ver daarbuiten om zijn superioriteit de hoogste waardeering geniet. Intusschen, het laatste woord is nog niet gesproken. In de allernaaste toekomst zal een begin van uitvoering worden gegeven aan grootsche plannen tot uitbreiding.

Een Nederlandsch bedrijf, waarop Holland met recht trotsch mag zijn!

EUG. DE BY

Een foto van een K.L.M. verkeersvliegtuig boven Aalsmeer, gekiekt uit een ander vliegtuig.

duraluminium, duurzamer en beter bestand tegen hagelslag en langdurigen regen.

We maken verder kennis met de douane en het uitgebreide radio-verkeer, uitgaande van het ministerie van Waterstaat. Door een vernuftige inrichting staat het bureau Amsterdam gelijktijdig in verbinding met Rotterdam. De telegraafdienst gaat geheel over eigen lijnen. Wat deze dienst beteekent zal duidelijk worden, als men weet, dat er dagelijks 200 telegrammen binnenkomen.

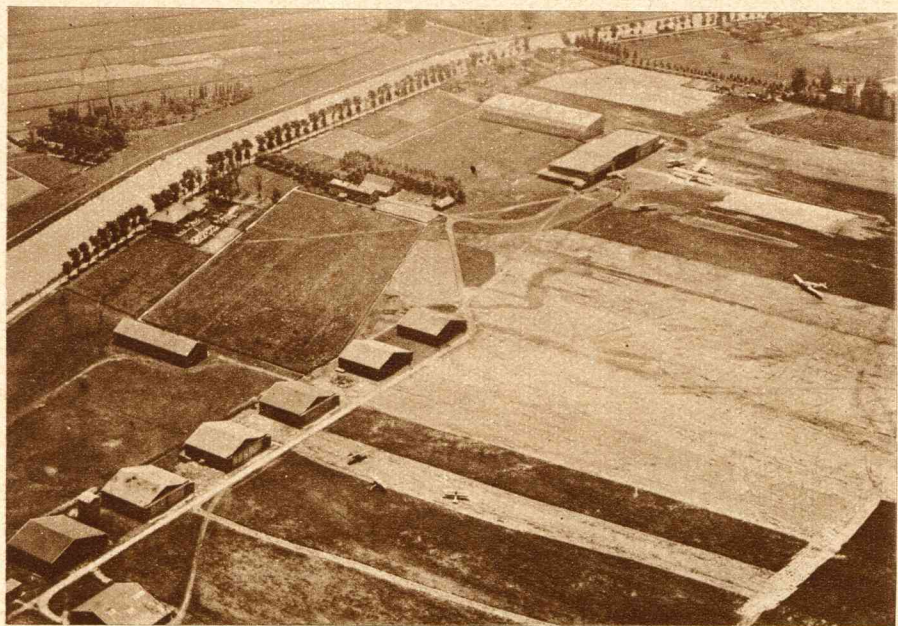
Uit de gegevens dezer beide diensten wordt door den stationschef een kaart bijgehouden, waarop alle luchtschepen van de K. L. M. (of van de luchtvaartmaatschappijen, welke de K. L. M. vertegenwoordigt) die onderweg zijn, van uur tot uur in hun bewegingen worden gevolgd.

Het tijdstip, waarop we zullen opstijgen, nadert. Er staat een fiksche bries. Boven het wijde polderland, omkranst met groepen groen, waarboven kerkorentjes spitsen, koepelt zich een blauw-grijze hemel, waarin wolkenpartijen in wilde drift voortgaan.

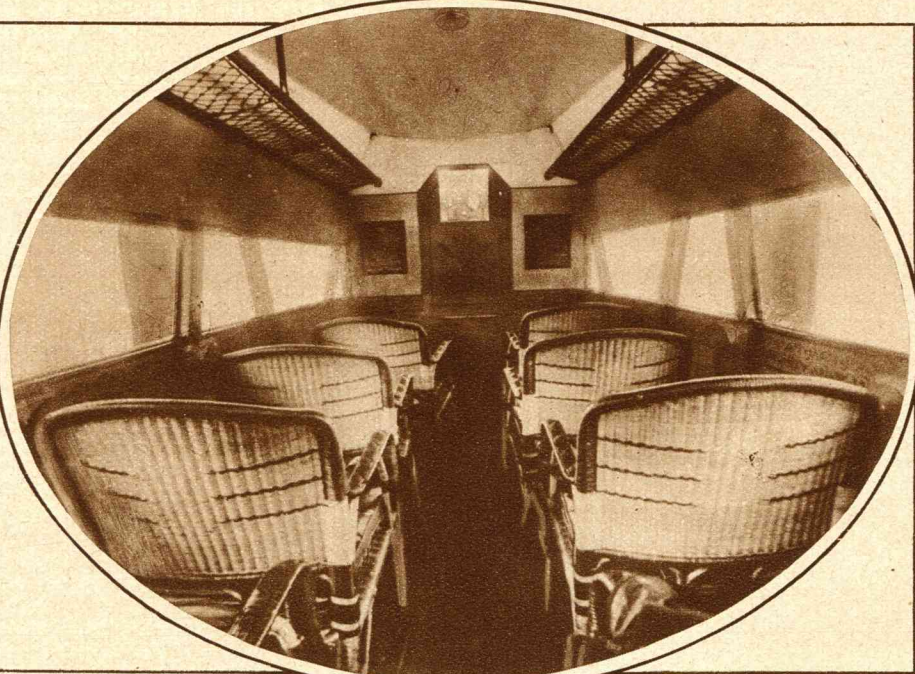
Even moet ik denken aan den tijd, toen de vliegkunst nog in de windselen lag en de aankondiging „er wordt gevlogen“ een geweldige menschen-massa naar een bepaald terrein lokte, met als resultaat, dat een onschuldig vleugje wind allen verwachtingen den bodem insloeg en al die duizenden weer weg-trokken, zonder iets te hebben gezien.

De dienst van landende en opstijgende luchtschepen gaat nu ongestoord door. „Malmö“, hoor ik roepen. Een Fokker-toestel, dat van Malmö komt gevlogen, cirkelt in een breeden boog boven het terrein. De windzak geeft de juiste richting voor de landing aan. Vijf passagiers stappen uit.

Inmiddels is ons toestel voorgegleden. De piloot in zijn typische uitrusting komt kalm aangestapt, glimlachend. Zijn krachtige gestalte heeft het beheers-

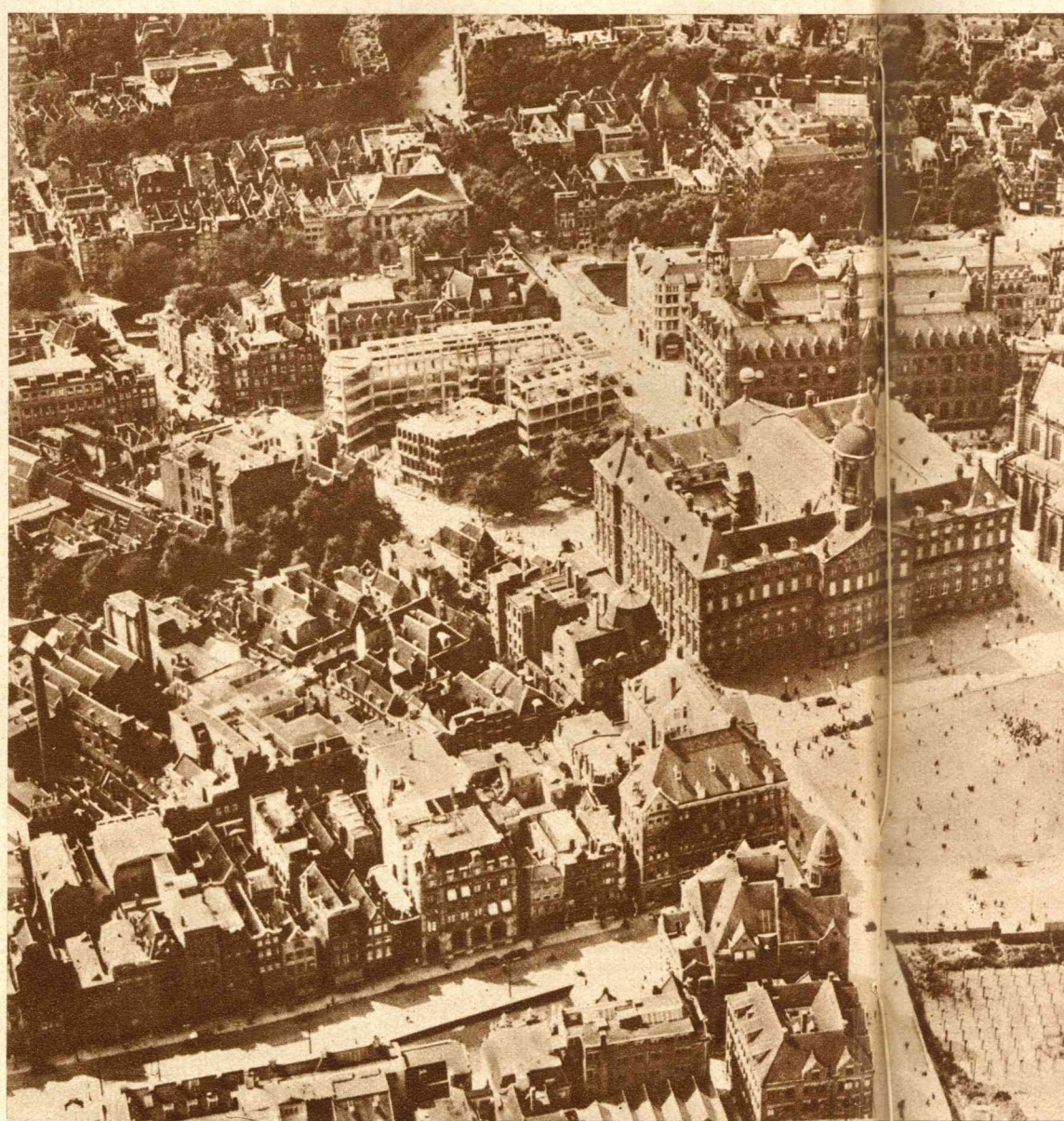

Het vliegveld Schiphol.

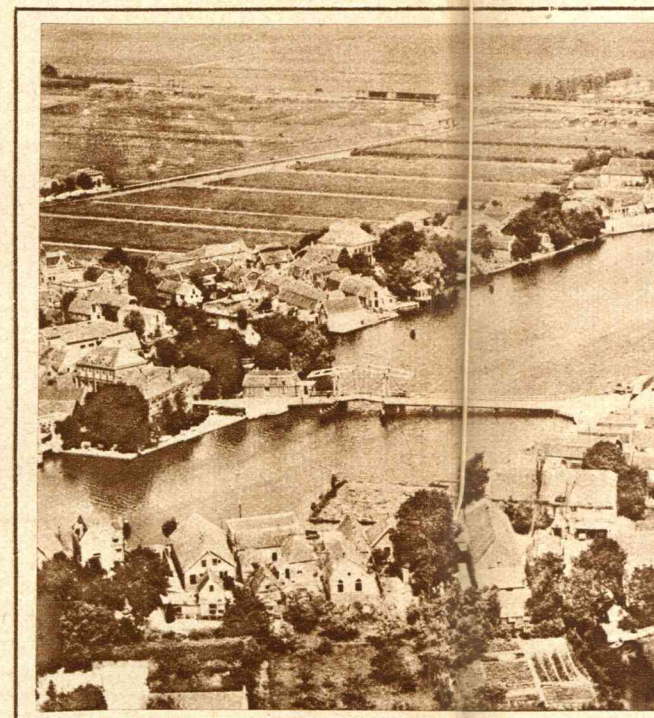
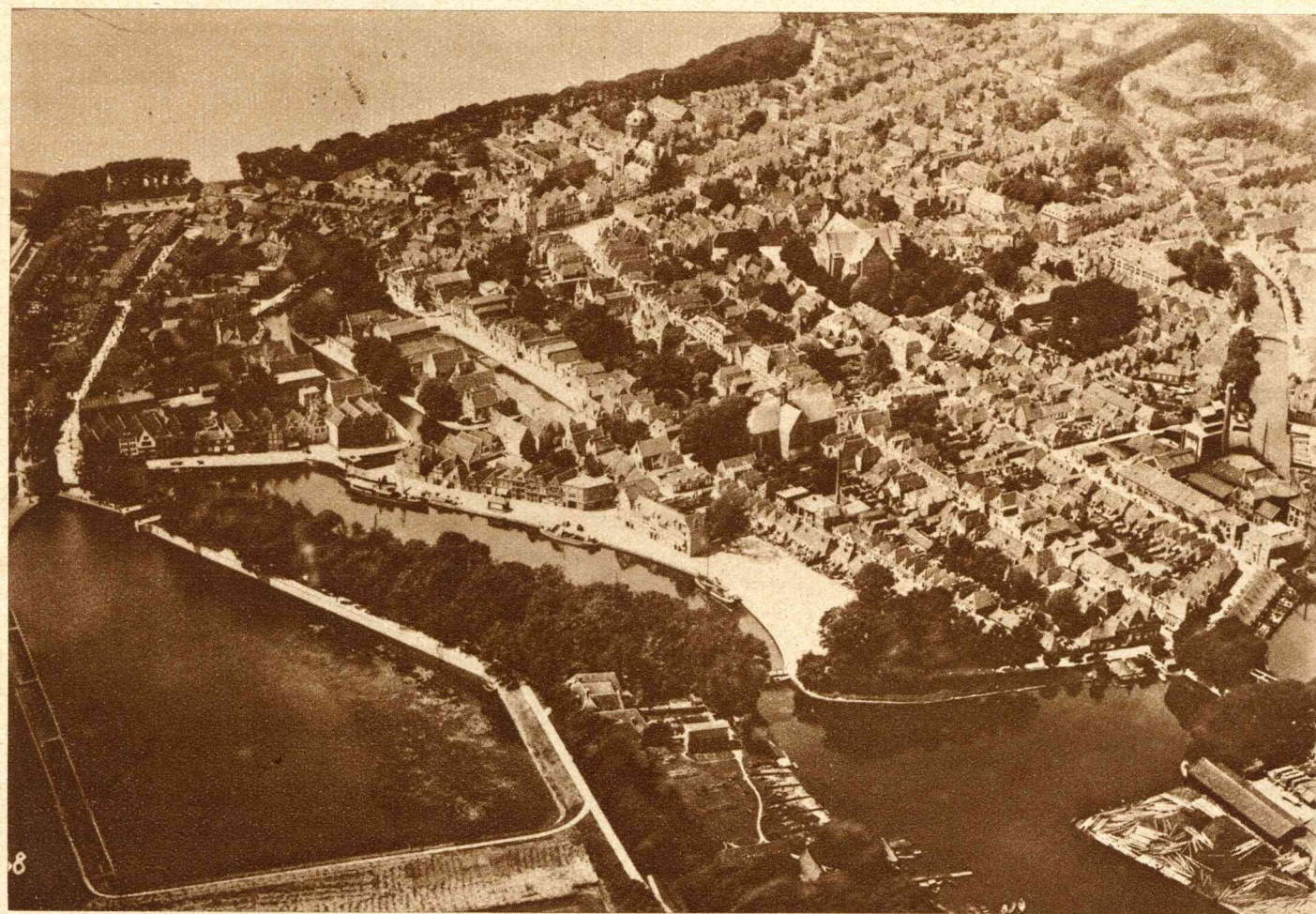

Het interieur van de cabine van een vliegtuig type F VII A voor 8 passagiers.

REIZEN PER VL

Amsterdam met den Dam en het Koninklijk paleis. Daarachter het poortgebouw zijnde nieuwe kantoor voor den gelddien

Uithoorn uit de lucht gezien.

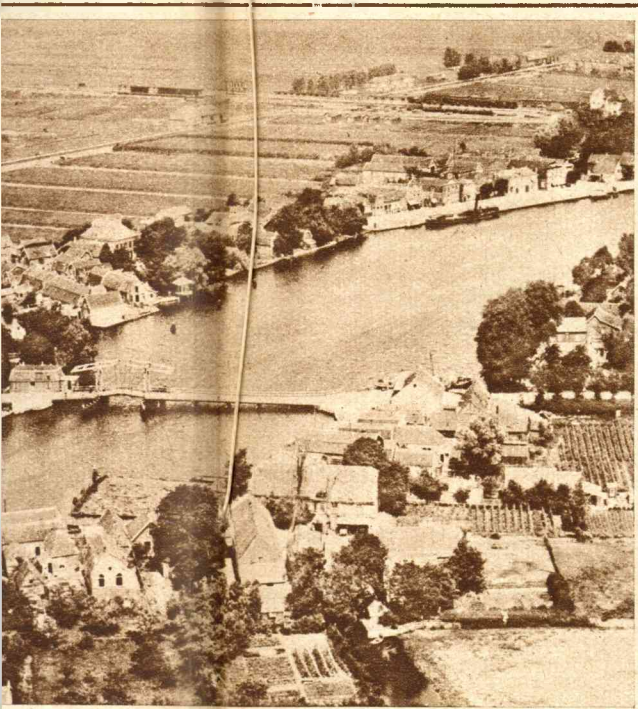
* * *

Links: Een kijkje uit een vliegtuig op Hooft
Rechts: De Amsterdamsche Munt-toren met omg

PER VLIEGTOUIG

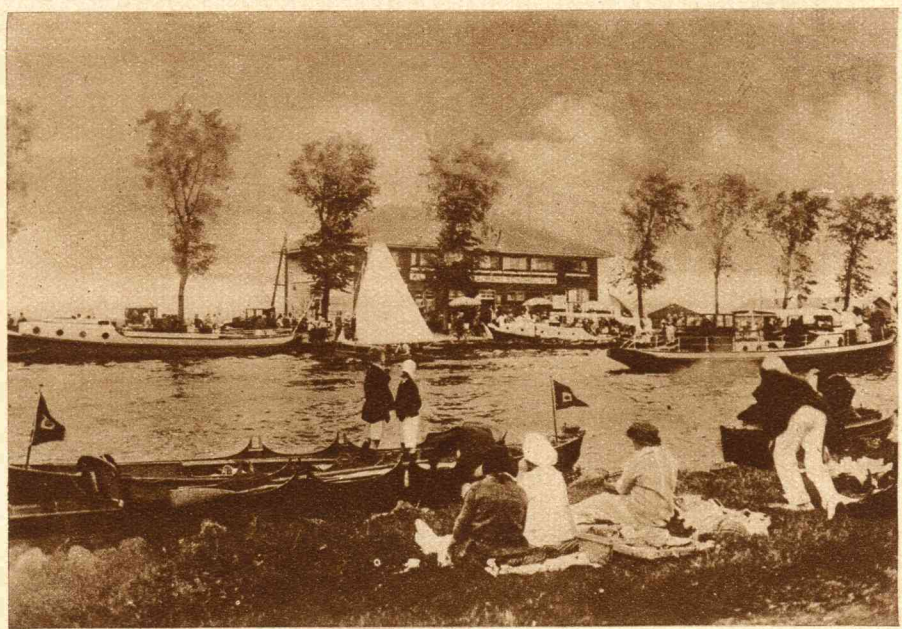
m en het Koninklijk paleis. Daarachter het postkantoor en het in aanbouw zijnde nieuwe kantoor voor den gelddienst.

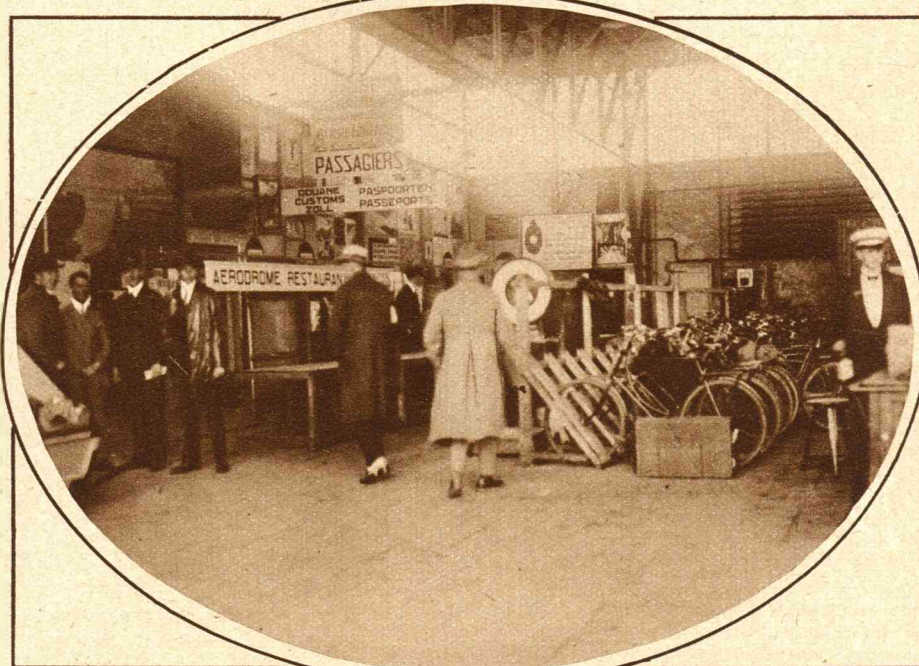
Uithoorn uit de lucht gezien.

* * *

links: Een kijkje uit een vliegtuig op Hoorn.
rechts: De Amsterdamsche Mant-toren met omgeving.

Het cafe-restaurant van de K. L. M. op het vliegveld Schiphol te Amsterdam, gezien van de overzijde van de Amstel.

De douaneloods op Schiphol.

ONZE BUITENLAND-SERIE. Een kijkje in de haven van Capri, een der bekoorlijkste eilanden van de Tyrrheense zee, aan den Zuidelijken ingang van de Golf van Napels.

De Erfenis van den Millionnaire

Vrij naar het Engelsch van CHARLES GARVICE

Zie voor korten inhoud van 't verhaal tot nu toe vorig en volgend nummer

Molly was de lieveling van al de mannen, die op het eiland werkten, maar voor Jack had zij weldra een zeer bijzondere voorliefde; zij vertrouwde hem al haar kinderlijke geheimen toe, en omdat hij altijd even vriendelijk voor haar was en steeds bereid om te helpen, kon hij spoedig niet alleen bij Molly, maar ook bij haar moeder geen kwaad meer doen.

„Kom Molly, laat Bill nu eens met rust,” placht zij meermalen te zeggen. „Hij is veel te moe om zich nog bezig te houden met zoo'n groote meid als jij.” „O, dat is niets erg hoor juffrouw,” stelde „Bill” haar dan gerust. „Ik houd heel veel van kinderen, en Molly is in het geheel niet lastig. Om u de waarheid te zeggen, vermaakt zij mij zelfs — behalve wanneer zij vragen stelt, die ik niet beantwoorden kan, zooals: waarom de maan niet altijd rond is, waarom het nu eens hoog en dan weer laag water is, waarom er 's avonds zooveel sterren aan den hemel staan, enzovoorts.”

Misschien heeft Jack zelf wel nooit geweten, hoeveel troost dat trouwe kinderhartje hem verschaftte!

Gedurende geruimen tijd was het werk voor hem nog zoo zwaar en dienengevolge de lichamelijke inspanning zoo groot, dat zijn geestelijk vermogen tijdelijk verslapte en de gedachte aan het verleden geheel op den achtergrond geraakte. Naarmate hij echter meer aan het werk gewoon werd, keerde ook de herinnering aan Nora en Chertson Hall steeds levendiger bij hem terug. Wel trachtte hij telkens zichzelf in te prenten, dat hij het verlies van zijn eerste liefde gelaten droeg, dat hij haar voor altijd verloren had, dat zij uit zijn leven was verdwenen, of beter gezegd, hij uit het hare, maar... hij voelde maar al te goed, dat zijn liefde voor haar ook door den zwaren arbeid niet was verdreven.

Hij vroeg zich af, wanneer zij en Ferndale zouden trouwen en of zij gelukkig zou zijn. Maar natuurlijk zou zij gelukkig zijn... waarom niet? Ferndale was iemand, op wien niets aan te merken viel, en zij zou zijn aanzoek toch zeker niet hebben aangenomen, als zij hem niet beminde.

Intusschen werd hij voortdurend sterker en gezonder. Zijn spieren, die toch ook vroeger in uitstekende conditie waren geweest, werden langzamerhand hard als staal en buigzaam als leer. Zijn eetlust was wonderbaarlijk, en hij sliep „als een os”, zooals men wel eens zegt. Zijn geest en denkvermogen waren beter dan zij vroeger ooit waren geweest.

Het eentonige van zijn leven begon evenwel van lieverlede zijn invloed op hem te doen gelden, en zooals de meeste menschen, die met hun gedachten voortdurend in het verleden toeven, werd Jack tenslotte stil en teruggetrokken. Om de toekomst bekommerde hij zich niet meer, want hij meende niet anders, dan dat hij zijn verder leven op dat eiland zou slijten.

Het gevolg hiervan was, dat hij ook de gewoonte aannam, naar het verst verwijderde punt van het eiland te gaan en daar bijna zijn geheelen vrijen tijd door te brengen, starend over de wijde zee, met zijn pijp als eenig gezelschap, peinzend over het verleden.

Hij verlangde niet meer naar het vasteland terug, terwijl het misschien toch wel goed voor hem zou zijn geweest, daar nu en dan eens heen te gaan. Maar Jack gaf de voorkeur aan de eenzaamheid van het eiland, het doffe geluid van de meeuwen en het eentonige geklots der golven.

Een enkele maal dacht hij wel eens aan zijn bloedverwanten; zijn oom, lord Damersfield bijvoorbeeld, die ontzet zou zijn, als hij hoorde dat zijn neef werkte als een gewone arbeider, en die hem stellig zou willen helpen om een leven te leiden dat meer bij zijn stand paste. Maar Jack — al was hij dan niet bepaald trotsch — voelde zich toch teveel man om bij zijn familie hulp te gaan vragen. Liever zette hij dit leven voort — dan was hij tenminste onafhankelijk!

Er waren ongeveer zes weken verlopen, toen Jack op zeker dag een boot van het vasteland zag naderen, die eenige nieuwe arbeiders naar het eiland bracht. Toen zij uitstapten, sloeg Jack hen met eenige belangstelling gade.

Plotseling steeg het bloed hem in een heete golf naar het gelaat en hij sprong op, alsof hij door een adder gebeten was. In een van de mannen had hij Stephen Fleming herkend. Gedurende eenige oogenblikken dacht Jack nog, dat hij zich misschien kon hebben vergist, maar hij zag spoedig, dat de man wel degelijk Stephen Fleming was.

Stephen... met hetzelfde norsche gezicht, waarop het drankmisbruik zijn sporen had gedrukt, dezelfde oogen, wier loerende blik aan zijn gelaat zulk een afstootende uitdrukking gaf. Nu lag daarop bovendien nog te lezen, dat hij bezeten, voortgejaagd werd door een boosaardig verlangen.

Die uitdrukking op Fleming's gelaat hield Jack ervan terug, naar hem toe te gaan en hem te begroeten. Toen hij later naar de loods terugkeerde, stond hij plotseling tegenover Fleming. Eenige seconden stond de man als aan den grond genageld en staarde hij Jack aan alsof hij een geestverschijning zag. Toen hij echter bemerkte dat Jack zelf in levenden lijve voor hem stond, werd zijn gezicht donkerrood en verscheen er een kwaadaardige glans in zijn oogen. Hij liet den blik gaan over Jack's arbeiderskleeren, en om zijn lippen kruide een spotlach van leedvermaak, maar hij zeide niets, en toen Jack hem groette met een opgewekt: „Hallo, Fleming, hoe kom jij zoo hier verzeild?” gaf hij geen antwoord, keerde zich om en ging heen.

Den volgenden morgen zag Jack hem met een groepje andere mannen op eenigen afstand aan het werk; zij ontmoetten elkaar ook bij het middageten, maar Fleming hield zich op een afstand en Jack, die wel bemerkte dat zijn vroegere tegenstander

geen ontmoeting wenschte, deed geen poging om hem te naderen. Ook gedurende de eerstvolgende twee of drie dagen ontmoetten zij elkaar verschillende malen, maar Fleming hield zich alsof hij Jack niet herkende, en Jack achtte het verstandig, te wachten, totdat de man wat milder gestemd zou zijn.

Op den avond van den vierden dag, na dien waarop Fleming op het eiland gekomen was, zat Jack op zijn lievelingsplekje aan het uiterste puntje van het eiland. Hij dacht op dat oogenblik aan Fleming, zich afvragend, wat hem Chertson had doen verlaten en waarom hij naar het eiland was gekomen.

Men kan in het leven wel eens zeldzame ontmoetingen hebben, maar het scheen Jack toe, dat deze toch wel iets buitengewoons was. Hij werd ongeduldig, omdat Fleming hem blijkbaar vijandig gezind was en zijn gezelschap steeds trachtte te vermijden, want hij wilde trachten, van hem iets te weten te komen omtrent den gang van zaken op Chertson Hall en in het dorp.

Jack nam na eenig beraad het besluit, om te trachten, het ijs tusschen hem en Fleming te breken. Hij wilde juist opstaan om heen te gaan, toen hij plotseling voetstappen achter zich hoorde. Hoe het kwam, zou hij niet hebben kunnen zeggen, maar hij voelde, dat die van Fleming afkomstig waren. Hij achtte het beter, den man naderbij te laten komen en hem zelf het gesprek te laten beginnen; daarom bleef hij rustig zitten en klopte alleen zijn pijp uit. Kalm stopte hij die weer, toen hij plotseling een zwaren slag op zijn achterhoofd voelde.

Hij sprong op en wendde zich met uitgestrekte armen om, teneinde zijn aanvaller te grijpen: op datzelfde oogenblik echter werd alles donker om hem heen, en met het gezicht voorover viel hij met een smak op den grond.

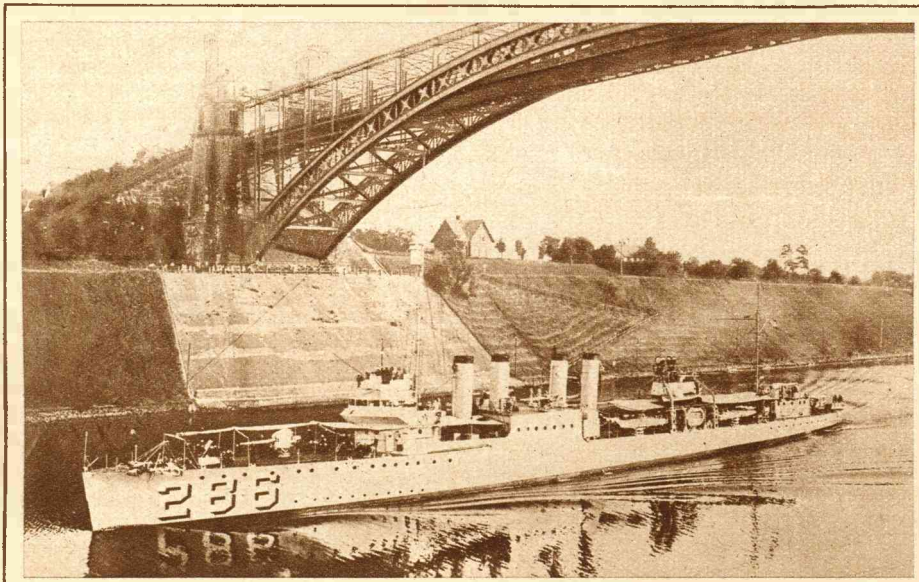
XXIII

Als een vrouw een blijvende herinnering aan een man wil bewaren, dan kan zij niet beter doen dan zichzelf wijsmaken, dat zij hem moet vergeten. Ferndale was rechtstreeks naar Chertson Hall gekomen na zijn ontmoeting met Jack en had haar verteld, dat hij plotseling een andere betrekking had gekregen, dat hij waarschijnlijk Engeland spoedig zou verlaten. Nora had naar hem geluisterd zonder eenige verwondering te laten blijken, ja zelfs met een uitdrukking op haar gelaat, die te kennen gaf, dat zij voor Ferndale's mededeeling geen of althans maar zeer weinig belangstelling voelde.

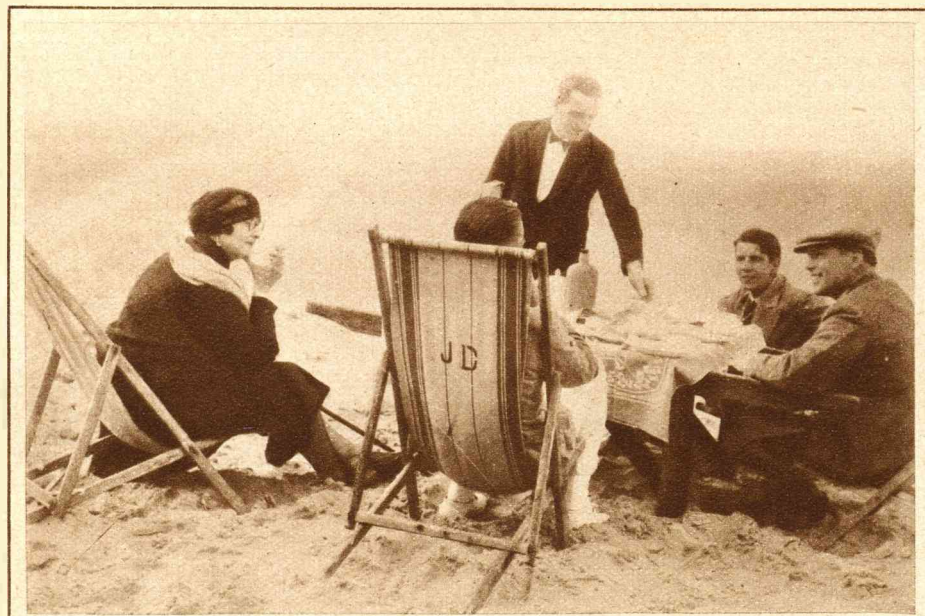
Dezelfde houding had zij aangenomen, toen Horton haar later een bezoek bracht en mededeelde, dat hij de zaken met den heer Chalfonte geheel had geregeld.

Mevrouw Feltham, van wie men zou hebben verwacht, dat zij meermalen over Jack zou spreken,

BUITENLAND

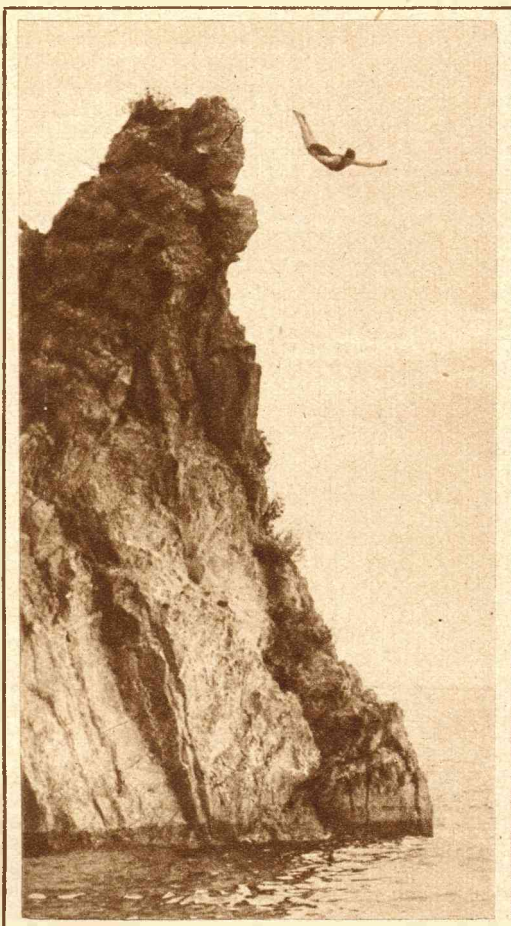

Het bezoek der Amerikaansche vloot aan Kiel. Een der oorlogsschepen in het Noord-Oost-zee kanaal.

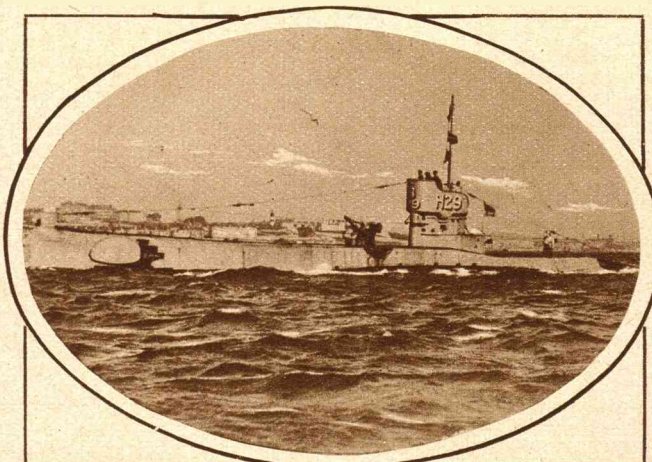

De ex-koning en koningin van Griekenland aan het strand te Cromer gekiekt. De koning zit op den ligstoel op den voorgrond.

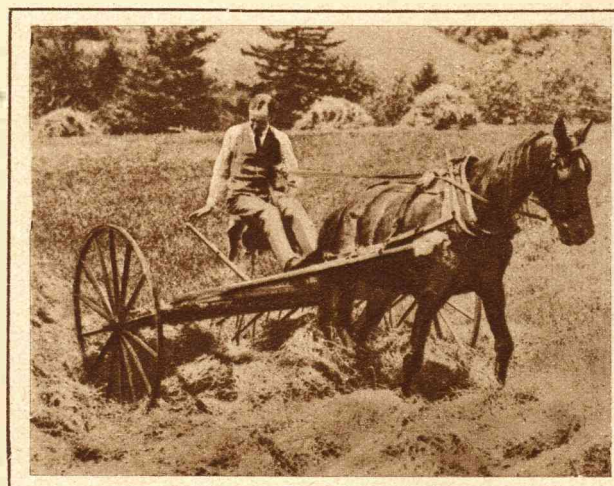
De Bey van Tunis bracht een bezoek aan Frankrijk. Op onze foto ziet men hem bij 't verlaten van de Elysée, waar hij door den Franschen president Doumergue ontvangen was.

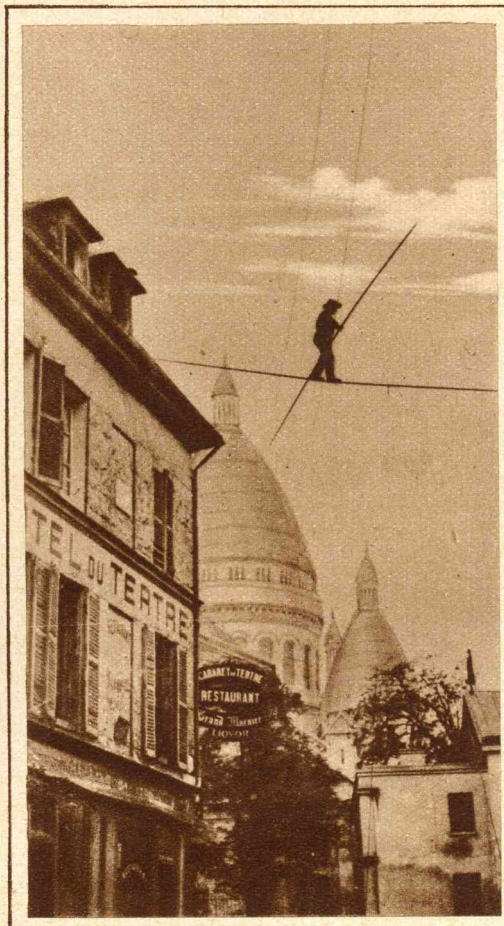
Miss Belle White, de Engelsche duik-kampioene, duikt van een veertig meter hooge rots in zee

De Britsche onderzeeboot H 29, die in de haven van Devonport reparaties onderging, zonk onverwachts, hetgeen zes personen 't leven kostte.

President Coolidge brengt zijn vakantie op een boerderij door en verricht daar allerlei werkzaamheden.

Blanc Djelmak, een bekende Fransche acrobaat, die reeds 70 jaar oud is, „steekt” de Montmartre over.

scheen met de grootst mogelijke angstvalligheid te vermijden, om zelfs ook maar zijn naam te noemen — maar Nora meende, dat zij de reden daarvan wel kon gissen; zij zou natuurlijk ook wel gehoord hebben van Jack's verhouding tot Maud Delman. Inderdaad, alles scheen ertoe mede te werken, om de herinnering aan Jack Chalfonte geheel uit Nora's gedachten te doen verdwijnen. En toch kon zij hem niet vergeten; want, om van Jim nog maar te zwijgen, er waren zooveel dingen, die haar aan hem herinnerden, dat zij telkens en telkens weer aan hem moest denken.

Nooit ging zij door de bibliotheek, of de stoel, waarin hij zoo dikwijls had gezeten en die sinds zijn vertrek door niemand meer was gebruikt, scheen haar een verwijt te zijn van haar handelwijze tegenover hem. Een enkele maal was zij in de deur-opening van zijn slaapkamer blijven staan en had zij een blik naar binnen geworpen met een gevoel alsof daar kort geleden een geliefde doode was uitgedragen.

Als ze in het dorp kwam, zag zij ook elken keer de nieuwe huisjes, die snel hunne voltooiing naderden, en dan herinnerde zij zich, hoe zij samen de plannen hadden bekeken en bestudeerd. Bovendien stelden de dorpsbewoners, die Jack bijna zonder uitzondering gaarne hadden mogen lijden, haar meermalen vragen omtrent den vroegeren rentmeester.

Jim volgde haar steeds als haar schaduw, en hij kon haar soms met een smeekende uitdrukking in zijn oogen aankijken, alsof hij — als hij het maar gekund had — wel zou willen vragen, waar zijn geliefde meester heen gegaan was, en waarom hij niet terugkwam.

Ondanks haarzelve werd die invloed van haar herinneringen steeds sterker, en onwillekeurig zocht Nora troost; zij bracht een groot gedeelte van haar tijd door bij Blanche, en zoo verdiepte was zij in haar eigen leed, dat zij niet bemerkte, dat Blanche haar dikwijls met bezorgd-angstigen blik gadesloeg. Ferndale's zuster was een scherp opmerkster, en zij had reeds vrij spoedig gezien, dat Nora bij haar bezoeken op Bentham Abbey altijd veel meer haar gezelschap zocht dan dat van haar verloofde — dat zij zelfs angstvallig scheen te vermijden, alleen met hem te zijn.

Blanche begreep, dat er iets niet in orde was, dat Nora het een of ander verdriet had, hetwelk zij niet wilde openbaren. Ferndale echter, die geen vriend van gevoelsuitingen was en ze daarom bij zijn verloofde ook niet verwachtte, bemerkte niets van de verandering in haar.

Het liep reeds tegen den herfst, en ofschoon er nog geen datum bepaald was, begreep men aan weerszijden toch wel, dat het huwelijk in het begin van den winter zou plaatshebben en mevrouw Feltham begon reeds ernstig te denken over die uiterst belangrijke zaak: Nora's uitzet.

Toen Nora op zekeren morgen, even voor het ontbijt, het vertrek binnentrad waar zij en mevrouw Feltham gewoonlijk de maaltijden gebruikten, zag zij dat mevrouw Feltham bezig was met het lezen van een brief van — naar haar gelaatsuitdrukking te oordeelen — onaangename inhoud, dien zij bij Nora's binnentreden haastig neerlegde.

„Is er iets bijzonders aan de hand, lieve?“ vroeg Nora.

Mevrouw Feltham aarzelde een oogenblik; ze was zichtbaar zenuwachtig en wierp een angstigen blik op Nora, alvorens zij antwoordde: „Dat weet ik eigenlijk niet. Ik heb geruimen tijd niets meer van Jack gehoord; geen enkele mijner brieven heeft hij beantwoord, daarom denk ik, dat hij op reis is. Nu is hij wel een slecht brievenschrijver, maar toch zou hij mij wel zijn adres hebben opgegeven en enkele regels omtrent zijn wedervaren hebben geschreven. Er is echter niets voor mij gekomen en omdat ik nu toch wel 'n beetje ongerust ben geworden, heb ik even aan zijn vriend, mijnheer Tredgate, geschreven. Dat is zijn buurman geweest, een heel aardige en vriendelijke man.“

„En wat heeft die mijnheer geantwoord?“ vroeg Nora met een stem waaraan zij zooveel mogelijk vastheid trachtte te geven.

Hij schrijft mij, dat Jack zijn kamers heeft opgezegd, dat hij niets meer van hem heeft gehoord en geen flauw vermoeden heeft waarheen hij vertrokken is. Hij denkt dat Jack Engeland verlaten heeft en vindt het erg vreemd, dat Jack hem niet heeft geschreven, omdat zij zulke goede vrienden zijn, en Jack hem anders altijd op de hoogte hield.“

Mevrouw Feltham wierp een blik op een post-scriptum, dat als volgt luidde:

„Ik heb eenige malen bezoek ontvangen van een jonge dame, Grace Lawles geheeten, die buitengewoon verlangend scheen te zijn, de tegenwoordige verblijfsplaats van den heer Chalfonte te weten. Maar misschien had ik dit niet moeten schrijven.“

Mevrouw Feltham dacht ook, dat hij dat inderdaad niet had moeten doen, en zij achtte het niet raadzaam, dat post-scriptum aan Nora voor te lezen, ofschoon het heel goed mogelijk was, dat die jongedame in uitsluitend zakelijke relatie met Jack Chalfonte stond.

„Ik moet bekennen, dat ik mij eenigszins ongerust maak,“ zeide zij. „Het is niets voor Jack om zich zoo weinig om anderen te bekommeren, en hij weet natuurlijk wel, dat ik ongerust word als ik niets van hem hoor.“

„Waarom?“ vroeg Nora met gefronste wenkbrauwen. „Het is voor een jongen man toch niets ongewoons om plotseling op reis te gaan, en het is zeer onwaarschijnlijk, dunkt mij, dat den heer Chalfonte een ongeluk zou zijn overkomen.“

„O neen, dat niet,“ stemde mevrouw Feltham toe met een lachje, dat ietwat gemaakt klonk. „Misschien is er wel niemand beter in staat voor zichzelf te zorgen dan hij. Maar ik vind het wel vreemd, dat hij mij in het geheel niet geschreven heeft, waar hij zich bevindt en wat hij doet. Wellicht is hij ziek.“

Nora ondervond een hevige bekoring om het raadsel voor mevrouw Feltham op te lossen door, zoo kalm als zij kon, te zeggen: „Mijnheer Chalfonte is ervan door met Maud Delman.“

Zij wilde echter mevrouw Feltham niet kwetsen en zeide daarom: „Dat acht ik niet waarschijnlijk. Mijnheer Chalfonte is zeer sterk en gezond, en daarom kan ik mij moeilijk voorstellen, dat hij te ziek

„Dat spijt mij zeer, mijnheer Fleming,“ zeide Nora, onwillekeurig de wenkbrauwen fronsend; want herinnerden niet de eerste woorden van den ouden man reeds weer aan Jack Chalfonte? En zoo was het bijna bij elken stap, dien zij deed!

„Ik hoop, dat uw zoon niets overkomen is?“ vroeg zij.

„Dat weet ik niet,“ antwoordde de oude man hoofdschuddend. „Ziet u, miss, dat is het hem juist; ik heb in het geheel niets meer van hem gehoord den laatsten tijd. Hij is plotseling vertrokken, heeft mij nauwelijks vaarwel gezegd en niet eens verteld waar hij heen ging. Dat was niets voor hem; want ofschoon hij wel eens dwaasheden kon uithalen, zooals dat bij jongelui wel eens meer voorkomt, is hij toch altijd een goede zoon voor mij geweest. Nu dacht ik, dat hij misschien naar een van de koloniën zou zijn gegaan, maar bij nader inzien lijkt mij dat toch niet waarschijnlijk.“

„Waarom niet?“

„Wel miss, omdat hij in het geheel geen bagage bij zich had en voor zulk een reis niet was toegerust. Reden om zonder iets te vertrekken had hij niet, want wij zijn niet zoo arm, dat wij hem niet van het noodige zouden hebben kunnen voorzien als hij had weggewild. Neen, ik vrees dat hij naar Londen is gegaan en nu daar op de een of andere manier in de knel is geraakt. Londen is een verschrikkelijke stad voor jonge mannen, vooral als zij zoo zijn als mijn zoon.“

„Heeft hij niet geschreven?“ vroeg Nora ietwat verstrooid; zij dacht aan de vreemde overeenkomst tusschen Jack's stilzwijgen en dat van Stephen Fleming.

„Neen miss,“ antwoordde de oude Fleming hoofdschuddend.

„Geen letter, zelfs geen briefkaart heeft hij mij gestuurd. Weet u, toen hij wegging, was hij niet heelemaal bij zijn volle verstand. Ik bedoel niet, dat hij gek was, maar... och ziet u, Stephen was dol op een jong meisje hier in het dorp. Misschien kent u haar wel, Maud Delman heet zij.“

„Ja, dien naam heb ik wel eens gehoord,“ antwoordde Nora kort, terwijl zij recht voor zich uit staarde.

„Juist, miss. Een heel net, fatsoenlijk meisje, dat uitstekend bij Stephen paste. Ik had niet anders verwacht dan dat zij een paartje zouden worden, maar er was nog iemand anders...“ Hij zweeg plotseling, verward en verlegen, omdat hij zich waarschijnlijk herinnerde dat Jack Chalfonte miss Norton's rentmeester was geweest en hij daarom niet teveel van hem mocht zeggen.

„Nu miss, sommige meisjes doen wel eens domme dingen, en nu geloof ik, dat zij het ook gedaan heeft. In elk geval, zij wilde van Stephen niets weten, en dat bracht hem totaal van de wijs. Ik ben er zeker van, dat het meisje de oorzaak is van zijn plotseling vertrek.“

Er heerschte eenige oogenblikken stilte; toen ging de oude man met bevende stem voort: „Ik dacht zoo bij mezelf, miss, of u mij zoudt willen helpen om Stephen terug te vinden. Zulke rijke, voorname menschen als u kunnen zulke dingen veel gemakkelijker gedaan krijgen dan wij, gewone, onwetende menschen. Als Stephen niet terugkomt, dan gaat het hier op de boerderij verkeerd en zal ik er spoedig afmoeten. En waar kan ik dan nog terecht? In het oude-mannenhuis! Och miss, help mij toch als u kunt!“

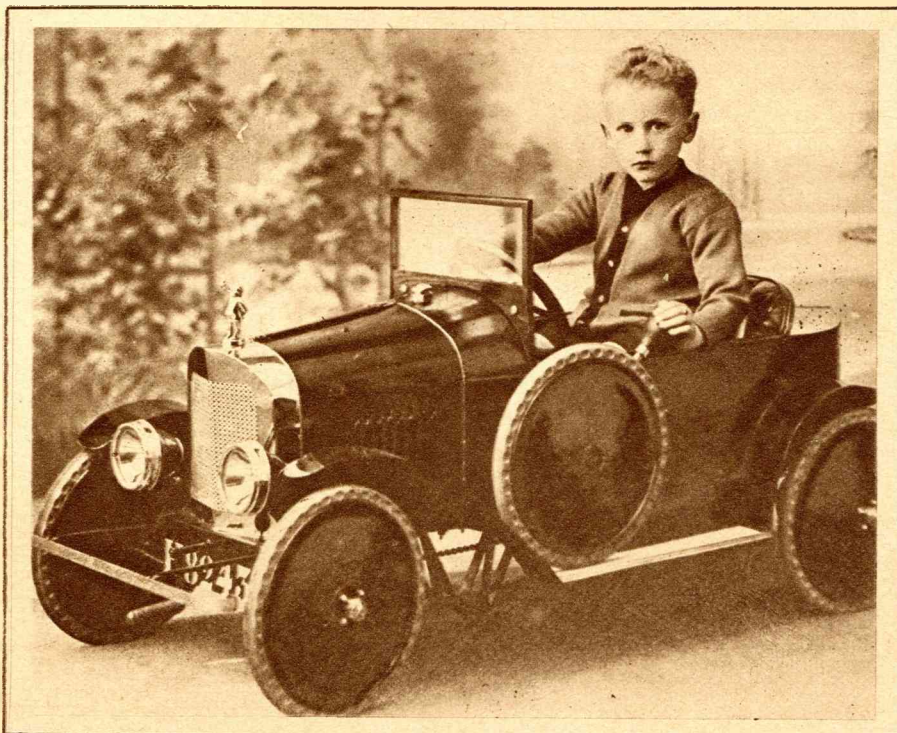
De droefheid en hulpeloosheid van den ouden man ontroerden Nora en zij knikte toestemmend. Toen wendde zij haar hoofd af, terwijl zij zeide:

„Ik begrijp het wel, mijnheer Fleming; u wilt, dat ik zal laten onderzoeken, waar uw zoon zich bevindt, nietwaar? Goed, ik zal doen wat ik kan, en ik denk dat het wel niet zoo moeilijk zal zijn om te ontdekken of hij naar de koloniën is gegaan of naar Londen. Wees nu maar niet bang dat u van de boerderij zult weg moeten hoor. Uw familie is daar reeds zooveel jaren geweest, niet?“

„Bijna tweehonderd jaar, miss,“ antwoordde de oude man, terwijl hij een vergeefsche poging deed, zijn gebogen gestalte op te richten. „En wij hadden toch telkens een contract voor niet langer dan één jaar! Mijnheer Chalfonte — de jonge meneer bedoel ik...“ zeide indertijd, dat wij de boerderij niet behoeften te verlaten, zoolang wij de huur betaalden. Dat zijn z'n eigen woorden! Hij was een goed mensch en altijd even vriendelijk, ondanks zijn gebreken... o, niet dat hij er veel had, maar... nu ja, enfin... wij allen wisten, dat wij op zijn woord konden vertrouwen.“

„Ja,“ zeide Nora, terwijl zij een plotselinge pijn in het hart voelde. „Mijnheer Chalfonte had gelijk. U behoeft de boerderij niet te verlaten. Ik zal trachten, uw zoon te vinden, en als hij terugkomt is alles weer in orde. Maak u maar niet ongerust hoor.“

(Wordt voortgezet)

De kleine chauffeur in zijn „trapmobiel“, door trappen op pedalen voortbewogen, door zijn vader zelf gemaakt.

zou zijn om te schrijven. Bovendien zouden anderen dat dan toch voor hem kunnen doen.“

„Ja, dat is waar,“ zeide mevrouw Feltham met een zucht. „Nu, ik begrijp er in elk geval niets van. Wat denk je ervan, lieve, zou ik eens naar de stad gaan en meneer Tredgate een bezoek brengen?“

„Ja, dat zou ik u aanraden,“ zeide Nora, „ofschoon ik voor mij geloof, dat er geen reden tot ongerustheid bestaat. In Australië gingen de mannen soms op reis voor weken, maanden zelfs, en gewoonlijk kwamen zij gezond en wel terug, terwijl men al dien tijd niets van hen hoorde.“

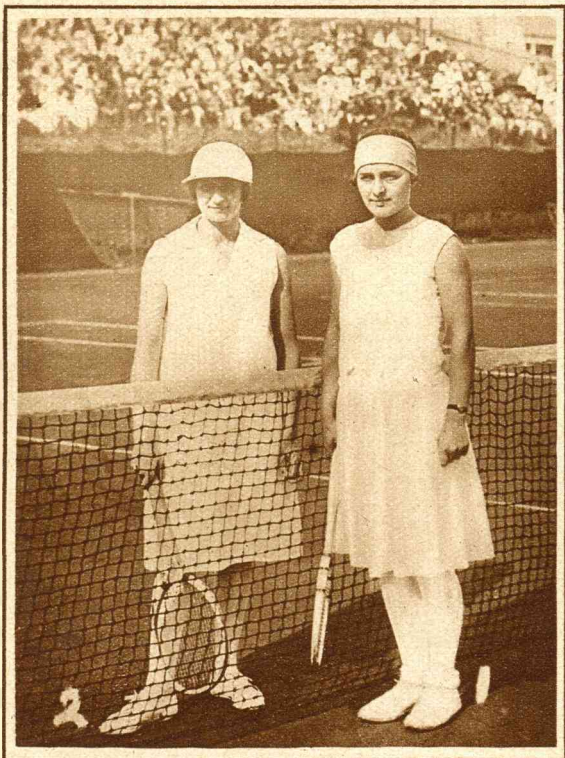
„Dat geloof ik graag, maar wij zijn hier niet in Australië, m'n lieve,“ merkte mevrouw Feltham hoofdschuddend op. „Ik zal dus vanmorgen maar even naar de stad gaan.“

Nadat zij vertrokken was, liet Nora haar paard zadelen. Zij ging niet naar Bentham Abbey, maar reed over de heide naar een der meest verwijderd liggende boerderijen. Gedurende dien eenzamen rit trachtte zij de gedachte aan Jack uit haar brein te verdrijven... tevergeefs! Ook poogde zij zichzelf ervan te overtuigen, dat hij harteloos was, omdat hij zich niet bekommerde om de onrust van zijn nicht.

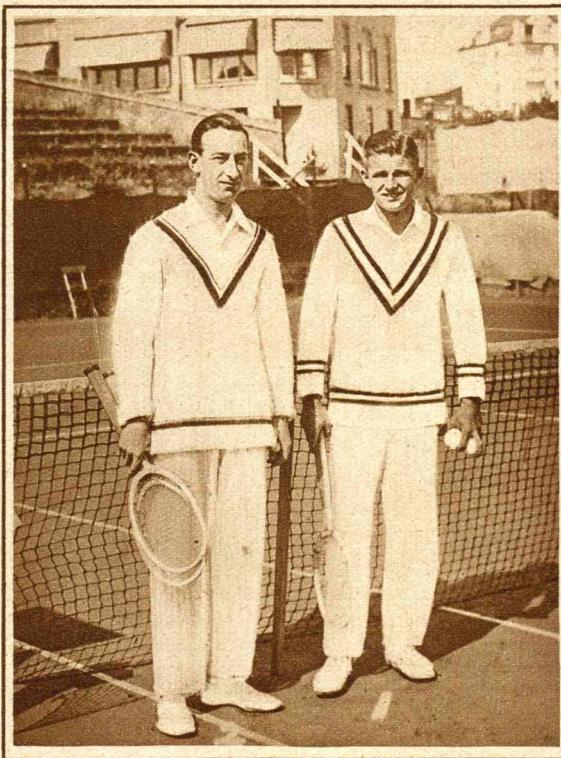
Toen Nora zich... moe en lusteloos, op den terugweg bevond, werd zij aangehouden door den ouden Fleming, die voor zijn woning stond en blijkbaar op haar had gewacht. Hij was reeds zeer oud, zijn gestalte was gebogen en de hand, die hij aan zijn pet bracht, beefde van zwakheid en zenuwachtigheid. Nora had hem reeds eenige malen gesproken, en toen zij zag, dat hij haar blijkbaar iets wilde vragen, hield zij haar paard in en groette hem vriendelijk.

„Goedenmiddag, mijnheer Fleming. Hoe gaat het ermee? Wou u mij spreken?“

„Als u het mij niet kwalijk neemt, miss Norton, ja, dat zou ik wel graag willen,“ antwoordde hij stamelend. „Neen, het gaat met mij niet al te best. Ik word oud en zwak, ziet u. En bovendien maak ik mij erg bezorgd over mijn zoon Stephen.“

De Holland—Engeland Tenniswedstrijd te Noordwijk. De Hollanders wonnen met 10—7. De dames Godfree, Engeland (links) en Mej. Bouman, Holland (rechts)

Higgs, Engeland (links) en Bryan, Holland (rechts) bij den Holland—Engeland wedstrijd te Noordwijk.

SPORT VAN ZONDAG

Eigenlijk is dit sport van eenige weken geleden. Wij ontvingen nl. een schrijven van den heer J. Zeegers Jr., waarin deze opkomt tegen onze bewering, als zou hij (Zeegers) zich in de wedstrijden te Groningen om den K. N. A. U. kampioenschappen, onsportief hebben gedragen, waarbij het dan in hoofdzaak gaat om Zeegers' gezegde: „Kom je haast Klaasse.”

Zeegers vertelt hierover het onderstaande:

„De inderdaad door mij gebezigde (en voor de

daarbij staande jury-leden etc., die wij passeerden, ook absoluut niet verborgen gehouden), en geïncrimineerde woorden „Kom je nog Klaasse”, hadden alleen ten doel den Haarlemmer te verzoeken ook eens den kop te nemen. De eerste 5 ronde had ik (ofschoon reeds vermoeid door het winnen van het 1500 M. nummer daarvoor) vrijwel steeds den kop tegen den storm gehad, terwijl Klaasse hiervan steeds profiteerde.

Zooals dat usance is, wanneer men „en peloton” zich voortbeweegt, neemt dan telkens om beurten één der besten den kop. Toen K. dit nog niet gedaan had, verzocht ik hem dit met bovenstaande woorden enz.”

Nu moeten wij er vooreerst even op wijzen dat wij bij bedoelde wedstrijden in Groningen niet persoonlijk tegenwoordig waren.

Uit de mededeelingen welke wij ontvingen over het gebeurde, maakten wij op, dat Zeegers de boven aangehaalde woorden als een hatelijkheid tot Klaasse richtte. Nu blijkt dat dit niet het geval was, nemen wij hier gaarne acte van.

Overigens is het absoluut niet onze bedoeling om Zeegers te „bekladden”, zooals hij schrijft. Ons artikelje naar aanleiding van de wedstrijden te Haarlem, (wij waren daar wel zelf, tegen de Belgen, zullen hem trouwens deze overtuiging reeds hebben geschonken. Daar had Zeegers inderdaad reden tot klagen en hoe wel het is te betreu-

ren, dat hij dit op een eenigszins eigenaardige wijze heeft gedaan, vinden wij zijn schorsing misplaatst.

Het is al evenmin onze bedoeling geweest van Zeegers een zondebok te maken of zijn sportief kunnen te geringschatten.

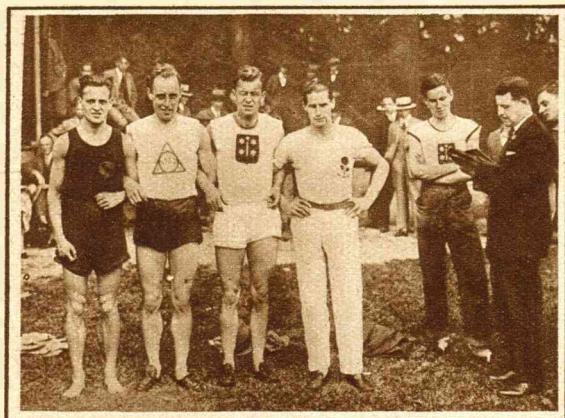
Wij geven hem echter in overweging wat minder vlug naar de pen te grijpen en niet overal zo spoedig op te reageren. Nimmer hebben wij geschreven dat Zeegers „m knijpt” voor Klaasse, zooals hij ons aanwrijft. Goed lezen is ook een kunst. Voorts hebben hij alle respect voor Jan's sportieve prestaties en wanneer wij daarop de aandacht vestigen, is dit heusch niet een „zalvende beschrijving”, naar aanleiding van een mogelijk te voren uitgesproken critiek.

Zoo langzamerhand begint King Soccer zich te roeren. Voor Amsterdam staan vooreerst de wedstrijden om den „Arol beker” op het programma, terwijl verder Spartaan bezigde een tournooi te organiseren. Of het gelukken zal? Wij zijn er bang voor.

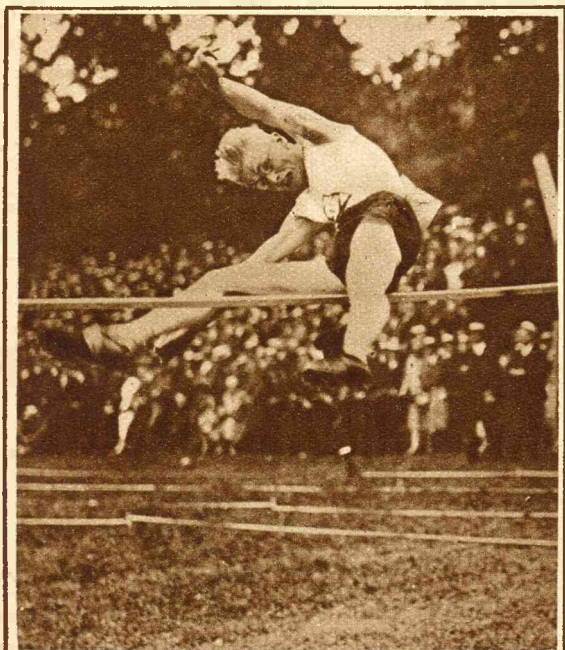
Voor nu men van N. V. B.-zijde pogingen in het werk stelt om de wedstrijden om den Holdert-Beker voor den aanvang der competities te doen verspreiden en het verder in het voornemen ligt om die competities reeds begin September te doen aanvangen, zullen de vereenigingen wel wat huiverig zijn.

Doch hoe het ook zij, nog slechts enkele weken en zijne majesteit den voetbal zal cricket, atletiek, tennis en zelfs het wielrennen uit haar omgeving bannen.

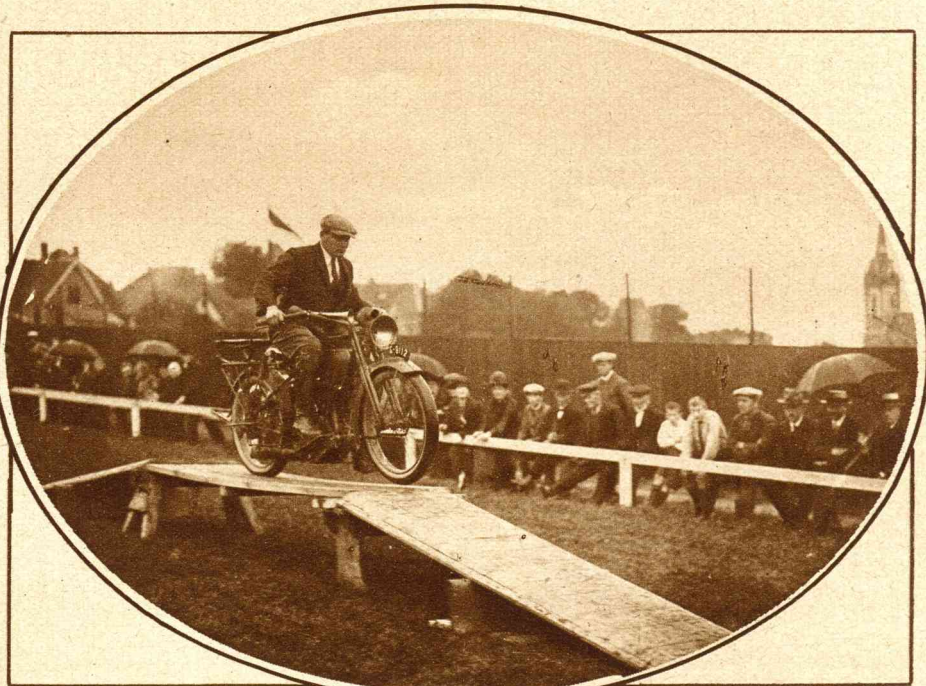
* * *

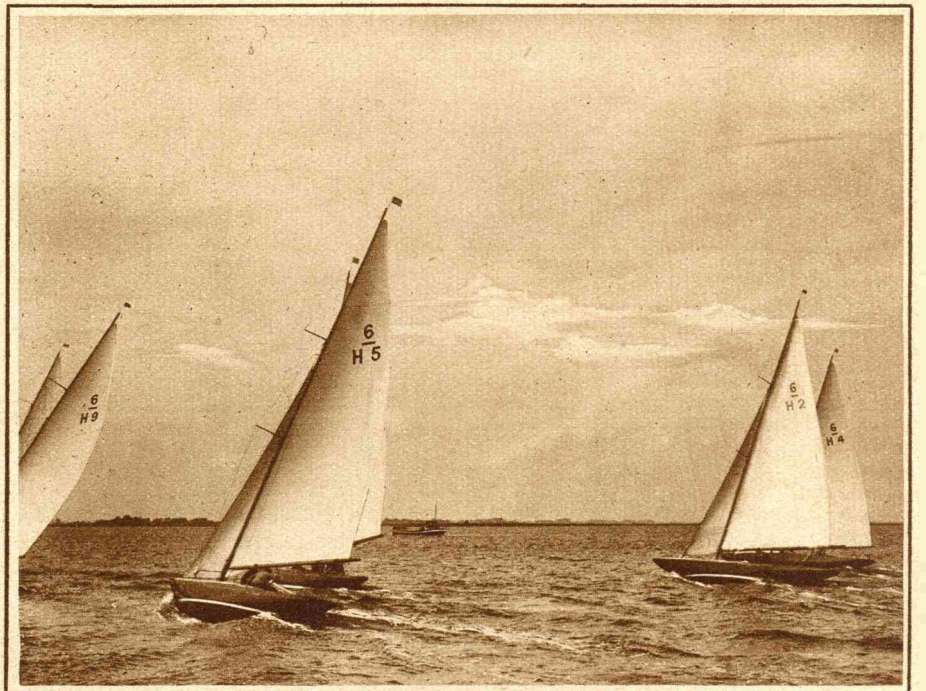
De atletiekwedstrijden van Vitesse te Arnhem. De deelnemers van den invitatiewedstrijd 400 M. Van I.n.r. Pamoukeit (Duitsland) Boltten (Holland) Paulen (Holland) en Toms (Engeland).

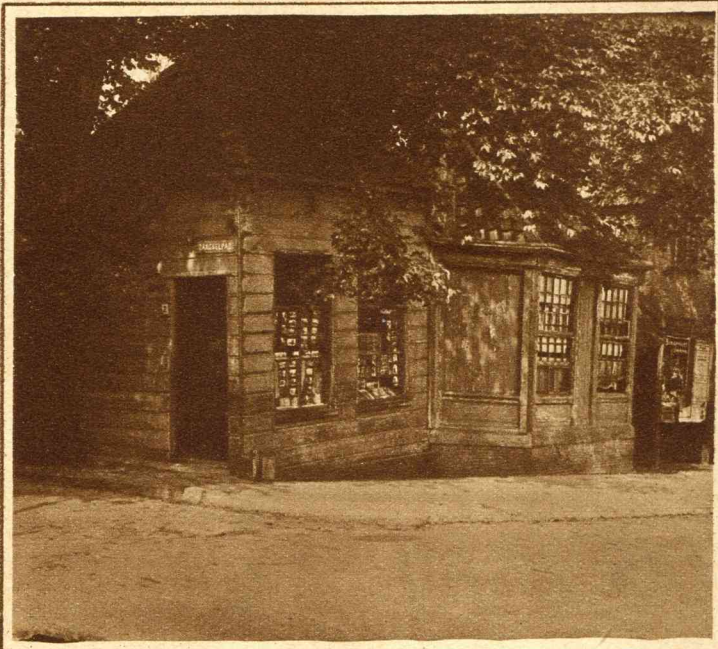
Bührman van de A. V. 1923 te Arnhem in actie bij het nummer hoogspringen met aanloop.

Motorbehendigheidswedstrijd te Amsterdam. De eerste prijswinnaar (Nieuwland Burgerbrug) neemt één der „hindernissen.”

Zeilwedstrijden op het Alkmaardermeer. In de 6 Meter kwamen uit Kemphaan, Brasemermeer, Saenden De Ruyter, Sander en Sally. De schepen aan den start.

De twee oudste woningen aan het Zaagselpad — een schilderachtig hoekje.

* * *

Hiernaast: Een zeer gevaarlijke hoek voor het snelverkeer aan de Westzijde te Zaandam.

Kiekjes uit Zaandam

Hiernaast: De Sluisstraat te Zaandam. In Amsterdam heeft men straten die „gracht” heeten, zooals bijv. de Rozengracht, omdat ze vroeger gracht geweest zijn. Het omgekeerde is in Zaandam het geval. Daar heet een water „straat”, al betwijfelen wij of het vroeger ook een straat is geweest.

De aardige sluisjes aan den Zuiddijk, een der mooiste hoekjes van het aan mooie hoekjes zoo rijke Zaandam.

Ook dit plekje, achter den Zuiddijk, is voor een schilder om van te watertanden.

Bij gelegenheid van het 10-jarig bestaan van „Jong Nederland” werden de vorige week te Bergen wedstrijden georganiseerd voor de jeugd. Met groote spanning wachtten de kleinen op de uitdeeling der prijzen.

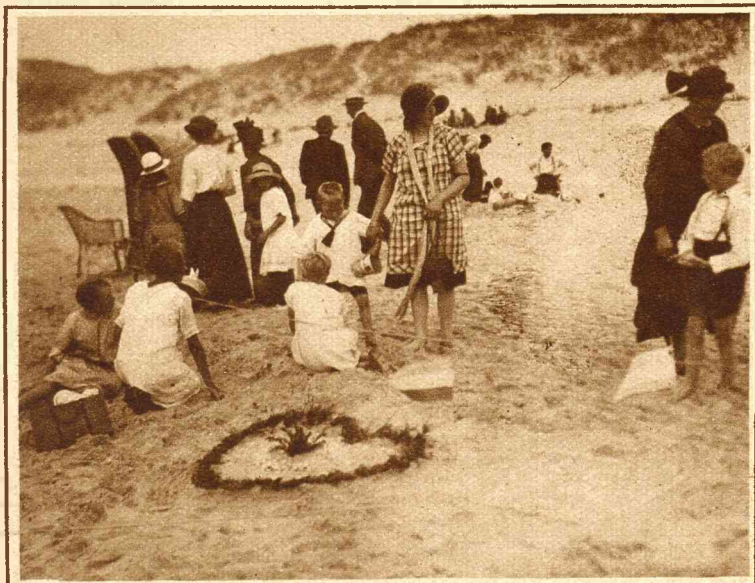

Zus is wat blij met haar troostprijsje en ze wilde heel graag op de kiek.

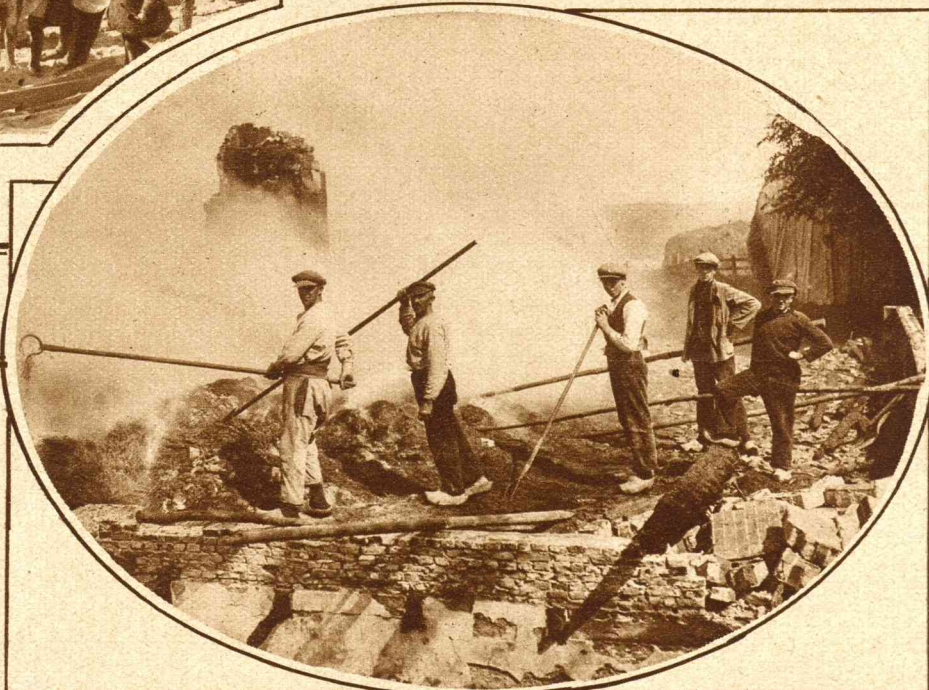
Gemengd Nieuws uit N.-Holland

Zaterdag j.l. hield de Vereeniging voor Volksonderwijs te Helder, haar jaarlijkschen feestdag voor de kinderen. Hierboven de start van den hoepelwedstrijd voor meisjes.

Op het strand te Callantsoog werd door de V.V.V. een wedstrijd georganiseerd voor kinderen in het maken van zandfiguren, waarvan wij hier een foto geven.

Zaterdag brandde te West-Graftdijk de boerderij van den heer Reims af. De brandweerlieden aan het laatste werk, n.l. het uit elkaar trekken van het hooi.

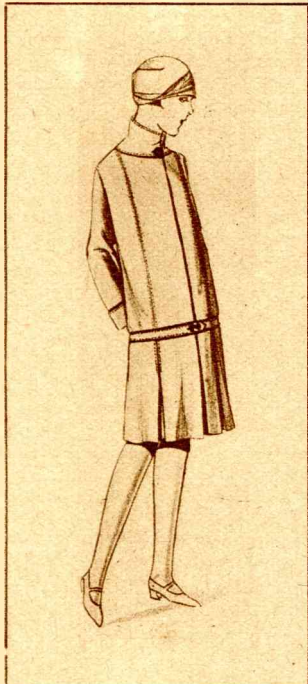
De vorige week werd te Hoorn een paardenkeuring met markt gehouden, waarvan wij hierbij een overzicht geven.

*

Hiernaast rechts:
Het echtpaar Reinier Krul
en Wenmandia Visser,
wonende in de Walvisch-
straat 28 te Helder, hoopt
den 24en Augustus a.s. zijn
gouden huwelijksfeest
te vieren.

De Vrouw en Haar Rijk

Manteljurk van beige kasha voor 12-14 jarigen leeftijd. Het model bloest een weinig over een ceintuurtje van stof, dat afgestikt is zooals de hooge kraag, de manchetten en de rechte figuurnaden aan den voorkant, aan het eind waarvan de rok in holle plooiën valt. De niet overslaande sluiting wordt bewerkstelligd door een knoop aan den hals en door de ceintuur. Ben.: 1 m. 75, 1 m. br.

DE GROEI VAN KINDEREN.

Het onderzoek heeft geleerd, dat tot den leeftijd van elf à twaalf jaar jongens groter zijn dan meisjes. In de drie tot vijf jaren die volgen, groeien jongens meer in de breedte, terwijl meisjes de hoogte inschieten, zoodat zij op vijftien-, zestien- en zeventienjarige leeftijd gewoonlijk haar broers in lengte de baas zijn. Na het vijftiende jaar wordt de verhouding omgekeerd: de jongens halen de meisjes in en groeien ze over het hoofd.

In de wintermaanden, speciaal van December tot April, groeien kinderen het minst; van April tot Augustus daarentegen het sterkst. Na dien tijd gaan zij slechts weinig in de lengte vooruit, hun gewichtstoename echter is in de herfstmaanden aanmerkelijk.

Hoewel de volksmond beweert, dat kinderen uit arbeidersgezinnen en die van het boerenland forscher gebouwd zijn dan zoons en dochters uit andere, vooral uit betere standen, bewijst het onderzoek het tegendeel. Kinderen van ouders, die geen lichamelijken arbeid verrichten, zijn percentsgewijze genomen groter en zwaarder gebouwd dan die uit gezinnen, waar met handenarbeid de kost wordt verdiend.

Zeer interessant is ook het feit, dat de geestelijke groei bij kinderen gelijken tred houdt met hun lichamelijken wasdom. Deze evenredige vooruitgang is zoo sterk, dat het ook bij lichamelijke stoornissen zich-

zelf gelijk blijft. Bij ziektegevallen bleek de oplettendheid en de opmerkingsgave van de patienten evenzeer te lijden te hebben als het lichaam. Met vrij groote zekerheid mag dan ook worden aangenomen dat bij de kinderen, die geestelijk niet mee kunnen, in de meeste gevallen een lichamelijk defect bestaat, wat niet zeggen wil, dat uiterlijk ook eenige afwijking moet te bespeuren zijn. Een groot percentage (in Europa bedraagt het 30 pCt.) der schoolkinderen heeft zwakke en abnormaal functioneerende zenuwen. In hoofdzaak openbaart zich het euvel, dat zoo grooten invloed heeft op de geestelijke gesteldheid van het kind, op de gehoorzenuwen. In Riga bijvoorbeeld werd geconstateerd dat 22 pCt. der kinderen, die op school achterlijk waren, het tikken van een horloge niet meer konden hooren op een afstand van zes meter. De abnormale, geestelijk goed ontwikkelde leerlingen konden 't geluid nog opnemen op een afstand van 18 Meter.

SCHOOL VOOR GENTLEMEN.

Zoo goed als de vrouw in haar toilet zich richt naar wat Parijs decreteert, trachten de heeren der schepping hun licht in dit opzicht op te steken in Londen.

Want evenmin als de raschte Parisienne zich ooit iets zal aanschaffen, dat haar niet flatteert, vergist een Engelschman zich in de samenstelling van zijn kleeding. Hij is volmaakt zeker omtrent zijn eigen smaak en waar de gewaagdheid der combinatie van pull-overs en sportkousen, dassen, vesten en scarves menig buitenstaander zou verbazen, weet hij met groote zekerheid de juiste en voor hemzelf meest geschikte kleuren te kiezen. Hij weet precies, hoe ver hij kan gaan en het is juist het ongedwongene, het vaak origineele, dat de Engelsche heerenkleeding niet alleen tot de meest smaakvolle, maar ook tot de meest persoonlijke van heel de wereld maakt. De Engelschman weet zijn kleeren te dragen; zijn „uitrusting” moet zich voegen naar hem en niet hij naar zijn uitrusting.

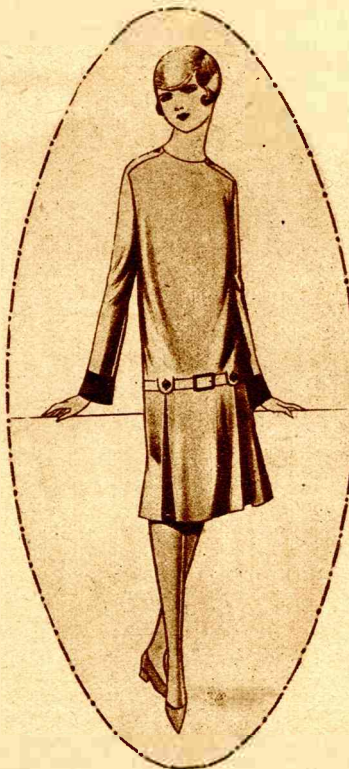
Op school reeds leert de Engelsche boy, zoo lezen we in het „Hbl.”, dat het allereerste en belangrijkste kleedingstuk eerst cachet, eerst „karakter” krijgt, als het met den drager in overeenstemming is.

Er bestaan strenge toiletvoorschriften voor de scholieren op het Britsche eiland, voorschriften, die niet door school-directeuren of besturen, maar door de jeugd zelf in het leven worden geroepen. Onder elkaar maken de boys uit, hoe „men” zich behoort te kleeden en te bewegen.

Hoe grondig de Engelschman daarbij te werk gaat, bewijst wel het feit, dat in Marrow, de grootste jongensschool naast Eton in één „house” — alle leerlingen worden in „houses” verdeeld — niet minder dan honderd vijftig verschillende voorschriften bestaan. Wanneer de broekspijpen wel en wanneer ze niet omgeslagen

Kastanjebruin ottoman is de stof voor dezen aardigen hoed met elegant opgeslagen rand; een kleine kokerde van dezelfde stof is de eenige garnering.

Aardige jurk van amandelgroen marocain, van voren open vallend over een fond van molkleurig fluweel, welke stof ook de rechte mouwen omrandt. Deze hebben aangeknijpte schouderpunten, die met knopen bij den ronden halsrand bevestigd zijn. In overeenstemming hiermee verlengt het voorpand zich in kleine knopenpatten over de groen lederen ceintuur. Ben. voor 12-14 jaar: 2 m. 50, 1 m. breed.

dienen te worden, de kleur van vest en das, de bloemen, die men in de verschillende jaargetijden als „button hole” mag dragen, de gelegenheden, bij welke men bruine, en die, waar bij men zwarte schoenen moet aantrekken, de wijde van de broekspijpen, het dragen van gladde knopen en glinsterende dasspelden, dat alles werd door de jeugdige magistri elegantarium nauwkeurig vastgesteld. En omdat ieder „house” er zijn eigen dogma's op na houdt, is het niet te verwonderen, dat de kleedingvoorschriften van één enkele school een lijvigen foliant zouden kunnen vullen!

Wie denkt, dat deze „opvoedingsmethode” verwijfde, wekelijks typen kweekt, behoeft maar één keer de jongelui bij sport en spel gade te slaan, om tot andere gedachten te komen. Dan denken ze niet aan zorg voor de kleeding, dan is „fair play” het eenige, wat hen bezighoudt. En wee dengene die de spelregels overtreedt!

Ondanks zijn correct sport-toilet wordt hij meedoogenloos de rivier ingesmeten, en hij moet maar zien, hoe hij er weer uitkomt!

Op school gaat het even Spartaansch toe. Ondanks snerpden wind of killen mist mag op niet één slaapkamer gestookt worden. Door de klassen trekt en tocht het, dank zij drempelloze deuren en openkierende ramen.

De honderd en zooveel kleedingvoorschriften werken dus niet degenereerend! Zij bewerkstelligen slechts de bijna pijnlijke correctheid en de ongedwongenheid, die zooveel Engelschen kenmerkt, eigenschappen, die over de heele wereld zoo goed mogelijk geïmiteerd worden.

PRACTISCHE WENKEN. WAT WE VAN BOSCHBESSEN KUNNEN BEREIDEN.

Boschbessenschotel met beschuit. Men rangschikt in een vrij diepen schotel eenige beschuiten. Dan wordt het volgende boschbessensausje klaar gemaakt. Goed gewasschen en gereinigde boschbessen worden in kokend water gaar gekookt, door een zeef gewreven, gezoet met bruine suiker en gekruid met citroenschil en een weinig kaneel, daarna gebonden met maizena. Dit sausje giet men warm over de beschuiten. Koud geworden zijnde kan de schotel opgediend worden met geslagen room of een vanillesausje.

Boschbessenschotel met brood. Men legt een laag geroosterd brood in een diepen schotel, daarover een laag goed gereinigde en gewasschen boschbessen, beurtelings voortgaande totdat men genoeg heeft voor het gebruik. Dan begiet men den schotel rijkelijk met het als volgt bereide citroensausje: Doe wat water met 'n weinig citroensap in een pannetje en doe er de noodige hoeveelheid Javaansche suiker bij. Als de suiker is opgelost en begint te koken, wordt ze met een weinig maizena gebonden. De saus moet voor dezen schotel rijkelijk zoet wezen. Laat den schotel minstens twee uur staan, voordat hij opgediend wordt.

Boschbessenschotel met melk. Goed gereinigde en gewasschen boschbessen laat men op een vergiet uildrijven, doet ze daarna in een diepen schotel en overgiet ze met koude melk, waarin donkerbruine suiker naar smaak is opgelost. Vóór het opdienen zet men den schotel minstens een uur op een koele plaats. Er mag niet te veel melk op zijn. Desverkiezend voegt men vóór het opdienen er beschuit aan toe.

FLENSJES (24 STUKS)

Klop drie eieren met wat zout, voeg er 100 gr. tarwebloem bij en roer uit dit beslag met een houten lepel de klontjes. Voeg er langzamerhand $\frac{1}{4}$ L. melk bij. Smelt wat boter in de koekenpan, giet hierop een weinig beslag, laat het zoo dun

Tailleur van rose-beige kasha, met twee peerleemoren knopen sluitend aan het eind van den klassieken tailleurkraag. De rug van den mantel is glad; de voorkant wordt verruimd door twee stolpplouwen, die aan de zijde van elk voorpand onder de puntige zakjes ingezet zijn. Ben. voor 13-15 j.: 3 m. 25, 1 m. br.

mogelijk uitloopen. Bak het flensje aan een kant lichtbruin en gaar op een matig warm vuur. Leg het op een ronden schotel, waarop een omgekeerd bordje met den gebakken kant naar beneden. Strijk over elk flensje wat appelmoes, jam of roomvla. Leg het laatste flensje met den gebakken kant naar boven er op, strooi er wat poedersuiker over en snijd de aldus verkregen flensjes-taart in punten.

AARDAPPELBOLLEN.

500 gram gekookte koude aardappelen, 250 gr. tarwebloem, 1 ei, 2 theelepels zout.

Bereiding: Wrijf de aardappelen fijn, voeg er het zout, de bloem en het ei bij en werkt alles goed door elkaar tot een samenhangend stevig deeg.

Vorm daarvan langwerpige rolletjes (b.v. 1 vinger lang en 3 vingers dik) leg ze in flink kokend water met zout en neem ze, zoodra ze gaan drijven, met een schuimspaan uit de pan.

HET KOKEN VAN AARDAPPELEN.

Wanneer men het zout niet eer aan de aardappelen toevoegt dan wanneer zij bijna koken, zullen zij daardoor droog en melig blijven. Om aardappelen mooi en blank te koken moet men een weinig azijn in de pan doen even vóór het koken.

Wilt gij een mooi en gaaf gebit behouden, verzorgt dan steeds Uw tanden met de betrouwbare

POOL's ATOL Tandmiddelen

dan voorkomt gij tandbederf. Frissche pepermuntmaak.

Dames met veel haar of page-haar, komt U maar. Wij vervormen Uw hoed in ieder entree naar de nieuwste Modellen.

Fa. J. G. van Driel Jr.
Prinsengracht 447 - A'dam - Tel. 35447.
Dameshoedenfabriek

STOOMWASSCHERIJ „NEERLANDIA”
3de Hugo de Grootstraat 17 - Tel. 33908

25 cent per K.G. - 25 cent per K.G.
HELDER en CONCURREEREND
Voor Hotels en Café's Speciale Tarieven.

Doelmatige Publicatie

van uw zakennieuws
is van groot belang

voor uw onderneming.

Strandleven

door G. TERLINGEN

„Moe — magge me nau pootje baaien... ?
't Is zulk lekker weer, alle kinderen doen 't.'
't Was de dertien-jarige Marietje, die tegen 'n strandstoel aangeleund, puffend en vervelend van de warmte, stond te zeuren... „hè Moe, toe nau.”

Moe, blozend, welgedaan en dik burgervrouwte, was met 'r kinderen 'n daggie naar Zandvoort gegaan. Daar zit ze nou in 'n ongemakkelijken harden strandstoel, die piepte bij iedere beweging, de voeten in te nauwe schoenen piepten ook al, de schoenen bedoel ik, in 't gloeiend heete zand. Ze had 'r dunste japon aangetrokken, waarvan ze de mouwen had afgeknipt, omdat ze 'r toch met 'r ellebogen door hing, 't was wel makkelijk die mode zoo, je was altijd gekleed, ook al had je zoowat niks an.

„Hè toe nau moe...” zeurde Marietje verder.

„Gut kind, ga je gang voor mijn part, maar maak je nau niet zoo nat hoor, anders kenne me nie meer in de trem, toe neem Japie mee dan ken die ook wat in zee spartelen.”

„Hè, waarom juist altijd Japie, die ken toch wel met Beppie in 't zand blijven spelen.”

De persoon in kwestie was juist bezig zich met 't speelgoed van 'n buurjongetje te amuseeren. Eerst had dat al protest gegeven van den rechtmatigen eigenaar. Toen had moe, liefdoenerig, maar inwendig kokend, gezegd, dat Japie de zandvorpjes aan 't vreemde kindje moest teruggeven, hetgeen door Japie werd geweigerd, hetgeen moe noodzaakte, voor d'r fatsoen, handtastelijk op te treden, hetgeen de andere moeder tegen haar zoontje deed zeggen, dat 't vreemde kindje best met zijn zandvorpjes mocht spelen, hetgeen de beide moeders tegelijkertijd deed zeggen: „Och ja, kinderen zijn kinderen,” van welken tijd meergenoemde kinderen gebruik maakten elkaar in de haren te vliegen en Japie, die de sterkste was, had 't noodig gevonden z'n tegenstander in 't gezicht te krabben.

Toen was van weerszijden de moederliefde ontwaakt, iedere moeder had partij getrokken voor d'r eigen kind, toen waren als op 'n afgesproken teken de strandstoelen omgedraaid, zoodat ze nu met 'r rug naar elkaar toe zaten, ieder met 'n huilend kind te sussen, welke omstandigheid oorzaak was, dat moe vond, dat Marietje Japie best mee naar zee kon nemen.

Marietje, onwillig, trok huilend Japie mee. „Toe fruit jong, doe je kousen en schoenen dan uit.”

Moe blij, dat ze d'r lastpost even kwijt zou zijn, hielp gewillig mee. De tegenwoordige moeders zijn nu eenmaal blij, als een verzoek van hen wordt ingewilligd, vroeger was dat geloof ik anders, maar enfin dat hoort niet bij mijn verhaal.

„Hè heerlijk,” denkt moe, „even rustig,” de beenen wijd uitgestrekt, zat ze, 'n zakdoek voor d'r oogen, de zon scheen juist in 'r gezicht, en als ze d'r stoel omkeerde zat ze weer net tegen dat nare mensch an te kijken. Enfin, dan zoo maar, hè heerlijk even uitblazen. Gut wat was 't warm; 't zand gloeide onder je voeten, hoe kwam ze nog thuis, maar enfin 't was vacantie, en dus was ze 'r maar 'ns 'n daggie tusschen uit gegaan. Als de kinderen nou maar rustig bleven spelen, dan zou ze 's fijn effe d'r nauwe schoenen uit doen en 's 'n uurtje gaan slapen, 't was er echt weer voor.

Zoo, hè, dat luchtte op, hoe kreeg ze die nauwe dingen straks weer an, enfin, dat was van later zorg.

Maar... een huisvrouw is weinig gegund...

Nauw was ze in 't land der droomen verzeild, toen ze plotseling opschrak door 'n luid geschreeuw: „Moe...! moe...! moedeër...! Japie is in zee gefalle... heelemaal kletsnat... o moe... moe... komp u toch es gauw...!”

Op 'r kouse-voeten, liep ze zoo hard ze kon over de scherpe schelpjes, die prikten aan haar voeten, naar de plek des onheils... en daar... o jé, daar spartelde Japie in zee, z'n bloote ruggetje scheen door z'n nat matroenpakke heen, „o help...! help...!” gilte ze, „me kind verdrinkt...!”

Maar Japie verdrong niet. Hij werd door 'n aanrollende golf weer op 't strand gespoeld en netjes aan z'n moeder's voeten gelegd, gediensstige handen beurdten 't ventje op en even gediensstig werd de kunstmatige ademhaling toegepast.

Maar 't was niet noodig.

Japie schreeuwde zoo hard ie kon, en toonde zoodoende z'n liefhebbende moeder dat ie nog leefde, daar stond ze nou met 'n kletsnat kind en wist niet waarheen.

„Klee 'm uit, rol 'm in 'n deken en hang z'n kleertjes in de zon, dan binne ze met 'n uurtje droog,” raadde 'n gediensstige uit de menigte.

Bereidwillige handen leenden 'n deken, en daar lag Japie nou te drogen in de zon evenals z'n garde-robe boven op z'n moeder's badstoel.

„Kindere mot je ook nie alleen laten, daar mot je 't oog op houwe,” zei de moeder van 't jongetje met de zandvorpjes.

Zoo'n mensch toch, 'r nou nog te treiteren ook, ze zou 'r... ze zou 'r... maar ze zou niks.

Japie begon zich juist lekker warm te voelen en vroeg om 'n glas melk, dat maakte de moeder in haar weer wakker en ze dacht niet meer aan wraak.

Marietje stond er huilend bij en riep als maar, dat 't haar schuld niet was.

„Ja, dat kennen me,” zei moe.

Nog 'n uurtje bleef ze wachten tot Japie's kleertjes droog waren, toen trok ze met veel moeite 'r schoenen an en gingen ze naar de trem.

„Veel plezier gehad...?” vroeg vader 's avonds aan tafel.

„Nou en of,” zei moe, alweer blij dat ze nou weer lekker thuis was.

„Nou ik zou ook wel 'ns 'n daggie rustig met de kinderen an zee willen inplaats van op dat mufte kantoor met die warmte,” vond pa.

En moe dacht: „Ik zou wel eens 'n daggie rustig op jouw kantoor willen zitten, terwijl jij met de kinderen an zee was,” maar ze zei 't niet.

Huismoeders denken veel, wat ze niet zeggen.

BIJ DE ZEE.

Juli, bij 't licht
Van 't maangezicht.
Uit 't Kurhaus klinkt muziek.
'n Meisje, 'n jongen,
Hun harten zongen
In 'n strandstoel — net een kiek.

Wat ze daar doen?
Hoor, na een zoen,
„k Vergeet je nimmermeer”.
Maar aan de zee,
Komt geen van twee,
Bang d'ander te zien, weer. A.T.

Zure Ballen

Novelle door BEN ZODOK

Onrustig zat Opoe in haar leunstoel.

Nervus frommelden haar oude beefhandjes een slip van haar deffigen kanten boezelaar.

... Wat dūrdie die dag vandaag... Waarom kwam-ie nou nog niet... Het was toch het eenige wat ze had... Oud mensch als ze was...

Bang voor 'n snauw, waagde ze 't eindelijk te vragen, voor de derde maal dien middag:

„Sien, hoe laat is 't...?”

„Bij vieren.”

„Hoeveel minuten...?”

„Tien vóór...”

„Tien vóór... Dus nog zestien minuutjes... zestien maal zestig... dat is... dat is... dan komt-ie, rakker als-ie is... Dan hoor je 'm eerst hier den hoek omkomen... bij de straat... dan holt-ie de trap op... met 'n bons van de deur, staat-ie in de kamer... geeft-ie me 'n zoen... en dan krijgt-ie de zure ballen... en dan gaat-ie weer weg... weg... de kamer uit... de trap af... den hoek om... wég... naar huis... naar z'n moeder... En dan ben ik weer alleen... met Sien.” Die Sien... da ze ook zoo snauwen kon...

„Sien, zijn 'r nog zure ballen?”

„Och liefe mins... jà mefrouw — twee binnen d'r nog.”

„Bewaar je ze dan voor Jantje?”

„Ja mefrouw... Ik hou niet van sure ballen.”

Daar had je nou weer zoo'n grauw zooals ze dat nou zeggen kon... ik hou niet van... Als die Sien maar beter wou... ze had toch niks dan haar, Sien... en die kleine rakker van 'r oudste dochter, Jantje...

Iederen dag — klokke zes minuten over vier... Waar bleef-ie nou toch?... Marie... die zag je nooit... die had 'n dobber met 'r kinderen... en ze woonde zoo vèr... Willem, die werkte de heele dag op kantoor... en als-ie thuis kwam, dan was-ie moe... most-ie slapen... En Nellie... en Jacob... en Piet... en Lene... en... en... Ja... ze had ze allemaal laten schrijven... 't Was allang geleden... door Sien... toen vader pas gestorven was — toen ze 'r in „'t Huis” wouën hebben en zij niet wou... allemaal een briefkaartje: „Of u is komt... de ouë vrouw is zoo alleen... ze wou zoo graag 'ns een aanspraak... 'ns iemand zien...” En toen is Marie gekomen... ja... die zêe da' ze d'r handen zoo vol had met 'r bengels... En Willem... die zêe van z'n kantoor... en dat-ie most slapen... En toen kwam Nellie... en die kwam nog twee keer... en toen bleef ze óók weg... en toen kwam 'r oudste dochter, Greet... en die bracht Jantje mee... Greet zee da' ze 't zoo drūk had, in 'r heele huis, da' ze zelf beredderde; met 'r twaalf menschen in pensjon... die ze dag en nacht most naloopen... maar dat Jantje al groot was... en dat-ie van school iederen dag naar opoe mocht gaan... En Jantje kwam...

Jantje kwam iederen dag... en de Zondagen kwam-ie twee maal. Jantje was het lichtpuntje in de kleurloosheid van opoe's dagen. Als opoe 's morgens opstond, dan ging haar eerste gedachte uit naar „antje... en dan wachtte ze...”

Opoe's dagen waren niets anders, dan een lang, onafgebroken wachten... op straks... dan, kwam-ie... en dan ging-ie weer weg... en dan wachtte ze weer op morgen...

Opoe leefde alleen nog maar voor Jantje...

Haar heele gedachten-wereldje bewoog om Jantje... Als ze 's morgens zat in haar stoel en de bakker rukte vinnig aan de bel, most Sien vlug naar de deur. 't Kon een boodschap zijn van Jantje... hij was ziek... een ongeluk... Die rakkers waren zoo wild...

Als de briefbesteller door het smalle straatje zigzagde, volgde opoe 'm angstig door 'r vèr-kijk-bril, 'r adem stakte dan, 'r hart klopte tot de keel... hij kon een telegram hebben van 'r dochter... dat Jantje... hij speelde zoo graag aan de waterkant... Jantje... Jantje...

Vaag voelde opoe het als een vloek soms... een straf... haar malle gehechtheid aan den rekel, die 's middags even haar trap opvloog... binnen kwam... en weg rende... wég... om den volgende dag terug te komen... Een vreemd gevoel van spijt woelde dan in opoe... Een gevoel dat ze niet onder woorden kon brengen... Een soort heimwee naar rust... ja... haar rust... die Jantje iederen middag scheen mee te nemen.

Rust... zooals ze die vroeger gekend heeft...

Vroeger... toen vader nog leefde...

De rust van 't groote huis... met de ruime kamers... de groote tafel... Daar zat vader... daar zat Geert... daar zat Willem... Jacob... Piet... Leentje...

De rust van het tikken van je klok in je eigen huis. De rust van je kinderen veilig om je heen te weten... Nou kwamen ze niet meer... ze hadden 't druk... mosten werken, slapen... alleen Jantje... haar kleinkind... en Sien... Sien... de ouwe meid die uit het groote huis was meegegaan...

„Sien... Sien... hoe laat is 't...?”

„Tien over vieren... mefrouw...”

„En Jantje...?”

„Sal niet in seven sloote tegelijk loope...”

Met 'n bons vloog de buitendeur open. Jantje holde de trap op — stond midden in de kamer... Hij gaf opoe den zoen... zij gaf hem de zure ballen. Jantje stond alweer met de kruk in de hand om weg te gaan...

„Jongen...?”

„Ja, opoe...?”

„Mot je nou alweer? Wou je niet 'ns wat praten met opoe? Opoe heeft de heele dag gewacht...”

„Nee... 'k mot wég... opoe...”

„Ga maar jongeheer... als je maar weet... morrege binnen er geen sure ballen...” nijdade Sien uit de keuken.

„Dag opoe...”

Nou liep-ie op straat... de hoek om... wég... en morgen...

„Sien... Sien 't is al zes uur... en Jantje is er nog niet geweest vandaag... Ga naar m'n dochter toe — ga naar m'n dochter... en vraag wat er gebeurd is...”

„Er is niks gebeurd mefrouw... wees maar niet bang.”

„Ik ben niet bang... maar... ga 'r naar toe Sien... Sien...”

Onwillig ging Sien de kamer uit, de trap af... Het na-klakken van haar voetstappen verklonk, toen ze den hoek omging van de straat...

„Goeie-vader-in-den-hemel,” bad opoe, „als hem wat gebeurd is, dan heb ik niks meer... niks meer. Goeie-vader-in-den-hemel, m'n man... je hebt 'm me afgenomen... m'n kinderen... ze hebben hun beslommeringen... ik zie ze niet meer... je hebt ze me afgenomen... M'n huis, je hebt 't me afgenomen... Laat me hem nog houën... m'n Jantje... m'n kleinkind... Goud die twee minuutjes iederen dag... aan een oud mensch... Goeie-vader-in-den-hemel... die twee minuutjes iederen dag... Het eenige waarvoor ze nog leeft.” Tranen biggelden over haar rimpelige ouë hoofdje...

„Sien... Sien... hoe is 't...?”

„'k Heb 't u gezegd... er is niks... hij zat thuis...”

„Waarom is-ie dan niet gekomen...?”

„Omdat er vandaag geen „sure ballen” waren.”

„Is-ie daarom niet...?”

„Gut mefrouw... wat ben u toch dom... Nou werk ik m'n halve leven bij u en in al dien tijd bent u nog niks wijser geworden... Toen uwes petrolee-aandeelen naar beneden gingen — zoos meneer saliger dat noemde — bleef juffrouw Marie weg... Toen de Russische spoorweg vielen, bleef meneer Willem weg... Toen rubber een klap kreeg, kwam juffrouw Nellie wat minder... en juffrouw Greet zag je heelemaal niet meer, toen de Suid-Amerikaansche-Staatsstukken vielen... Jongheer Jantje bleef weg toen de „sure ballen”...”

„Sien... mot ik dat op m'n 80ste jaar van jou leeren... Nee... zoo slècht zijn mijn kinderen niet... Sien... Sien-lief... Haal morgen zure ballen... Ik kan den jongen niet missen...”

Wie 't laatst licht, licht 't best

„Zeg, kijk eens om of hij ook kijkt en als-ie kijkt, kijk dan niet!” (Pettit Bleu)

VEILIGHEIDSLUCIFERS.

„Noem je dat veiligheids lucifers? 't Is me wat... ze gaan niet eens aan!”
„Nou juffrouw, wilt u soms nog veiliger lucifers hebben dan die?”

Aambeien
Vraagt Uwen apotheker of drogist uitsluitend naar het sedert 25 jaar onovertroffen preparaat **Amisol** Suppositoria der Firma Goedecke & Co. In roode doosjes met loodje. Al het andere wijze men af. Gen. vertegenw. voor Ned., Oskar Koch, A'dam, Adm. de Ruitersweg 196, Tel. 24196

DE WIL.

„Je man heeft het rooken opgegeven hoor ik. Daar is toch een sterke wil toe noodig.”
„O ja — maar dien heb ik ook.”

HET COMPLIMENT.

„Ik moet zeggen,” zei de zeer beleefde bezoeker, „dat Rietje reusachtig vooruit gaat met piano-spelen.”
„Ik ben niet aan 't spelen!” riep toen Rietje's booze stem uit de andere kamer. „Ik stof de piano af!”

DORST EN DORST.

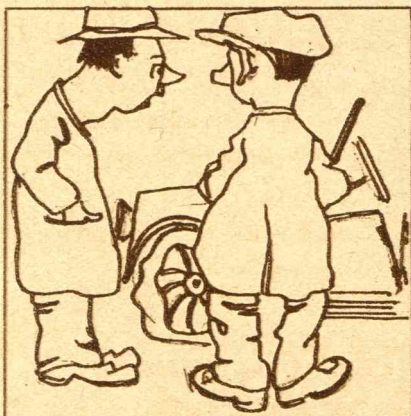
„Wat zit je zoontje daar ijverig te werken, moeder. Wat 'n dorst naar wetenschap!”
„Hij heeft geen dorst noodig, z'n vader heeft dorst genoeg voor de heele familie!”

DE LUID-SPREKER.

Man: „Heb je wel opgemerkt vrouwtje, dat menschen die hard spreken, gewoonlijk onbetekenende lui zijn?”
Vrouw: „Je hoeft niet zoo te schreeuwen, mannetje, ik ben niet doof.”

WAAROM?

Bezoeker: „En, wat denk je dat de oorzaak is, dat je zoo lang leeft?”
Oudste inwoner van het dorp: die die vraag al honderden malen heeft moeten beantwoorden: „ik denk, omdat ik in m'n jeugd ruzie heb gehad met den doodgraver.”

„Zoo zoo, heb je een Fordje gekocht? En rij je zelf?”
„Nee, meestal duwt ik.”

DAAR WILDE ZE HEM NIET AAN WAGEN.
Dominee: „Natuurlijk zal ik met uw man spreken als het hem helpen zal. Maar waarom komt u eigenlijk juist bij mij, een vreemdeling?”
Vrouw: „Ja, de dokter heeft gezegd dat hij het roodvonk heeft en daarom roep ik liever onzen eigen dominee niet, ziet u.”

NA HET EXAMEN.

„Ik geloof dat u een fout in mijn diploma geschreven heeft,” zei de ontstemde student.
„Ik verdien in 't geheel geen nul.”
„Dat geloof ik ook niet,” was het antwoord van den professor. „Maar 't is het laagste cijfer, dat ik maar geven kan.”

HET VOGELENBAD.

Pat hielp den tuinman van het groote kasteel, en zag een klein bassin, waarin slechts een klein laagje water stond.
„Waar is dat voor?” vroeg hij verbaasd.
„Dat,” zei de tuinman, „is 't vogelenbad.”
„Houd je broertje voor de mal,” grinnikte Pat... „zeg nou 's eerlijk waar 't voor is?”
„Een vogelenbad is 't. Waarom twijfel je aan m'n woorden?”
„Omdat ik niet geloof dat er één vogel is, die precies kan zeggen wanneer het Zaterdagavond is.”

VERBODEN.

Mevr. A. „Mijn man houdt in den laatsten tijd wat voor me verborgen en ik weet niet wat het is. Je kan daar toch zoo boos om worden!”
Mevr. B. „Mijn man verbergt ook iets voor me. Ik ben er nijdig om, omdat ik weet wat het is.”

Mevr. A.: „Zoo? Wat dan?”

Mevr. B.: „Geld!”

DE MUZIEK.

Jansen: „Hij een musicus? Die vent. Hij weet niet eens het verschil tusschen een nocturne en een symphonie!”
Pietersen: „Is 't heusch?”
Haastig namen beiden toen plots afscheid, allebei even bang, dat de een aan den ander zou vragen: „En wat is het verschil dan?”

IN DE RECHTZAAL.

Rechter tot oude dame: „Uw leeftijd dame?”
„Dertig!”
„Wat dertig?”
„Jaar, natuurlijk!”
„Dank u... u kon misschien maanden bedoelen!”

DE OORZAAK.

„Ik geloof niet, dat ik één waren vriend op de wereld heb!”
„O... dan heb je zeker geprobeerd geld van hen te leenen!”

PRECIES HAAR MAAT.

Alle jaren van haar korteleven was Marietje de lieveling van haar tante geweest. Kocht tante voor zich zelf een paraplu, dan kreeg ook Marietje een klein paraplu; dan weer was het een parasol of een armstoel en steeds kreeg Marietje hetzelfde voorwerp in het klein.

Toen tante ten slotte verloofd raakte en op bezoek kwam met haar aanstaande, die nog al klein van stuk was, zei Marietje, den bezoeker een oogenblik ernstig aankijkend:

„Ik vind hem heel aardig, tante — maar waar is de uwe?”

NOG NOOIT GESCHREVEN.

„Ik wou wel eens een origineel artikel schrijven over het een of ander iets, zooals er nog nooit geschreven is,” zei de min of meer pedante schrijver. „Weet jij misschien ook een onderwerp?”
„Ik? O, jawel. Schrijf eens een gunstige beoordeling van je eigen werk!”

VRIENDINNEN.

„Je kan je niet voorstellen, kind, hoe de mannen me naloopt!”
„Nee, lieve, dat kan ik me zeker niet voorstellen!”

OVERDRIJVING.

Man, tot zijn vrouw, die hem zoo juist met een tweeling verrast heeft: „Zal je dan die gewoonte van je, om alles te overdrijven, nooit afleeren?”

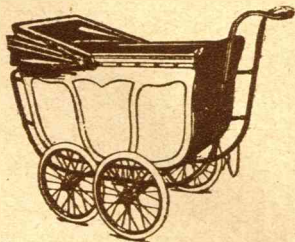
DE REDEN.

„Lieveling,” zei Mevrouw Cawker tot haar dochter, „als we vanavond bij Mevrouw Welmer komen, moet je niet dat praatje over Mevrouw Vandrighs vertellen, dat Mevrouw Willems ons vanmiddag wist mede te deelen.”
„Waarom Moeder?”
„'t Is niet aardig en netjes, en Mevrouw Vandrighs zou het je echt kwalijk nemen enne... ik wil het zelf aan Mevrouw Welmer vertellen.”

DE „EERLIJKE” VINDER.

In het landelijk nieuwsbladje stond de volgende advertentie:
„De man, die de portemonnaie met geld opdraapte in de Hoogstraat is herkend, en wordt aangeraden in zijn eigen belang het geld aan den rechtmatigen eigenaar terug te bezorgen.” Den volgenden dag werd het antwoord gepubliceerd.
„De herkende man, die uw portemonnaie opdraapte noodigt u vriendelijk uit, om zoo spoedig mogelijk de portemonnaie bij hem thuis te komen afhalen.”

„THE MARMET”

De „Lichtste Wagen” der Wereld.

Alléén verkrijgbaar bij:
P. F. L. DE RIDDER
alléén **HARTENSTRAAT Amsterdam**

OPRUIMING:

Kinderwagens vanaf f 25.—
Vouww. m. kap „ „ 20.—

ALS....

Man: „Ik heb juist mijn portret laten maken. Hoe vind je het?”
Vrouw: „O... hoe mooi Harry. Als je er zoo eens toch uitzag.”

RESTAURANT „PRINCESS' ROOM”

Kalverstraat 28 - Amsterdam

Lunch- en Dagschotels. Dinners vanaf f 1.75
Prima keuken. Matige prijzen.

Overwin Slapeloosheid door de Zenuwen te sterken

Slapeloosheid is meestal een direct gevolg van zenuwzwakte. Om die zwakte te overwinnen, moeten de zenuwkrachten van uit de kern opgebouwd en versterkt worden. Slechts zóó zult ge op geheel natuurlijke wijze Uw vermoeiden geest en gespannen zenuwen rust geven, Uw kwaal in haar oorzaak bestrijden en blijvend overwinnen. Sterk daarom Uw zenuwen, door hun met Sanatogen juist dat

voedsel — phosphorus — toe te voeren, waaruit „zenuwkracht” wordt opgebouwd.

„Ik ben zeer tevreden over de zenuwsterkende werking van Sanatogen.”

schrijft Dr. A. C. A. Hoffman te Gouda.

Sanatogen zal niet alleen Uw zenuwen sterken, het zal tevens Uw geheele gezondheid veel verbeteren.

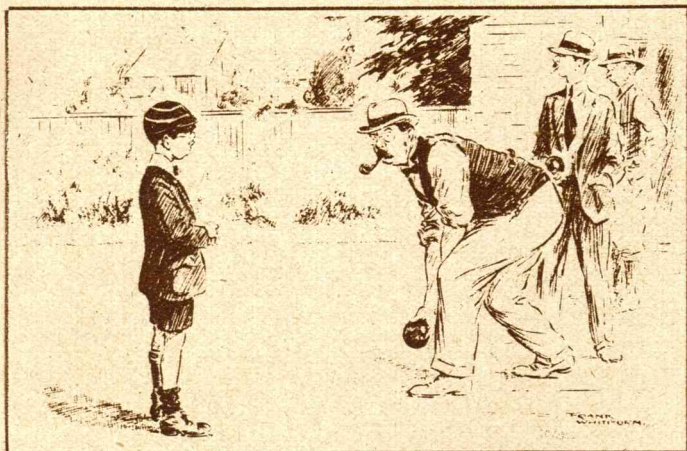
Gebruik Sanatogen eens gedurende enkele weken

SANATOGEN

Het Zenuwsterkend Voedsel

Verkrijgbaar bij alle Apothekers en Drogisten vanaf f 1.— per bus

Vraagt **SPOOR'S MOSTERD**

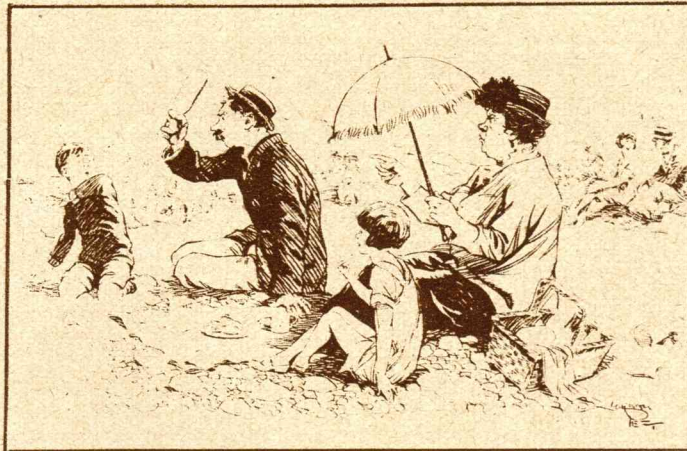

Jongen: „Vader, mag ik een dubbeltje hebben om knikkers te kopen.“
Vader, bezig met balspel: „Knikkers! — een groote jongen als jij?“ (The Passing Show)

VAN RIJN'S
Utrecht De Beste **MOSTERD**

Stukgelopen
voeten

PUROL

Moeder: „Man, pas op, niet met die melkflesch. Ik heb er twintig cent statiegeld voor betaald.“

HET GAT IN DEN WEG.
Politie-agent: „Maar mijnheer, er staat toch duidelijk op dat bordje: Afgesloten rijweg!“
Wielrijder, die in een gat in den weg getuimeld is: „Ja, maar noemt u dat afgesloten — hij is juist wijd open.“

NUL = NIETS.
Oude zeeman: „Op onze laatste reis stond de thermometer voortdurend op nul.“
Aardig jong meisje: „O, dat is niets!“
„Wat is niets?“
„Nul.“

NIET VEEL AAN VERLOREN.
Jonge man, die met zijn meisje een roeitochtje wil maken, maar een beetje bedenkelijk kijkt als hij het gammele bootje ziet: „En wat, als dat ding nou eens onderweg zinkt?“
Bootenverhuurder: „Ja, dan bent u uw borgstorting van een rijksdaalder kwijt.“

VERKEERDE UITWERKING.
Een Schot, die bij een vriend te Londen gelogeerd was, bleef wel wat erg lang hangen, zoodat zijn gastheer een kleine wenk noodig vond.
„Denk je niet, dat je vrouw en kinderen erg naar je zullen verlangen?“ vroeg hij.
„Daar zeg je zoo wat, man. Waarachtig, daar heb ik niet aan gedacht — ik zal ze dadelijk telegraferen om ook hier te komen.“

SCHITTEREND.
Klant: „Dus u staat er voor in, dat dit haargroeimiddel goed en vlug werkt?“
Kapper: „Mijnheer, de vorige week had ik hier iemand die een fleschje kocht. Thuis heeft hij met z'n tanden de kurk er afgetrokken en den volgende morgen had hij een flinke snor.“

DE OUDE KWESTIE.
„Wat, heb je nu alweer kwestie met je vrouw? Wat is er nu weer?“
„Och, dezelfde oude kwestie van altijd — zij heeft gelijk en ik ben het niet met haar eens.“

LOGICA.
Een boer was bezig een muur te witten. Een voorbijganger bleef eenige oogenblikken staan kijken en zei toen:
„Waarom gebruik je geen kwast met haar er in?“
„Waarom?“
„Wel als je een goede kwast had, dan zou je tweemaal zooveel werk kunnen doen.“
„Dat zal wel, mijnheer, maar ik heb geen tweemaal zooveel werk.“

IN ORDE.
Baron (tot nieuwen huisknecht): „Eén zaak wil ik je nog zeggen, Cornelis.... Ik ben dikwijls erg opvliegend!“
Cornelis: „O, dá komt krek goed. Bro'n, — En ikke bin veur den duwel nog nie vervoard!“

OP DE KERMIS.
Dorpstheater-directeur: „Nou maken ze zoo'n ophef van die „verborgen orkesten“, hè; die hebben we hier al lang.“
„Zoo?“
„Natuurlijk! Als onze souffleur harmonika speelt, zie je 'm toch óók niet.“

MEUBELN

vindt U in
GOEDKOOPE
prijzen bij

A. L. BUEHRE
OVERTOOM 260

Miss Blanche
VIRGINIA
CIGARETTES

Prijsvraag No. 21

SPREEKWOORD No. 17

Hier volgt 't zeventiende van onze reeks geïllustreerde spreekwoorden.

De briefkaarten moeten geadresseerd zijn aan den prijsvraagredacteur van „De Stad Amsterdam“, Keizersgracht 234 Amsterdam, en ons uiterlijk Donderdag 26 Augustus bereikt hebben.

Voor goede oplossingen loven wij de volgende prijzen uit:

1 fraai presentfeerblaadje, 1 sigarenblaadje, 1 bus Amstel cacao, 1 aschbakje.

Inzenders van oplossingen worden verzocht het gevonden spreekwoord op een open briefkaart te schrijven en daaraan niets anders toe te voegen dan naam en adres.

DAAR VALT NIET AAN TE TWIJFELEN.

Een sluwe Hindoe leerde een papegaai den volzin: Daar valt niet aan te twijfelen, zoo duidelijk mogelijk napraten. Toen nam hij hem mede naar de markt, waar Mogol hem wilde kopen. De Hindoe begreep dat „het er aan zat“, en vroeg 300 roepijen. De Mogol liet zich schertsenderwijs ontvallen: „Zoudt ge zulk een groote som waard zijn?“

De vogel antwoordde: „Daar valt niet aan te twijfelen.“

In zijne verrassing kocht de Mogol den vogel dadelijk tegen den gevraagden prijs en liet hem meedragen naar zijn paleis.

Maar spoedig bleek het hem dat de vogel niet anders kende dan deze woorden. Vol berouw en schaamte keek hij den duren vogel aan en morde: „Ik was toch een gek toen ik je kocht.“

„Daar valt niet aan te twijfelen,“ zeide de papegaai.

Voor een bril om goed te lezen,
Moet je toch maar bij **Helle** wezen.

Glas in bril, rond of ovaal f **0.50**

Id. sterk gebogen **1.00**

„Wilson“ Zonnebrillen **0.50**

So-Easy in klap-étui. **2.40**

(compleet met ronde glazen)

10 JAAR GARANTIE

HELLE & Co. - AMSTERDAM

OPTICIENS T.O.G.

Kinkerstraat 189

ROOKT
Spatram

IN DEN BLIKSEMTREIN.

De trein ging snel, eer doende aan zijn naam van bliksemtrein.

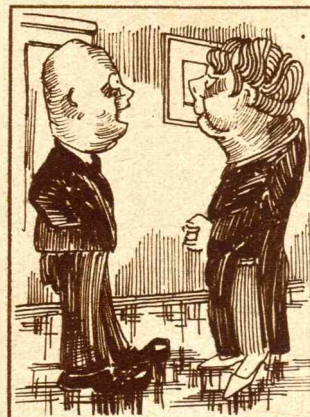
„Och,“ zei een heer, „dit is heel aardig voor Holland, maar dan moet je in Amerika komen; daar reed ik eens in een trein, die zoo hard ging, dat ik dacht dat de telegraafpalen, die we voorbij snelden, één hek was.“

„Zoo iets,“ zei een ander heer met een knipoogje tot den spreker en een hoofdwenk naar een boer, die met open mond zat te luisteren, „heb ik in Engeland eens ondervonden; daar reed een exprestrein zoo snel, dat de hardsteenen mijlpalen ons voorkwamen één enorme grafsteen te zijn.“

„Heeren,“ zei de boer, „daarvoor hoef je helemaal niet in het buitenland te komen. Ze kunnen er hier ook overheen jakkeren! Wel, ik zat eens met nog een anderen boer en twee boerinnen en een veekoopman uiteen raampje te kijken, omdat we reden of de duivel zelf den trein achter de broek zat en we reden langs een veld met knollen en toen een veld wortels en toen een met kool en pieterselie, en toen kwam een vijver helder water — en wij dachten allemaal hetzelfde.“

„Nu wat dachten jullie dan?“

„Dat het soep was!“

Hij: „Je bent niet waard dat de duivel je haalt!“

Zij: „Misschien meer dan jij!“

Uitslag Prijsvraag No. 18

SPREEKWOORD No. 14

De oplossing is:

DE APPEL VALT NIET VER VAN DEN BOOM

Bij loting onder de goede oplossers werden de volgende prijzen toegekend:

Een tabakspot:

J. C. Schutte, N. Heerengracht 151, Amsterdam.

Een fleschje eau de cologne:

M. J. Kunst, Agatha Dekenstraat 26u, Amsterdam.

Een zakmesje:

Dirk Plug, Rijpstraat 6, IJmuiden.

Een doos zeep:

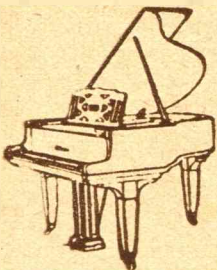
Albertus Keet, Turfhaven 44, Hoorn.

WILT GIJ PRIMA VERFWAREN ?

Koopt deze dan bij
de van ouds bekende

FIRMA J. DONCKER SR.

Thans Dacostastraat 67
voorheen Kinkerstr. 25

IN DRIE JAAR EIGENAAR
VAN EEN

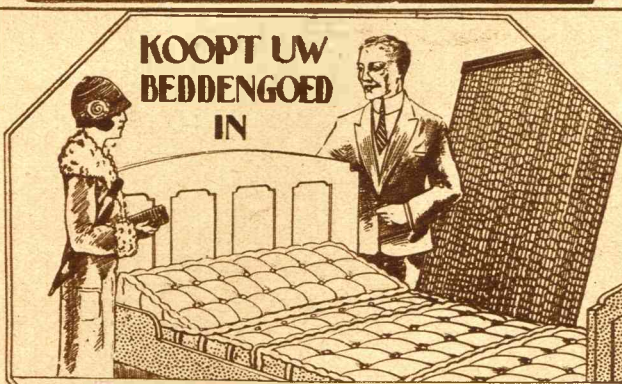
Piano, Kunstspelpiano, Vleugel,
Orgel of Kunstspelorgel

door eenvoudig huren. — Alle bekende
merken worden met 10 jaar garantie door
geheel Nederland geleverd. Vraagt nieuwen
catalogus 167 en conditiën aan:

N.V. HEES & Co., Delft, Piano- en Orgelfabriek

MIJNHARDT's
Zenuw-Tabletten 75c
Laxeer-Tabletten 60c
Hoofdpijn-Tabletten 60c
Bij Apoth. en Drogisten

KOOPT UW
BEDDENGOED
IN

DE SPECIAALZAAK
HAARLEMSTR. 38
20 TOT 30% BENEDIEN ELKE CONCURRENTIE

N.V. Ned. Electr. Meubelfabriek
Amsterdam - Kolksteeg 7 op de Nieuwendijk
(tegenover Oude Brugsteeg)

Levert rechtstreeks aan particulieren

PRIMA MEUBELEN
Clubstellen - Buffetten
= Slaapkamers enz. =

Alles wordt onder volle garantie geleverd.
Billijke prijzen.

FOTOHANDEL
GERARD R. DE GOEDE
114 Adm. de Ruyterweg
b/d Krommert

Speciale inrichting voor het
ontwikkelen en afdrukken.
Vergrooten

Dr. H. NANNING's
Zetpillen tegen Aambeien

werken pijnstillend en
genezen in korten tijd de
ontstoken slijmvliezen. De

maakt het inbrengen zeer
gemakkelijk. Verkrijg-
baar bij alle Apothekers
en Drogisten à f 1.75
per doosje van 12 stuks.

Leest men
Bad met Geyser f 125.-
men denkt direct aan
Firma H. ter Schiphorst
Nieuwe Heerengracht 213 • A'dam

VAN NELLE PAKJES KOFFIE GEBROKEN THEE

GEbruikt u REEDS
LEVERPASTEIJ?

Zoo niet, neem dan nog heden proef, doch let vooral op
het merk

STEGEMAN & Co. - DEVENTER

Het Kinderwagenhuis
Lutmastraat 49
hoek 2de v.d. Holststraat.

Kinderwagens. Kinderstoelen. Voow-
wagens. Poppenwagens. Electr. Orna-
menten beneden iedere concurrentie.
Vliegende Hollanders f 5.85
Poppenwagens f 5.90 enz.

**N.V. WEST-INDISCHE
IMPORT-COMPAGNIE**

Amsterdam

BLOM's Beddenmagazijn
FERD. BOLSTRAAT 18 - AMSTERDAM

ONS SUCCES 1926

2 Persoons zwaar massief eiken Ledikant
2 Persoons stalen Gezondheidsmatras
2 Persoons 3-deelig damast Kapokbedstel
2 Persoons Spiraaldek

ALLES MET 10 JAAR GARANTIE

f 93.—

BRIEFLESSEN

voor bouwkund., electrotechn., werk-
tuig., machinist, wagenm., timmerm.,
meubelm., schilder, chauff.-monteur,
tractie-motordrijv., loodg., gasfitter,
verwarmingstechnicus.

BRIEFLESSEN

voor Rijksklerk, politie, kommiss.,
gemeente-administrateur, onderwijzer.

BRIEFLESSEN

in Fransch, Duitsch, Engelsch, Boek-
houden, Handelsdiploma's.

BRIEFLESSEN

voor dames in patroonknippen, exa-
men kweekscholen enz.

Prospectus en proefjes gratis.

ITMO - AMSTERDAM
P. C. Hooftstraat 125.

CLEWITS & VAN DER WAL

Fabrikanten van de „Walton” rijwielen
met 5 jaar garantie op het frame en
op de vork.

Bosboom Toussaintstr. 43, A'dam.

Motoren en Rijwielen
Reparatie - Inrichting

Moderne stalling f 1.50 per maand met
gratis verzekering.

AGENTEN DER MAGNEET RIJWIELEN.

POETSEXTRACT
„GLIM”

even goed als het buiten-
landsch fabrikaat, maar
goedkooper.

**Wat elke huisvrouw
van het steriliseeren weten moet**

leert U de

WECK

-brochure, die gratis en franco gezonden wordt, mits men
naam van dit blad vermeldt, door

J. WECK & Co. - ARNHEM